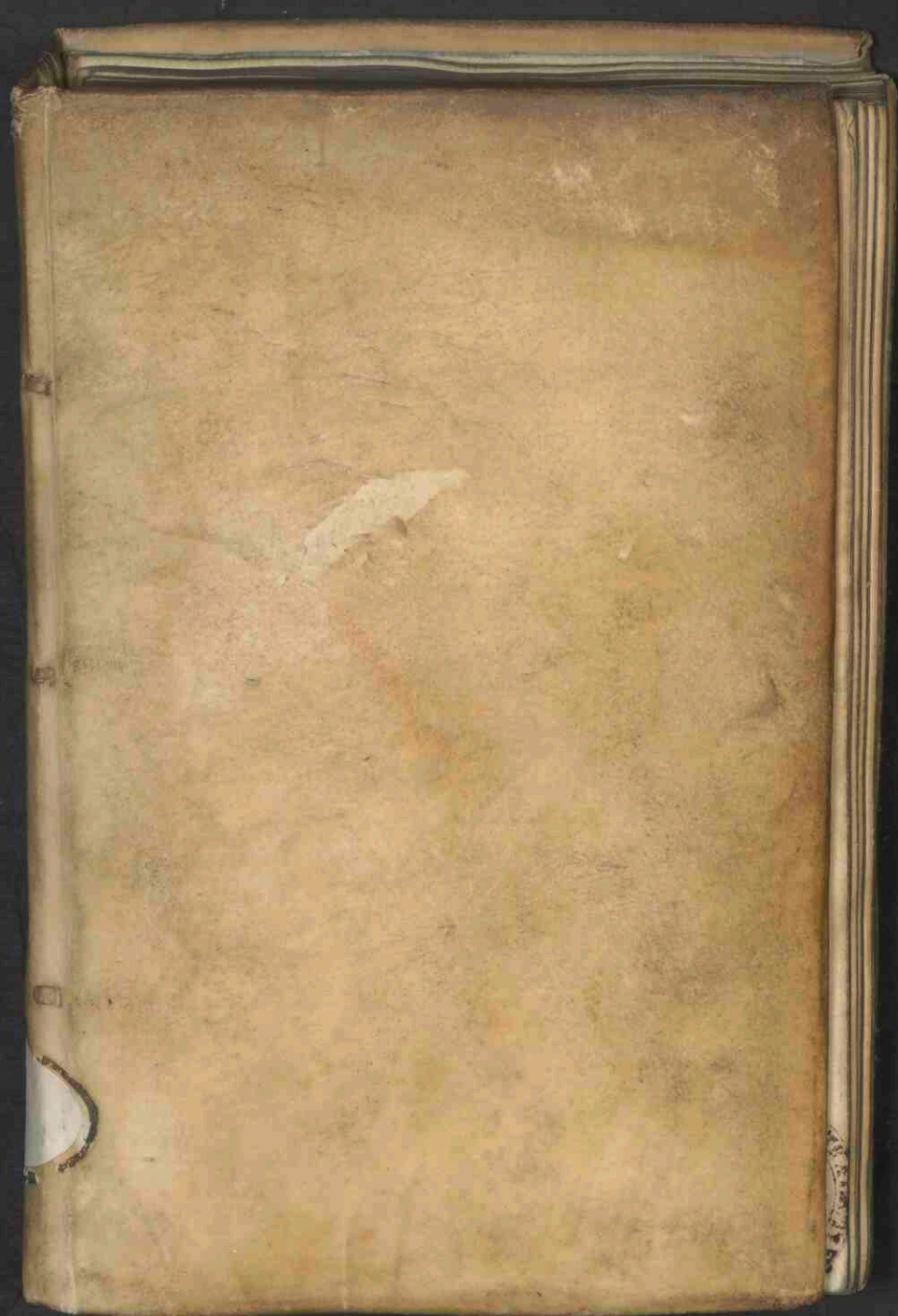

Graecae literaturae dragmata,

<https://hdl.handle.net/1874/455974>

**Dit boek hoort bij de Collectie Van Buchell
Huybert van Buchell (1513-1599)**

Meer informatie over de collectie is beschikbaar op:

<http://repertorium.library.uu.nl/node/2732>

Wegens onderzoek aan deze collectie is bij deze boeken ook de volledige buitenkant gescand. De hierna volgende scans zijn in volgorde waarop ze getoond worden:

- de rug van het boek
 - de kopsnede
 - de frontsnede
 - de staartsnede
 - het achterplat

**This book is part of the Van Buchell Collection
Huybert van Buchell (1513-1599)**

More information on this collection is available at:

<http://repertorium.library.uu.nl/node/2732>

Due to research concerning this collection the outside of these books has been scanned in full. The following scans are, in order of appearance:

- the spine
- the head edge
- the fore edge
- the bottom edge
- the back board

W oct.

194

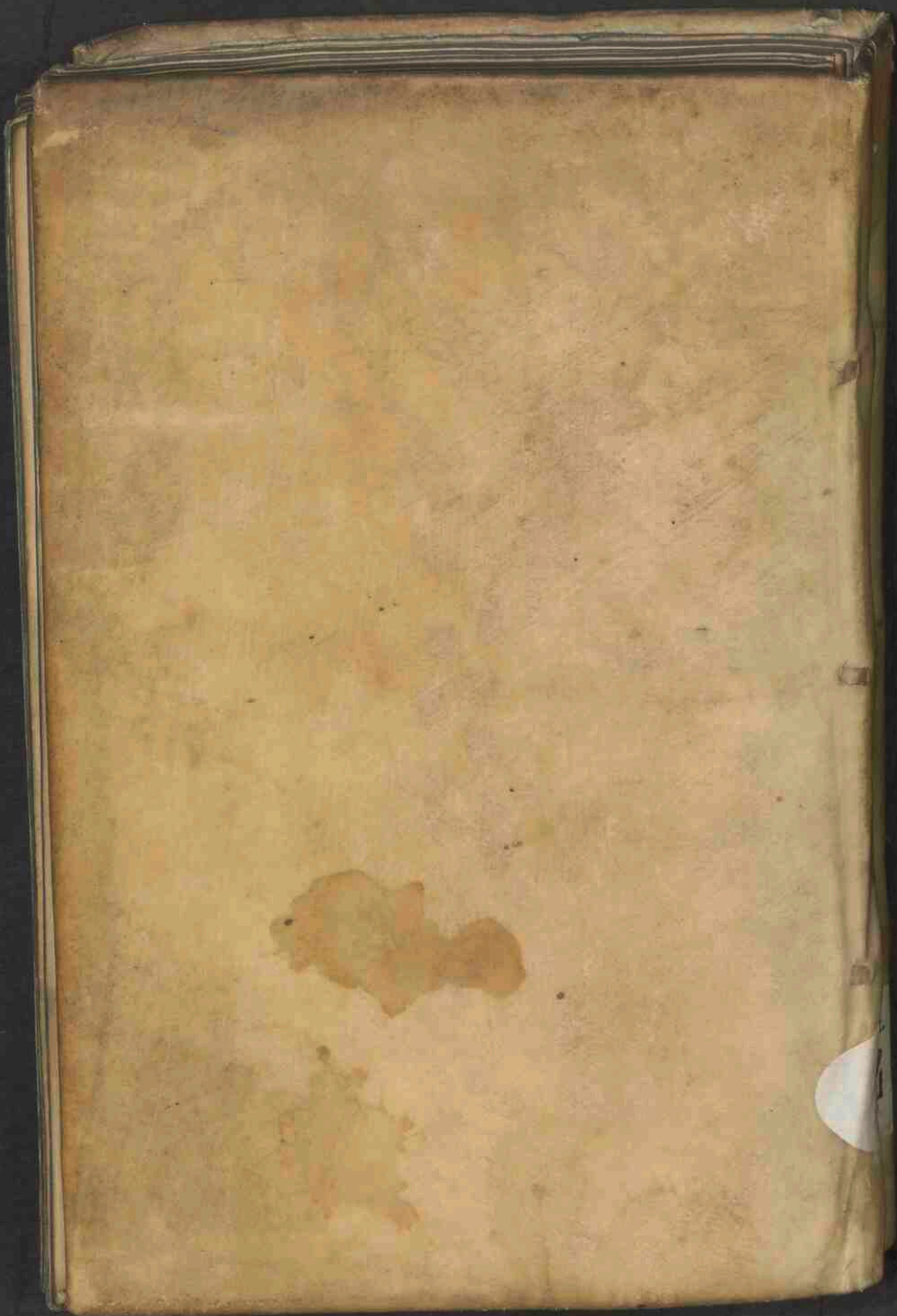
U.B.U.

W 100
196
196

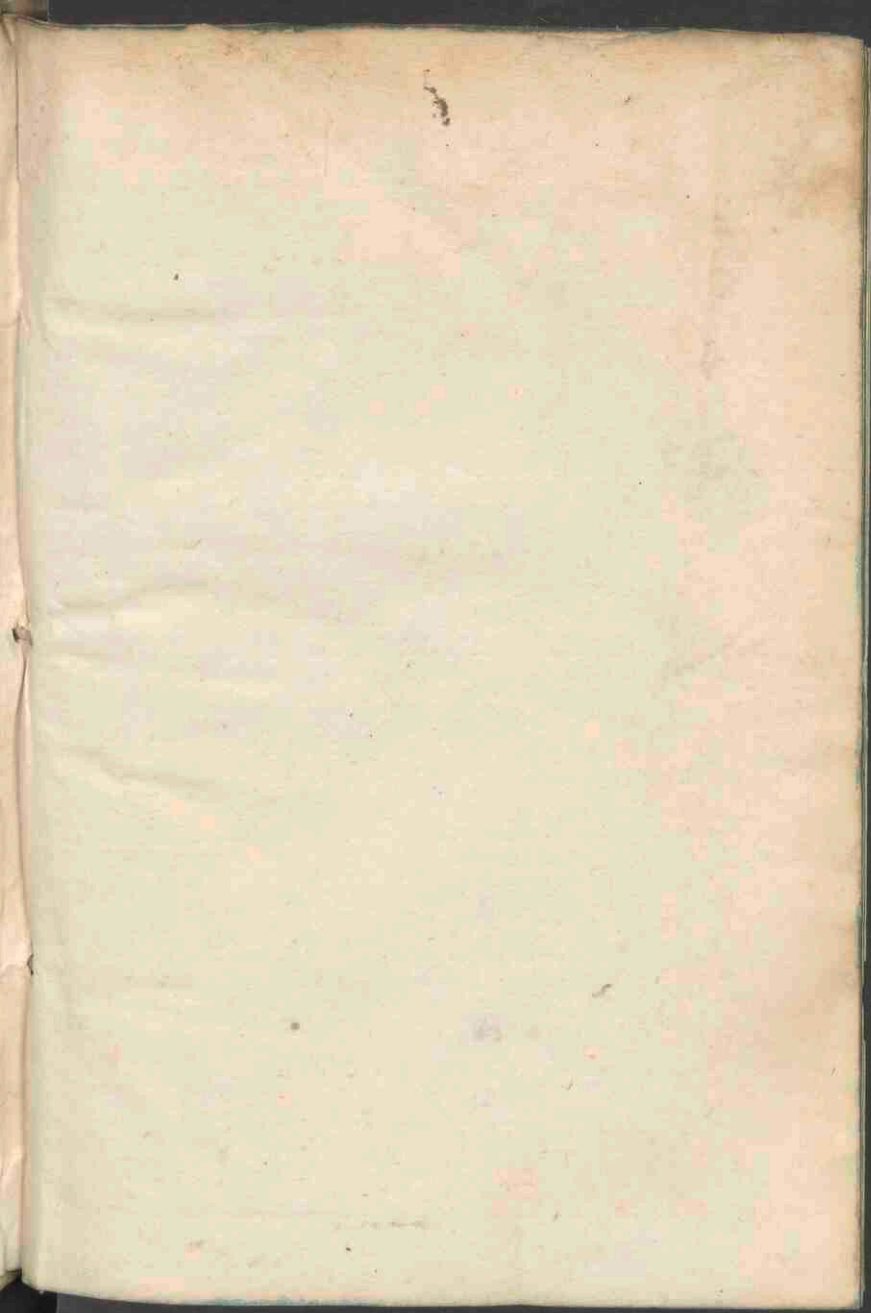

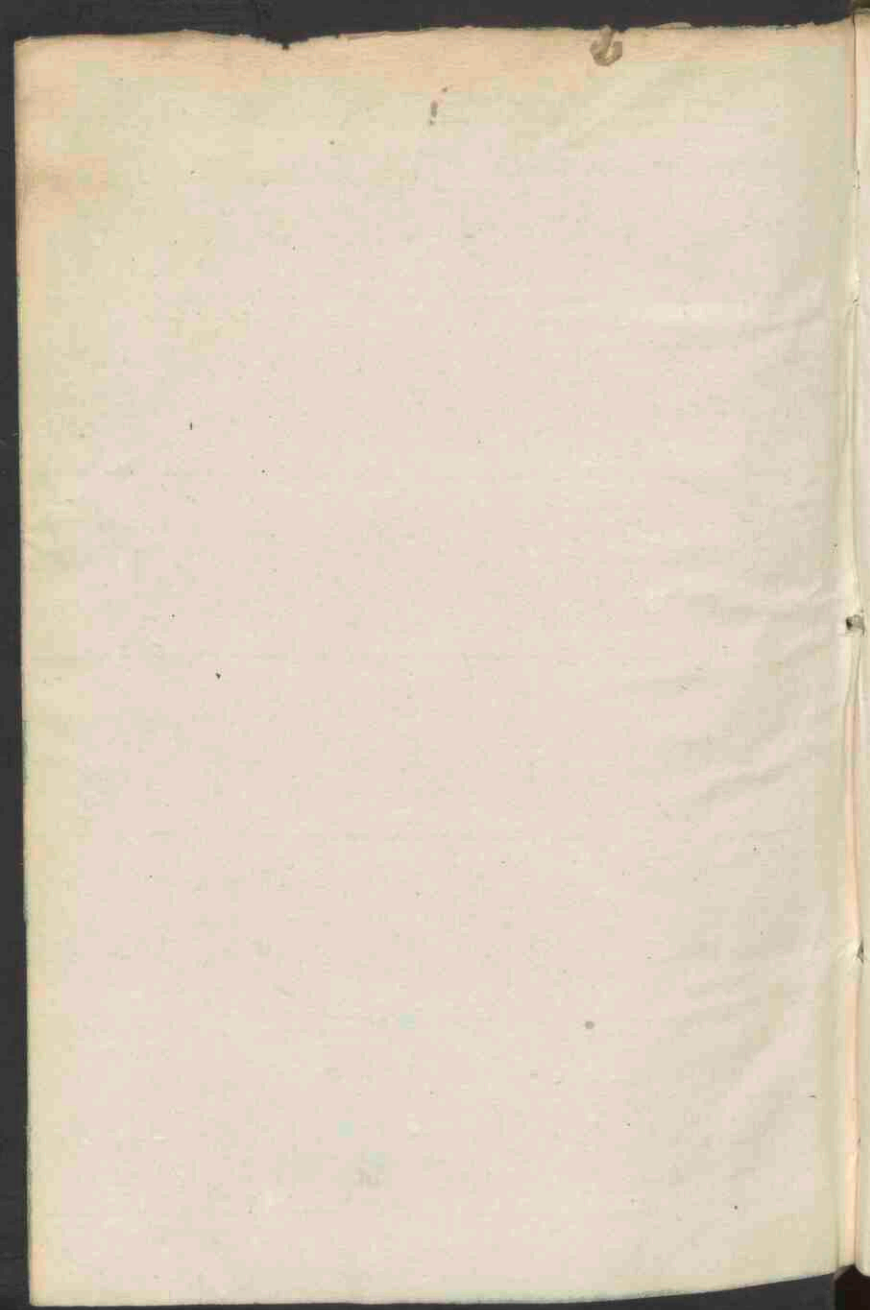

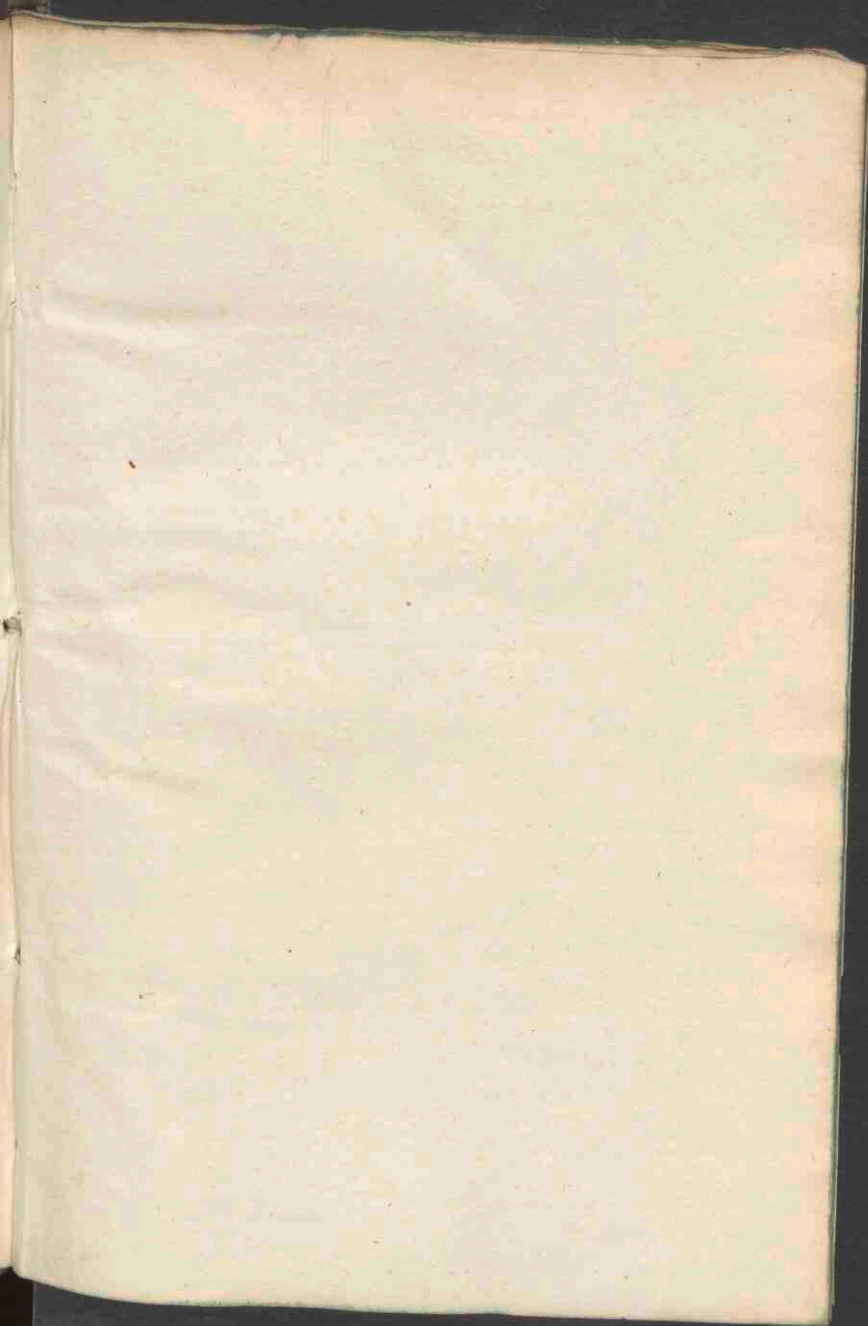
~~194~~
194

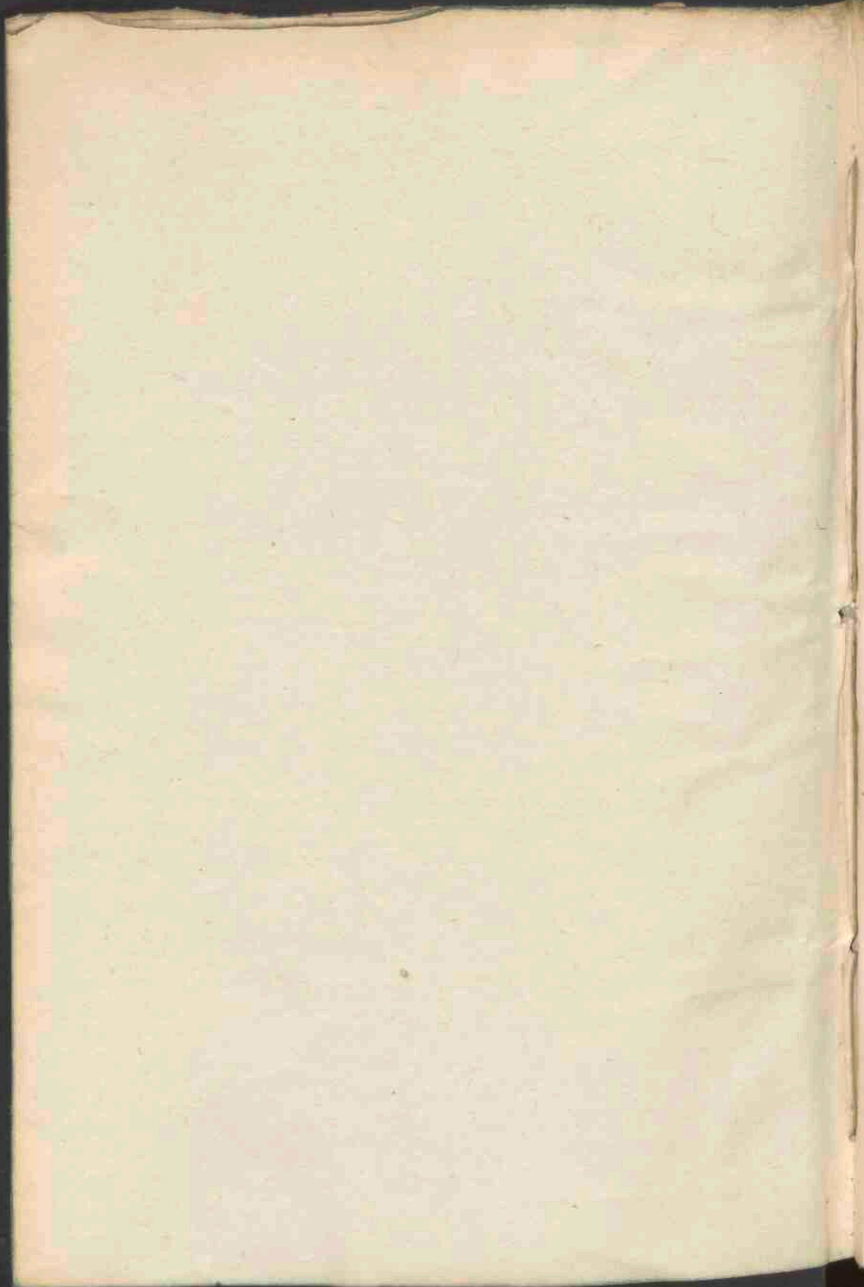
Litterae Graecae

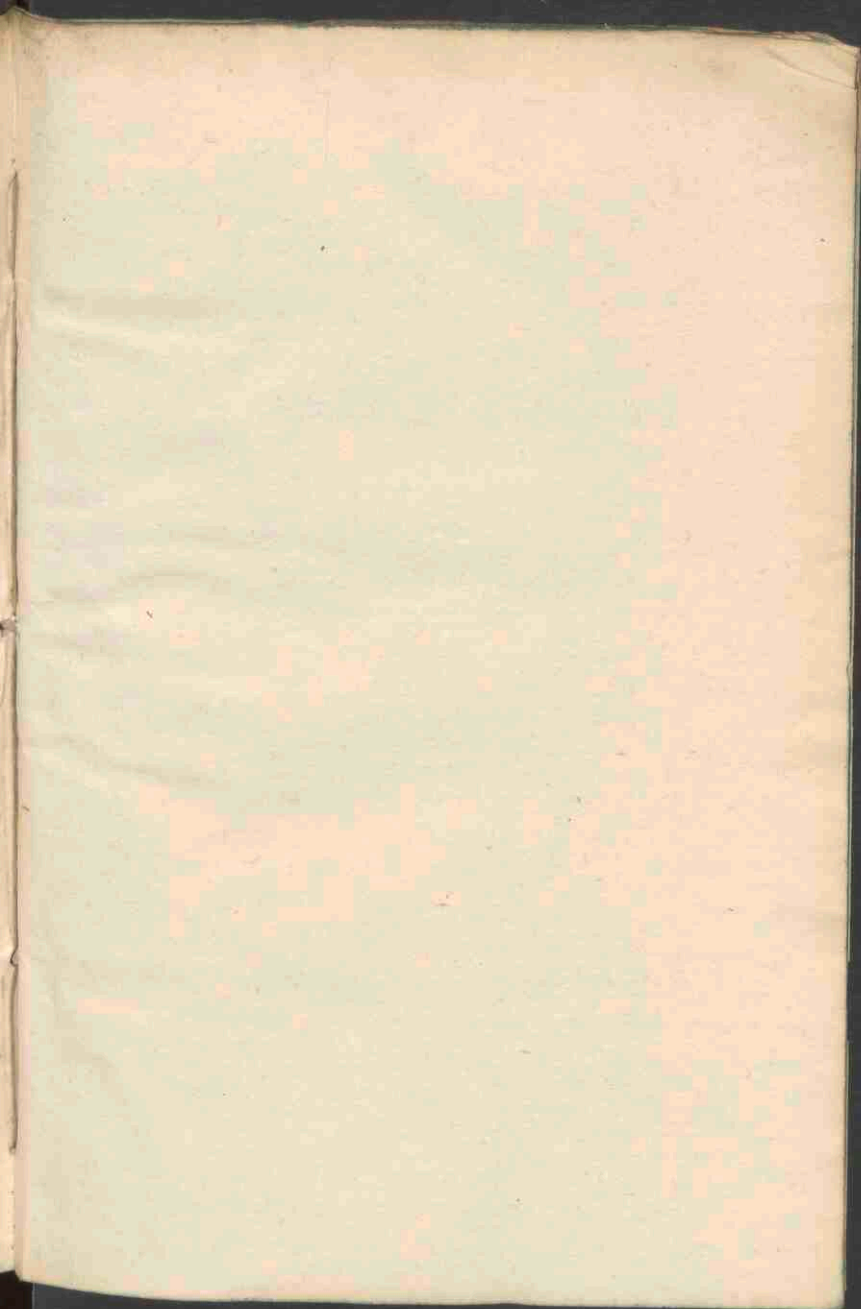
Octavo n°. 194.

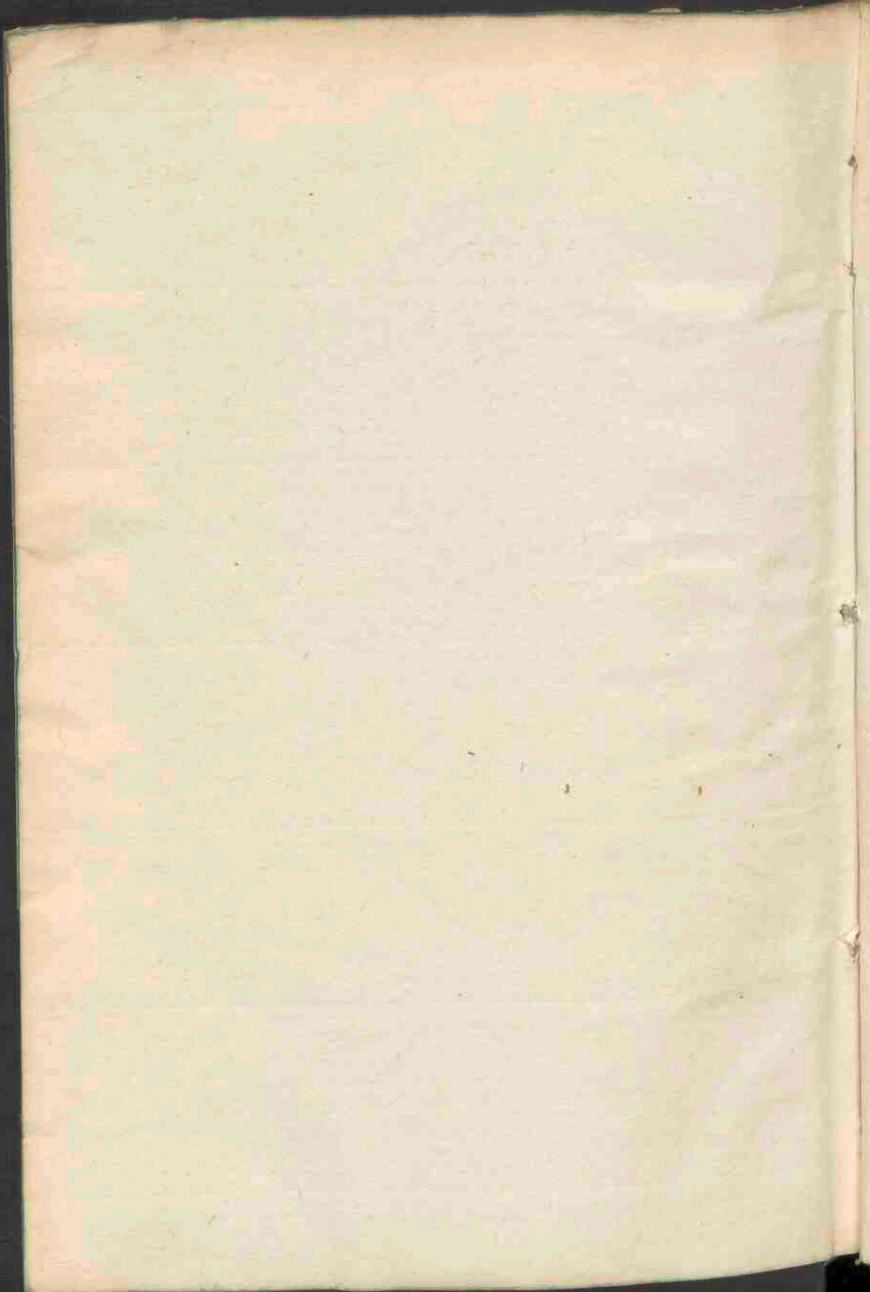

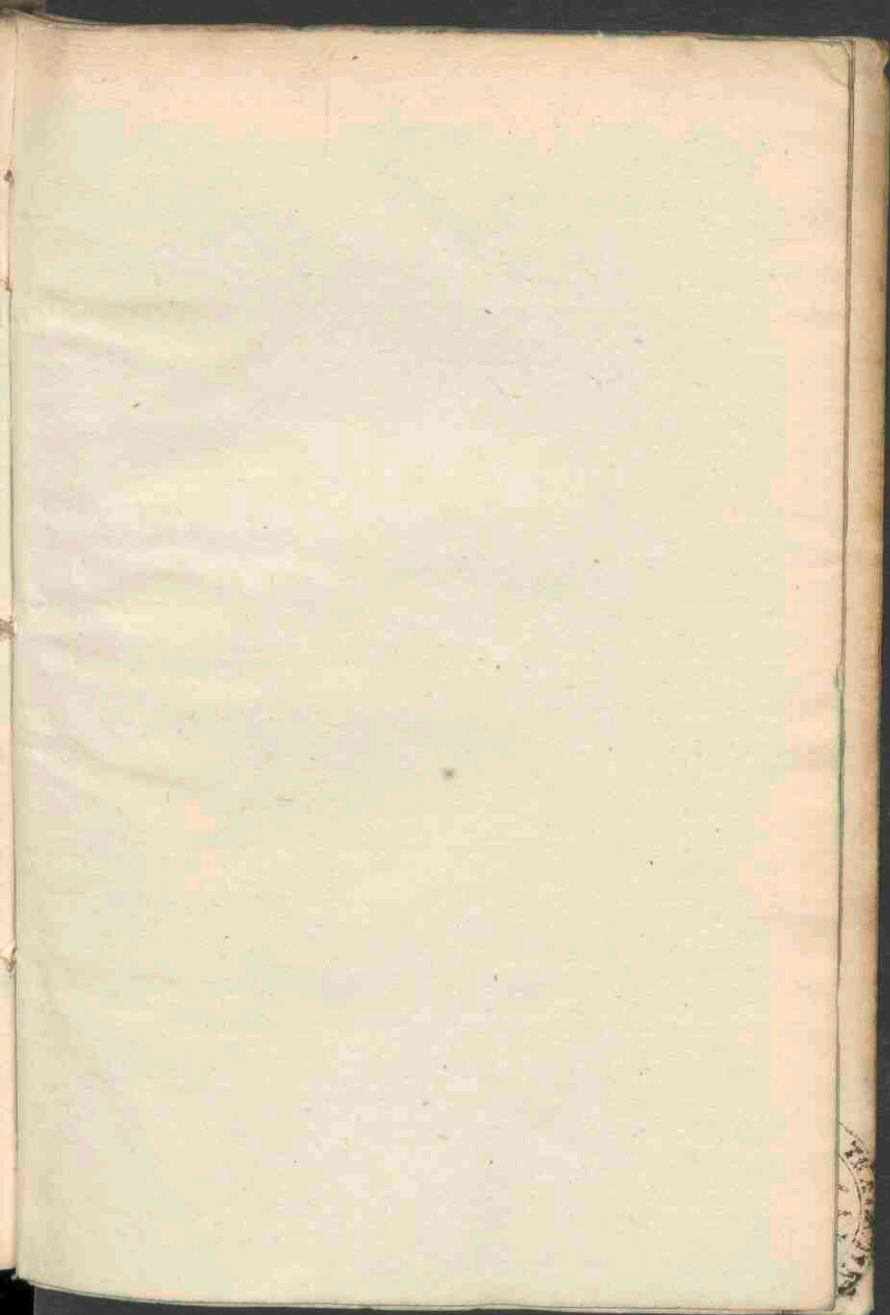

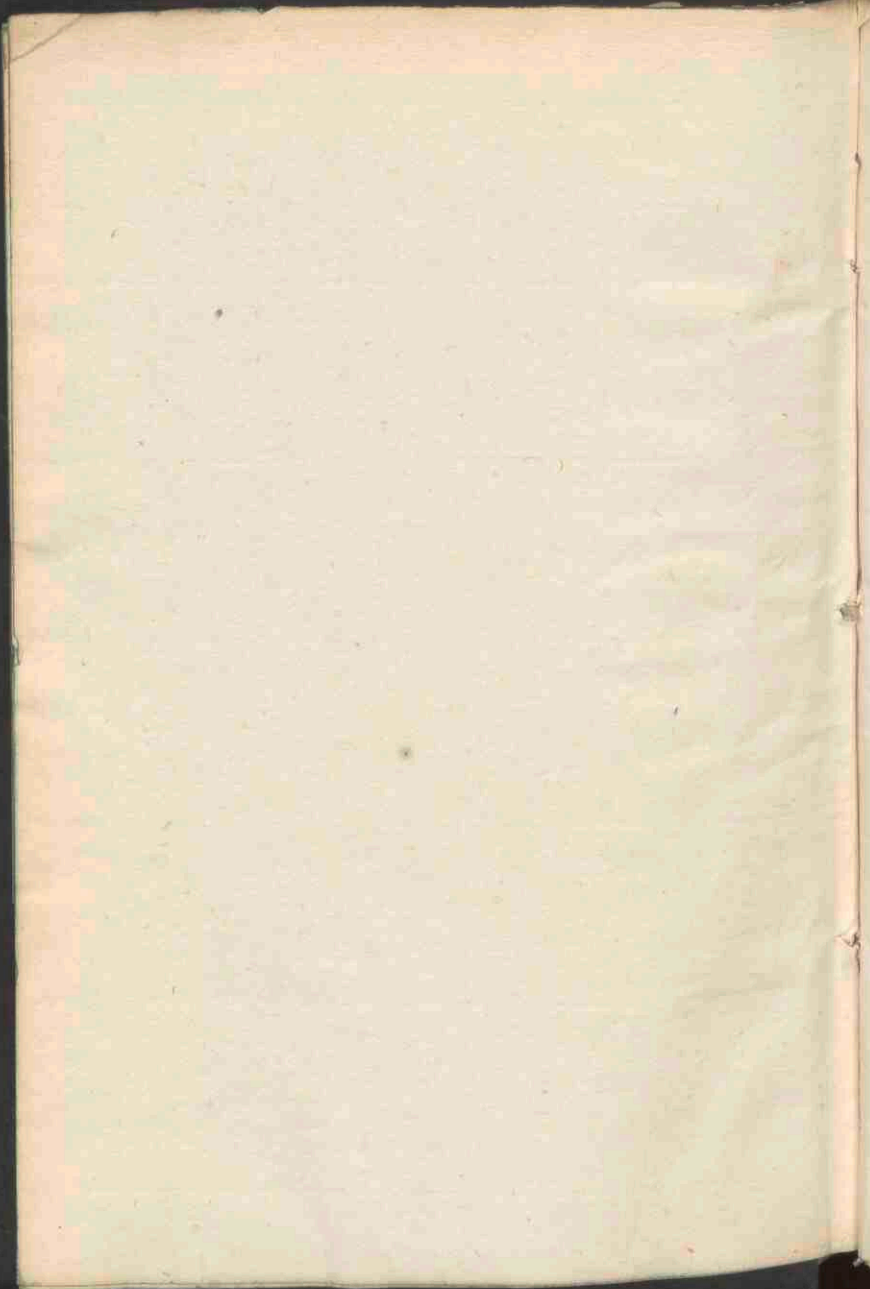

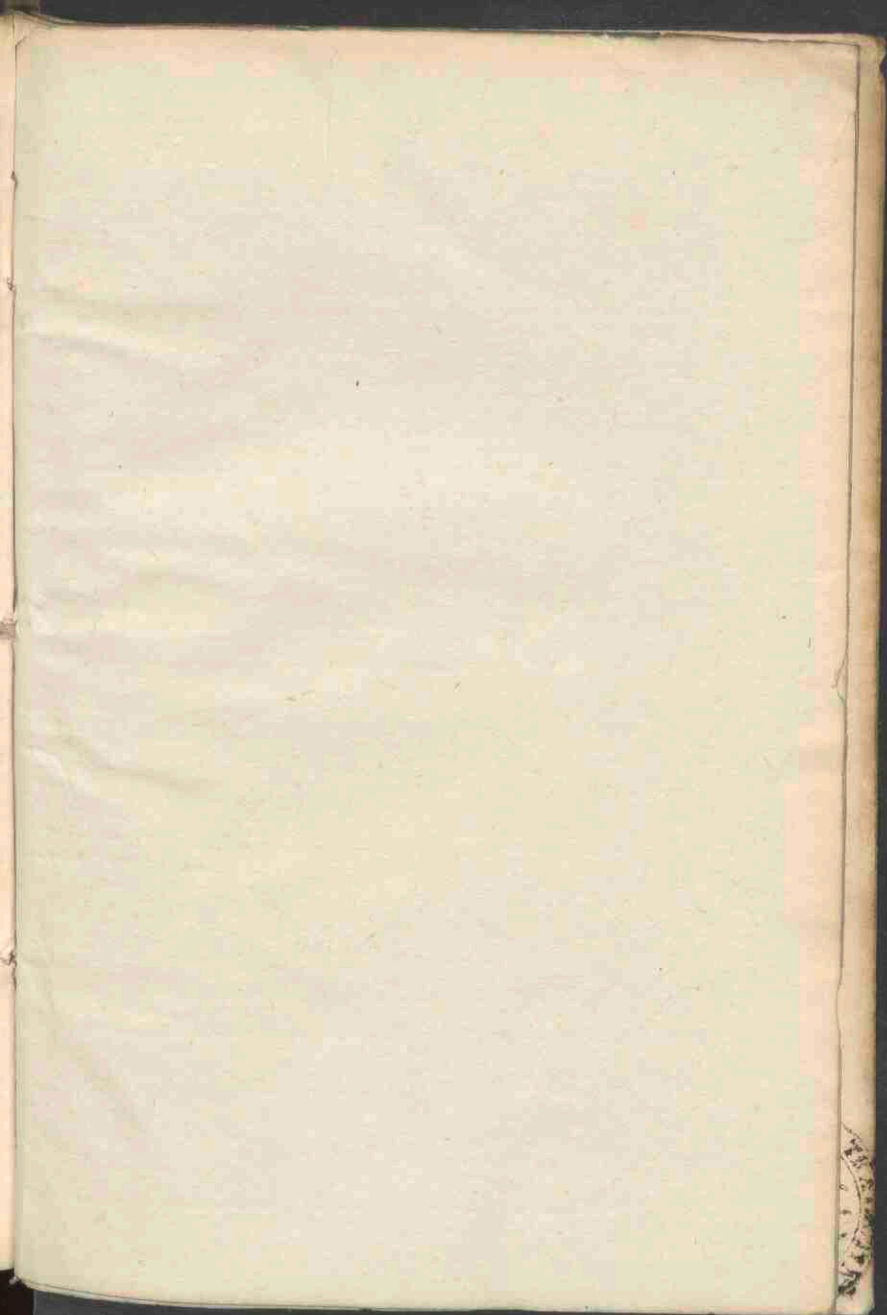

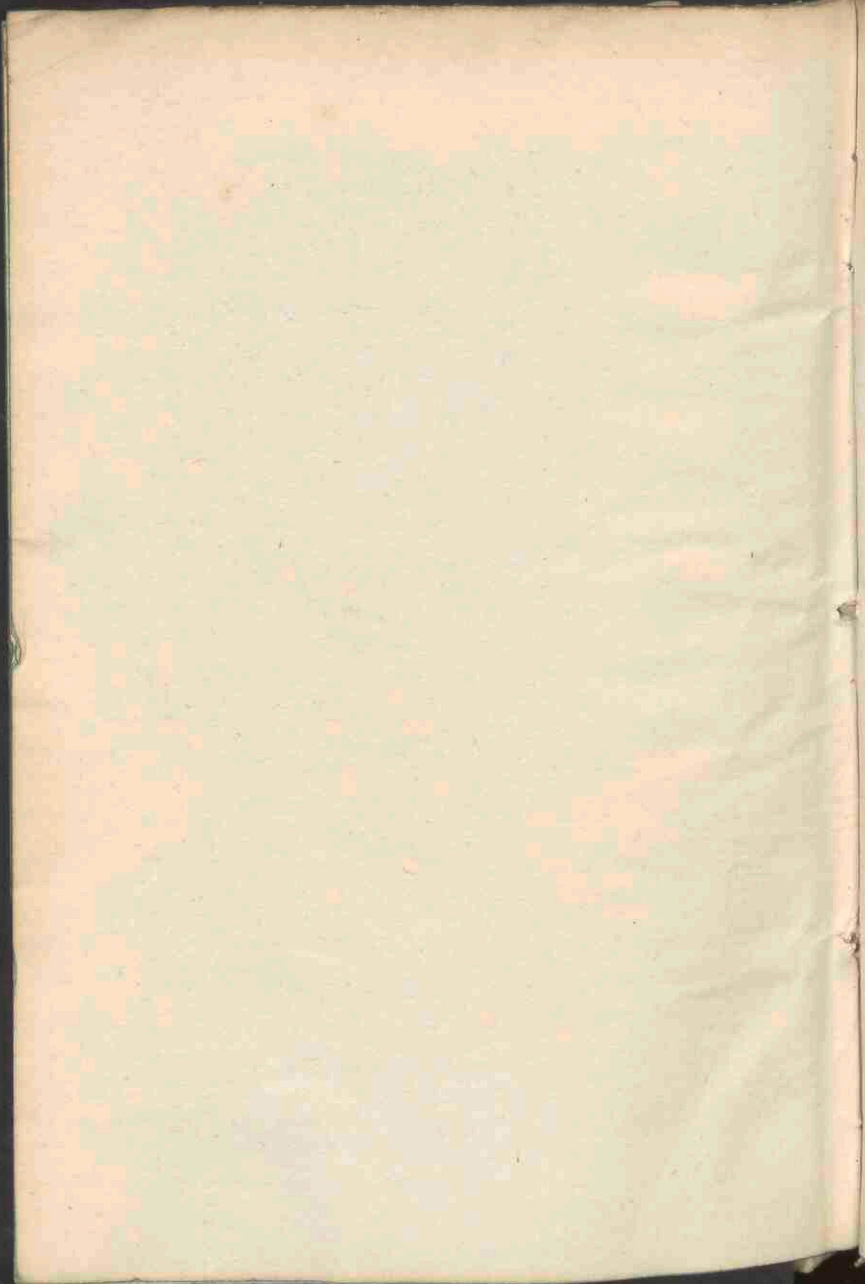

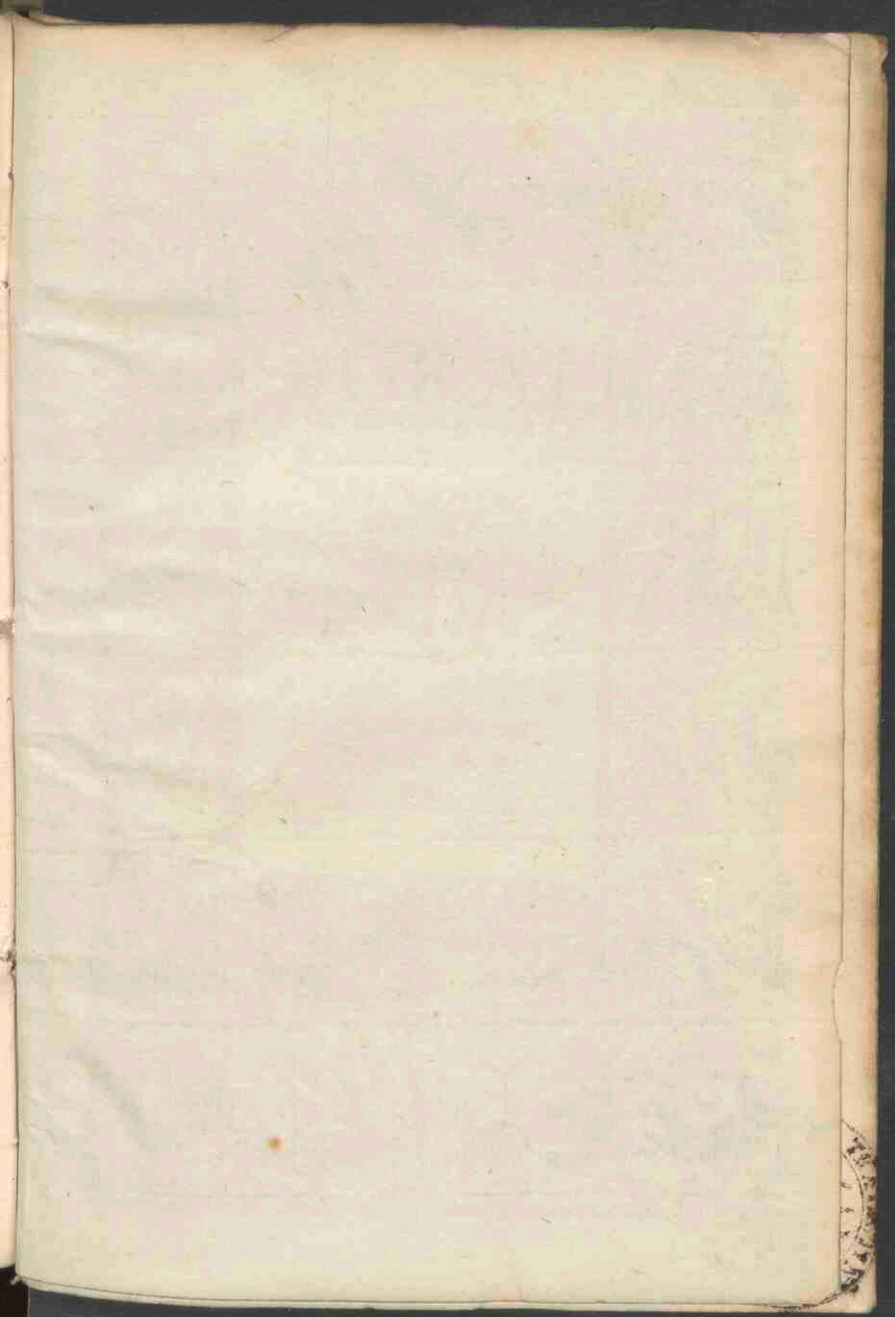

N° 96. a

GRÆ

CAE LITERATVRÆ
DRAGMATA, IO.
OECOLAMPA-
DIO AV-
TORE.

Ex Amo Bucheris
Tandem accuratius recognita.

EX INCLYTA GERMA-
niæ Basilea, in ædibus Andreæ
Cratandri. Anno do-
mini.

M. D. XXIII.

A N D. C R A T A N D E R
S T U D I O S I S S.

Queruntur aliqui de difficultate huius Grammatices, quæ quidem Græcæ linguæ amplissimam vim paucissimis comprehendit: & tam clare, ut non pauci, qui modo inter eruditos habentur, quod Græce sciūt, huic ferant acceptum. Sed illi ordinem consectabantur, qui lucem obscuris reddere solet: quem equidem lector te nō cælabo. Principio cognitis articulis inflexionem nominum atque uerborum didicerunt generalem, eamq; non admodum anxie. Deinde latina facta cum Græcis aliquot menses contulerunt, propter copiam uocum acquirendam. Postremo repositi ad Grammatica, libellum hunc ab initio perlegerunt accuratissime. Qua nimirum opera rem Grammaticam, idiomata diuersarum linguarum, constructionum uarietatem consecuti, iam pridem per omne scriptorum genus uolitant: & ut Comicus loquitur, bona Græca faciunt bene Latina. Huiusmodi rationem studiorum amplectere, & paruiffe monenti nunquam pœnitebit: qui cupio non solum ut libros, sed ut modum fruendi literis à me cōpares. Vale. BASILEAE,

Calend. Martij. Anno domini

M. D. XXIII.

IOANNES

OECOLAMPADIVS HARTMANNO

Halluuilero, nobili adolescente, S. D. P.

Quidem, mi Hartmāne, præsens libellus, quem Græcæ literaturæ δὲ γὰρ ματτα appellare libuit, nisi tu ἐγγεῖσι διοιδίμαλις, haud immerito tuæ spectatissimæ indoli nūcupatus, alijs quoq; studiosis adolescentibus inuulgatur. Cum enim nocturna, diurnaq; manu, quicquid id est lucubrationum uersans, id egeris, ut nō modo tibi magno sit usui, sed & complusculos irritaris, qui deposcerent describendum, per quem breui & plurimum te profecisse cognorint, πάντες γὰρ εὐδοῖσιν ἡ δὲ ὡς στωαδερχόμεθα. Atqui ego non eo animo consarcinaram, ut aliquando in lucem prodiret: præsertim quod deesset illi splendor cultissimo seculo nostro respondens: sed ut amicis quibusdam gratificarer. Agentem etenim me in Heydelbergensi gymnasio, Petrus Scybenardus, primarie autoritatis Theologus, adeoq; solidioris Theologiæ antistes, ὡς τὸ ἐγγεῖσι διοιδίμαλις, ad id muneris perurgebat. Quid enim negarē amico, & tanto? Succcepta itaq; præceptoris prouincia, id potissimum spectavi, ut non tã ingeniolium ostentarem, quàm ostenderem ea, quæ audito ribus maxime conductura arbitrabar. Vnde & si nō tam elimate, aut diserte, aut etiam latine: tamen quanta potui

fide, id quod mihi tum erat eruditionis, candidè communi-
 cabam. Nec me operæ poenitet, quæ uiuiffe me aliquot cer-
 tus sum. Vt enim de Petro ipso sileã, nõ est quod in Theo-
 baldo Billicano, Ioanne Brentio, Io. Marquardo de Syde-
 retur: quo minus in catalogo Græce doctorum recenscan-
 tur, alioqui multifariam eruditi. Attamen libello nostro
 ij, propter quos desudatus erat, nondum tantam gratians
 pepererant, ut sub dio conspicuus uiseretur. Verum tua
 singulari diligentia, pertinaciq; studio, tantum illi fauoris
 conciliatum est, ne amplius delitescere possit, sed me uel
 reclamante progrediatur. Itaque & in propatulo, tuo
 gaudeat patrocínio: quo autore factum, ne intra amicorũ
 cõtineretur scrinia. Iam tu nihil causeris, quo, iuuenili ru-
 bore suffusus, modeste iniunctam excutias patrociniandĩ
 sarcinam. Sat patrociniij, sat commendationum, eo te adiu-
 tum, incitasse & alios, obices reductos, abiecta repagula,
 discussas tenebras: et ut paucis, patere tibi ianuas ad opti-
 mos quosq; autores legendos, siue ad Philosophiam, siue
 Theologiam diuerteris. Qua de causa scilicet Græcancio
 studium maxmopere amplectendum. Siquidem nusquam
 purius, nusquam luculentius, nusquam copiosius artes om-
 nes tradite sunt, quàm apud Græcos. Super qua re Scia-
 pio Carteromachus elegantioratione differuit. Ceteras
 missas facio. An non Theologia, quæ primatum sibi iure
 uindicat, & ad quam te in primis adspirare uelim, Græ-
 cis ex fontibus haurienda? Vix enim fieri potest, quanta
 uis interpretum sit felicitas, ut in alienam linguam natia
 proprietatis,

proprietas, tantorum mysteriorum profunditas, tanti sp̄-
 ritus uehementia, tanta maiestatis dignitas transfundi
 queat, ne quid reliqui desideretur. Quāuis aliquandiu
 nulli Græcis literis infestiores fuerint, quā illi ipsi, qui
 nihil cōsummatum, nihil egregium, sine talibus prestant.
 Hinc, dum pleriq; pro suo ingenio, ne dicam inscitia, ma-
 gis quā rei dignitate, τὴν θεόπνευστον γραφήν tra-
 ctant, miserandis inuolumur erroribus: & quod pern-
 ciosissimum, apud multos μεταοολογία ἀντι ᾧ θεολο-
 γίας, & CHRISTVS, nescio quis, commenticius pro
 uero subrepat. Valeant illi, nihilq; nobis cum tam ignauo
 fucorum genere commune sit. At tibi admonitione nostra
 opus minime. Habes quos imiteris, habes quibus pareas.
 Nihil in animo tuo recte instituendo omittit doctum illud
 caput nostrū, Vuolfgangus Fabritius CAPITO, Theo-
 logus neuiquam personatus. Quo prælegente, indies au-
 dis, quid ueteres illi, Basilius, Chryostomus, Origenes,
 Gregorius, in nostræ legis difficultatibus senserint. Nihil
 item & patris tui, uir grauissimus, Ioannes Rudolfus
 Haluulerus, Basiliensis templi custos, non agit, quo te sui
 similitimum effingat, Haluuleraq; familia subinde, tanquā
 Libani saltus, proceras aliquot cedros in ædificium Basi-
 liensis ecclesie mittat. Et tute egregie emiteris, ne cardu-
 um pro cedro Libani prestes: a dcoq; ut quæma Imo dum
 domesticis exemplis prouocatus, literis, & uirtutibus te
 mancipasti, ita cæteros condiscipulos, tuis moribus alle-
 ctos, ad melioris uitæ frugem prouehas. Quod ego cum

6 IO. OECOLAMPADII EPIST.

animo aduerterim, Dragnata hæc, Andree Cratandro nouo chalcotypo, miræ diligentie & ardoris, in promouendis literatæ literaturæ studijs, tantopere pro nostra ueteri consuetudine expostulanti, ædenda tradidi, sub tui maxime nominis memoria: ut candido lectori simul ea cõmendarem, & amicitiam nostram literario munere testarer: Qua mihi nihil iucundius esse poterit, modo à cœpto uitæ tramite, per adolescentiæ lubricum, ne aberres. Vale. BASILEAE, Pridie Calēd.

Septemb. Anno uirginei partus

M. D. XVIII.

7

DRAGMA manuscript

TA GRAECAE LITERATURAE A

Ioanne Oecolampadio congesta.

ABOREM NOSTRVM amice lector, post tot Grammaticos superuacaneum ne credas. Nam etsi angustiori quodā libello, & incultiori, in rem tamen tuam, & clarius, & fidelius pleraque hic congesta sunt. Quae saeuens & hilaris lege. Distinctum est opusculum in tres partes. Prima lectionē, Secunda inflectiones partium orationis, Tertia Syntaxin docebit. A literis igitur tanquam à cunabulis auspiciandum. Quae apud Graecos numero sunt uiginti quatuor. Et dicuntur $\chi\rho\acute{\alpha}\mu\mu\alpha\tau\alpha$, uel $\sigma\omicron\iota\chi\tilde{\iota}\alpha$. quod ordine sibi sequat

DE LITERIS.

Videndum, quae accidentia, & quam diuersitatem habeant literae. Accidunt literis tria, Nomen, Figura, & Pronunciatio. Nominibus appellantur, his quae indeclinabilibus. Figuris discernuntur. Ex pronunciatione uis earum patet.

Nomen.

Figura.

Pronunciatio.

Maiuscula. Minuscula.

Αλφα

Alpha

A

α

α

α

Βῆτα

Vita

B

β

β

b

a 4

γάμμα	Gamma	Γ	γ	ΓϚ	g
δέλτα	Delta	Δ	δ	Δ	d
επίλωρ	Epsilon	Ε	ε		e breue
ζήτα	Zeta	Ζ	ζ	ζ Ϛ	z
ήτα	Ita	Η	η	η	e longum
θήτα	Theta	Θ	θ	θ	th
ιώτα	Iota	Ι	ι		i
κάππα	Cappa	Κ	κ		k
λάμβδα	Lambda	Λ	λ		l
μῦ	My	Μ	μ		m
νῦ	Ny	Ν	ν	ν Ϛ	n
ξί	Xi	Ξ	ξ	ξ Ϛ	x
ομικρόν	Omicron	Ο	ο		o
πί	Pi	Π	π	π Ϛ	p
ρῶ	Rho	Ρ	ρ		r
σίγμα	Sigma	Σ	σ	ς Ϛ	s
ταῦ	Taf	Τ	τ	τ	t
ιψίλωρ	Ypsilon	Υ	υ		y
φί	Phi	Φ	φ		ph
χι	Chi	Χ	χ		ch
ψί	Psi	Ψ	ψ		psi
ωμέγα	Omega	Ω	ω		o magnum.

DE FIGVRIS LITERARVM.

Sunt & aliæ literarum figuræ & characteres, ut pro
 C c, quæ passim occurrunt, Animaduerte, ne unam pro
 alia legas, ubi uicinitatem quandam habent, ut est u & v
 cum altero

cū altera clausa sit infra arcuatim, altera pyramidatim.
Item in maiusculis Π Θ Ρ.

Variantur figuræ literarum nonnunquam, si uel bre-
uitatis, uel decoris causa, aut imutetur, aut cōtrahatur, ut
τ ualeat αν, ut μδσ^τ.

Ϛ ualeat αρ, cum accētū gra-
ui, ut πλῶ διαφο^ρ.

ϛ ualeat ας, ut πης ημέξ.

Ϝ ualeat αε, ut πης διαφο-
ρ.

ϝ ualeat αι, ut ταιε μου-
δ.

Ϟ ualeat αι, ut ταιε λιμ.

ϟ ualeat ει, ut αιαντ.

Ϡ ualeat ειρ, ut τυπηοιμ.

ϡ ualeat ειρ, ut μμειρ.

Ϣ ualeat ης, ut πης μδσ.

ϣ ualeat ης, ut πης λιμ.

Ϥ ualeat ηρ, ut πλῶ πλωι-
λόπρ.

ϥ ualeat ηρ, ut πλῶ λιμρ.

Ϧ ualeat κς, ut τ μδσ.

ϧ ualeat ις, ut φύσ.

Ϩ ualeat ιρ, ut φύσρ.

ϩ ualeat εις, ut τόνε δκμο-
δέν.

ϫ ualeat εις, ut τόνε γων.

Ϭ ualeat ορ, ut δρ λόγ.

ϭ ualeat όρ, cum acuto.

Ϯ ualeat όρ, cū graui, ut τ δε

ϯ ualeat ωρ, ut τωρ λόγ.

ϰ ualeat ωρ, ut τ μδσ.

Ϭ ualeat ως, ut φύσερ.

ϭ ualeat ως, ut πρ.

• supra literas, ualeat ος, ut
άνθρωπ.

• ualeat ός, ut χορ.

• ualeat ειρ, ut λέγ.

• ualeat ειρ, ut ειπ.

• ualeat οις, ut τεις λόγ.

• ualeat οις, ut τεις δυητ.

• ualeat ους, ut τόνε λόγρ.

• ualeat ους, ut τόνε θνη-
τρ.

• ualeat ται, ut λεία
γετ.

• ualeat σθ, ut εδλός.

• ualeat σθαι, ut τυπηδρ.

• ualeat δε.

• ualeat υι.

μει }
 μει } ualet μέρ.
 μει }

κωι }
 κωι } ualet κωι.
 κωι }

γαρ }
 γαρ } ualet γάρ.
 γαρ }

εστι ualet εστι.

α ualet αρ.

ε ualet ερ, ut πατέρ,
 μήτ.

π ualet παρ.

ω ualet ωρ.

ε ualet ερ.

ξ ualet ξρ.

η ualet ηρ.

ω ualet ωρ, ut η γων.

τ ualet τρ.

σ ualet στ, ut σοιχθ.

π ualet πσ, ut πωυδε.

σ ualet σσ, ut γλωσσα.

χ ualet χσ, ut χήμα.

ο ualet οσ, ut λόγσ.

ε uel θ ualet εθ.

α uel δ ualet ει.

ς ualet εϊ.

ι uel ρ ualet τι.

ρ uel ϑ ualet τήρ.

ρ uel ϑ ualet τώρ.

τθ uel ϑ ualet τού.

ρ

δ

ς

} ualet τδ.

ω ualet τώ.

α ualet σα.

α ualet σά.

φ ualet φι.

π ualet πο.

π ualet πτ.

η ualet ητ.

γ ualet γγ.

ρ uel τω ualet γο.

τω ualet γω.

ρρ ualet γερ.

λλ ualet λλ.

ω ualet ωωρ.

η ualet ηατ.

ω ualet επτ.

υ ualet υ, ut φυσις.

υ ualet υ, ut μυς.

ο ualet οσ.

Literæ quando seipsas signant, superposita quadam linea notantur, ut $\bar{\alpha}$. Similiter Θ propria nomina, ut $\delta\alpha\epsilon\iota\delta$.

Nonnunquam cum desunt literæ, linea directa superponitur, ut

$\bar{\iota}\nu\rho$ $\bar{\iota}\nu\sigma\omicron\upsilon$ $\bar{\chi}\nu\rho$ $\bar{\chi}\rho\iota\sigma\omicron\upsilon$ $\bar{\kappa}\nu$ $\kappa\nu\gamma\iota\omicron\upsilon$
 $\sigma\bar{\zeta}$ $\sigma\omega\tau\eta\varsigma$ $\sigma\omega\omega\nu\rho$ $\sigma\upsilon\zeta\alpha\nu\omicron\upsilon$ $\pi\bar{\rho}$ $\pi\alpha\tau\eta\rho$
 $\pi\bar{\nu}\alpha$ $\pi\nu\epsilon\upsilon\mu\alpha$. Et alia passim offendes. Ultima litera declinationem ostendet.

PRONVNCIATIO LITERARVM.

Quo ad pronunciationem uideris, ne Latine Græca enuncientur, ne β per b. Profertur enim β per u leniter, ut $\gamma\alpha\beta\rho\iota\eta\lambda$ Gafrijl, non Gabriel. Licet enim eadem sit uis literarum, tamē Græci suo more loquuntur. In prolatio-
 ne igitur α non declinet ad o.

β per f proferatur.

Γ legitur ut nostrum g. At si ipsum præcedit aliud γ , uel ξ , uel χ , legitur pro γ ipsum u, ut $\acute{\alpha}\gamma\epsilon\lambda\Theta$ angelos, $\sigma\phi\iota\gamma\acute{\xi}$ sphinx, $\epsilon\gamma\chi\epsilon\gamma\iota\delta\iota\omicron\upsilon\epsilon$ enchiridion. Quod si præcedit κ , ipsum γ legitur p u, Θ κ per γ , ut $\acute{\alpha}\nu\acute{\alpha}\gamma\eta\alpha$ anangi-

Δ tenuius profertur apud Græcos, quàm Latinos.

E est e breue, Θ rotundo ore, nō diducto proferatur.

Z duplex litera est, Θ in ea Δ nonnihil subsibilat. Valet enim $\sigma\delta$.

H per i semper legitur, secus tamen uenit ad Latinos. Latini enim in c longum uertunt.

Θ ualet th, Θ ipsum propter aspirationē subsibilat, sicut taf raphatum apud Hebræos.

I uocalis semper est, non transit in consonantem, ut in
 ροῦς Iesus, per tres enim syllabas apud Græcos legitur.

κ per k pleriq; proferunt, non per c, ut alludit ad s.
 καὶ σαρ legunt kesar, non shesar, quâmuvis multi secus.

Δ & Ν ante ι fortificantur, quasi dicas Ili uel gni.

Ξ est nostrum x, similiter Θ M.

Ο sola quantitate differt ab Ω, ualet o.

Π legitur ut nostrum p, sed præcedente μ legitur ut
 nostrum b, ut πέμπω pembo. Item si præcedit υ, etiã
 in diuersis dictionibus, ut ὄππετρον, lege ton betron.

Præterea υ ante μ π uel ε mutatur in μ in eadem dictio
 ne, scriptura & prolatione, ut σύμμαχος συμβάλω.

In diuersis autem prolatione tantum.

Ρ & Σ sonant ut apud nos.

Τ profertur sicut apud nos, sed præcedente υ profer-
 tur ut nostrum d.

DE DIVISIONIBVS LITERARVM.

Prima & capitalis diuisio est in Vocales & Consonã
 tes. Vocales sunt septem, α ε ι κ ο υ ω. Cæteræ decẽ
 & septem sunt consonantes.

PRIMA diuisio uocaliũ est in præpositiuas & sub
 iunctiuas. Præpositiuæ sunt, quæ subiunctiuis scilicet præ-
 positæ, diphthongos faciunt. Subiunctiuæ, quæ in constitu-
 tione diphthong; subiunguntur. Et sunt ι & υ. Ex præpo-
 sitiuis uocalibus numerãtur quinq; scilicet α ε κ ο ω.
 Et ex illis unã, scilicet α facit diphthongos proprias, scili-
 cet αε

est α ϵ υ , & unam impropriam scilicet α . Et υ o so-
las proprias diphthongos, et δ ν , \omicron υ . H & ω diph-
thongos improprias solas, ut η ν υ , φ ω .

Ex subiunctiuis υ fit præpositiua, & facit diphthon-
gum impropriam, scilicet υ .

In summa, diphthongi sex sunt propriæ. Et dicuntur
 ϵ υ ϕ ω α .

Et sunt $\left\{ \begin{array}{l} \alpha \\ \alpha \upsilon \\ \epsilon \\ \epsilon \upsilon \\ \omicron \\ \omicron \upsilon \end{array} \right\}$ legitur $\left\{ \begin{array}{l} \epsilon \\ \alpha \phi \\ i \\ \epsilon \phi \\ i \\ u \text{ Latinum, quia non habent}$

aliud u Græci, nisi diphthongum $\omicron \upsilon$.

Diphthongi improprie similiter sex.

Aliæ sunt α ϕ ω ν , id est non sonantes.

ut $\left\{ \begin{array}{l} \alpha \\ \eta \\ \varphi \end{array} \right\}$ sonat $\left\{ \begin{array}{l} \alpha \\ i \\ o \end{array} \right\}$

Aliæ uero η α δ ϕ ω ν , male sonantes.

ut $\left\{ \begin{array}{l} \eta \upsilon \\ \omega \upsilon \\ \upsilon \rho \end{array} \right\}$ sonat $\left\{ \begin{array}{l} i \phi \\ of \\ i \text{ longum.} \end{array} \right\}$

SECUNDA diuisio uocaliũ, quia aliquæ sunt sem-
per longæ, ut η ω . Aliquæ semper breues, ut ϵ o . Aliquæ
incipites & bitemporæ, hoc est communes, scilicet α i u .

Sed sciendum, ϵ & o ita esse breues, quod positione tã

men prolongentur. Et κ ϵ ω ita esse longas, ut sequente uocali alia immediate, breuiari possint, ut est apud Poetas.

TERTIA diuisio Vocalium, alie sunt mutabiles, quia in uerborum prateritis mutantur, scilicet α , ϵ , ϵ ω . Alie immutabiles, quae non mutantur, scilicet κ , ι , υ , ϵ ω . ut patebit in parte secunda de uerbis.

DE CONSONANTI

BVS.

PRIMA diuisio consonantium est in mutas ϵ semiuocales. Mutae autem sunt nouem, scilicet β γ Δ κ ω τ χ ϕ θ .

Mutarum
alie sunt

Tenues, id est nihil aspirationis in se continentes. κ π τ .
Crassae, hoc est aspiratae illarum, χ ϕ θ .
Mediae illarum, nec spiritus expertes, nec plene sunt. γ β Δ .

Magna est illarum cōfinitas, ϵ una in aliam transit, ut in apostrophis patebit, uerborum coniugationibus, ϵ noninum declinationibus.

Semiuocales sunt octo ζ ξ \downarrow λ μ ν ξ σ . Et sic discriminantur, quia

Alie sunt duplices, scilicet ζ ξ \downarrow ualet $\sigma\delta$ $\kappa\sigma$ $\pi\theta$

Alie

Quatuor liquide $\left\{ \begin{array}{l} \lambda \\ \mu \\ \rho \\ \varsigma \end{array} \right.$
 Aliæ simplices, et ex his $\left\{ \begin{array}{l} \text{MOV} \delta \text{ } \text{m} \alpha \sigma, \text{ id est hęc sui iuris est, } \& \\ \text{nulla signatione signata, atque ita} \\ \text{nec liquida, nec muta, nec duplex uo-} \\ \text{catur: sicut ovis, quę non signata est,} \\ \text{ceteris signatis.} \end{array} \right.$

SECUNDA diuisio: Cōsonantium, alię præpositi-
 uę, alię subiunctiuę. Omnes ita præpositiuę sunt, ut inci-
 pere possint dictionem: sed non omnes subiunctiuę, ita
 quod finire dictionē possint, sed solę $\nu \rho \sigma \xi \psi$. Alię
 præter has non finiunt dictionem, nisi barbaram.

Nota, Omnis consonans media inter duas uocales, ad
 posteriorem uocalem pertinet, etiam in Eclhlipsi, & in
 Apostrophe, ut $\kappa \alpha \tau \acute{\epsilon} \kappa \acute{\epsilon} \nu \omicron \rho$, τ pertinet ad syllabam poste-
 rioris, ut $\kappa \alpha \tau \acute{\epsilon} \kappa \acute{\epsilon} \nu \omicron \rho$.

Item, Quęcunq; consonans in principio dictionis cum
 alia consonante potest construi, ea etiam in medio dictio-
 nis non separetur. Quęcunq; autem consonantes nō pos-
 sunt in principio construi, eas ubicunq; reperiuntur, se-
 parari conuenit.

Item, duę consonantes repetitę, nunquam sim ul con-
 struuntur, sed ad diuersas syllabas pertinent.

DE NUMERO GRAECORVM.

Græci etiam numeros suis literis designant. Poëtæ autem qui, ut Homerus & Theocritus, libros suos literis distinxerunt. Sed ordo numeri aliis non omnino ad ordinem literarum conueniet, sed inserendi sunt aliqui characteres, scilicet ς , η , & θ , ut possimus ad millenariū pertinere.

Distribuatür itaque alphabetum in tres octonarios, unicuique octonario, suo loco character inseratur. In primo inter ϵ & ζ sit ς , in fine secundi η , in fine tertij θ . Et primus octonarius docebit unitatē ad denariū. Secundus, denarios ad cētenariū. Tertius, cētenarios ad millenariū.

Primus octonarius.

α	β	γ	δ	ϵ	ς	ζ	η	θ
1	2	3	4	5	6	7	8	9

Secundus octonarius per decem.

ι	κ	λ	μ	ν	ξ	\omicron	π	η
10	20	30	40	50	60	70	80	90

Tertius octonarius per centum.

ρ	σ	τ	υ	ϕ	χ	ψ	ω	θ
100	200	300	400	500	600	700	800	900

Mille autem per $\acute{\alpha}$ cum uirgula superposita, & sic deinceps per alios numeros. Est ergo nunc annus ab incarnatione saluatoris $\acute{\alpha}$ ϕ κ γ . Inuenies nonnunquam & subscriptam uirgulam, eadem ratione.

Cognitis literis, ad lectionē properatē cōtendendū est. In qua ne erretur, quatuor syllabarū accidētia notanda erunt: uidelicet Tonus, Tempus, Spiritus, & Passio.

DE ACCENTIBVS ET TONIS.

Toni sunt tres. Acutus, qui dicitur ὀξεῖα, & acuit syllabam. Et signatur per notam à sinistra parte in dextram ascendentem, hoc modo / . Grauis, & dicitur βαρεῖα, deprimat syllabam. Et est nota à sinistra in dextram partem descendens, & signatur hoc modo \ . Circumflexus, qui dicitur περισπωμένη, & eo acuitur & deprimatur syllaba, fitq; status aliquis & circumflexio in uoce. Et signatur per notam ex acuto & graui factam, hoc modo ~ Δ.

Nota quod super unamquamq; dictionem unus horum tonorum collocandus est, siue illa sit monosyllaba, siue polysyllaba. De encliticis suo loco leges.

DE SEDIBVS TONORVM.

Grauem tonum habet omnis syllaba, quæ non habet uel acutum, uel circumflexum, quamuis tonus ille nusquam signetur, quam in fine dictionis in contextu orationis. Nam si ea dictio, quæ recipit signum grauis toni, sola ponetur, uel in fine orationis, acutum susciperet. Omnis syllaba oxytona accipit tonum grauem in contextu orationis: extra uero, seruat suum acutum. Et nota, quod uerbum dicitur βαρύτερον, quod non suscipit tonum acutum uel circumflexum in ultima, licet habeat in penultima, uel antepenultima.

DE CIRCUMFLEXO.

Circumflexus habet duo loca: uel ultimū, ut ἠῖω, &

dicitur $\pi\rho\iota\omega\acute{\omega}\mu\epsilon\nu$ Θ : uel penultimum, ut $\mu\delta\sigma\alpha$, Θ $\delta\iota\sigma\iota$
 citur $\pi\rho\sigma\pi\rho\iota\omega\acute{\omega}\mu\epsilon\nu$ Θ . Nunquam autem ponitur in
 antepenultima, quod is locus ad solum acutum spectet.

REGVLAE CIRCVMFLEXORVM.

Omnis Synæresis ex acuto Θ graui, facit accentum
 inflexum, ut $\mu\omicron\nu\omicron\lambda\upsilon\eta$ pro $\mu\omicron\nu\omicron\gamma\epsilon\nu\acute{\epsilon}\alpha$. Sed signanter di-
 citur, ex acuto Θ graui: quia ex duobus grauibus non fit
 Synæresis cum inflexione, ut est in $\delta\upsilon\mu\omicron\delta\acute{\epsilon}\nu\epsilon\iota$.

Omnis genitiuus Θ datiuus ex prima, secunda, Θ
 tertia declinatione, si suus nominatiuus est oxytonus, in
 utroque numero circumflectitur.

Diphthongus finalis habens ypsilon, si suscipit tonū,
 circumflectitur, ut $\epsilon\upsilon$, $\phi\epsilon\upsilon$ $\omicron\upsilon\delta\alpha\mu\omicron\upsilon$. Preter $\iota\delta\omicron\upsilon$, $\iota\omicron\upsilon$.

Futurum uerborum quintæ coniugationis habet cir-
 cumflexionem.

Verba ex septima, octaua, Θ nona coniugationibus
 circumflexa sunt, quod patet.

Aduerbia quæ descēdunt à genitiuis nominatiuorum
 oxytonorum, circumflectuntur. Cum enim genitiui ipso-
 rum circumflectantur, Θ ipsa circumflecti clarum est: s̄
 genitiui non circumflecterentur, nec ipsa circumflecteren-
 tur, ut $\alpha\acute{\iota}\chi\epsilon\acute{\omega}\epsilon$: quæ ab $\alpha\acute{\iota}\chi\epsilon\acute{\omega}\rho$ formatur, mutãdo υ in σ .

Longa penultima si tonum habeat, inflectitur, sequen-
 te breui, uel positione tantum longa, ut $\mu\delta\sigma\alpha$ $\alpha\acute{\upsilon}\lambda\alpha\acute{\epsilon}$.

Super positione longam, uel natura breuem, non po-
 nitur circumflexus. Secus est in uerbis circumflexis, quæ
 circumflexionē

circumflexionem seruant, & in ijs in quibus tempus auge-
tur, ita & in μάλλον.

Longa ante longam non circumflectitur: unde cum
dicatur ἡ μουσα, dicitur ἡ μουσα.

REGVLAE DE OXYTONIS, ET DE
ACVTO TONO.

Acutus habet tres locos. Vltimum, ut καλός, & dicitur
uerbum ὀξύτωνον, hoc est acutitonum. Vel penulti-
mum, ut λόγος, & dicitur ἡ ὀξύτωνον, hoc est penacu-
tum. Vel antepenultimum, ut εὐλόσοφος, & dicitur
ἡ ὀπαροξύτωνον, hoc est antepenacutum. In his tonis
locandis, non possunt certæ regulæ tradi, sed magis usu-
scribendi & exemplis percipiuntur, nisi fortè in uerbis:
si ultima est longa, & non habet circumflexum, habebunt
accentum in penultima: Si uero ultima breuis fuerit, habe-
bit accentum in antepenultima. Idè dic si ultima sit anceps.

NOTA, non esse idem apud Grecos quantitatem
syllabarum, & tonum uel accentum. Non accipiunt enim
tonum, unde Latini, qui accipiunt à penultima, cum Gre-
ci ab ultima, si ea sit breuis, uel longa. Et nota, quod ibi uo-
culatio accentus faciendâ, ubi signum toni fixum est.

NOTA, Diphthongi αὐ uel οἰ in fine dictionis, non
sequente in eadem syllaba consonante, quo ad rationem
tonorum, qui in penultima uel antepenultima collocantur,
pro breuibus reputantur.

Si ultima est longa, nō pōt esse tonus in antepenultima.

NOTA, Super quam syllabam est tonus in nominatiuo, super eandem est in obliquis. Sed in monosyllabis ex crescentibus, in genitiuo & datiuo, tam singulari, quam plurali, super ex crescentem ponitur tonus: in alijs casibus super eandem syllabam sicut in recto, ut πᾶς παντός πωτί πάντα πάντες πωτῶν.

NOTA, Nomina barbara plerunq; inter oxytona reputantur. Item pleraq; nomina in μος, της, της, & τος, ut λογισμός, σωτήρ, σοφιστής, θαυμαστός.

Fœminina in ας quintæ declinationis sunt oxytona, ut παιδάς λαμπάς, præter τάξας, ἀκράγας, quæ sunt nomina ciuitatum.

Præpositiones omnes in fine acuantur, in contextu orationis grauantur.

Masculina in ευς κοινῶς acuantur, licet Aeolice grauitona sint.

Quatuor ex nominibus fœminini generis in της, quæ superdisyllaba acuant in ultima, scilicet ταχυτής, ἀδρῶτής, βραδύτής, δκνοτής. Cætera omnia sunt grauitona, hoc est in penultima tonum habent.

Comparatiui generis neutrius, in plurali numero tonum habent in antepenultima, ad differentiam nominatiui singularis suorum fœmininorum, ut τὰ σοφώτερα, ἢ σοφωτέρα.

Participiorum toni suo loco patebunt.

Exempla

EXEMPLA.

θεός	} est uerbum	ὄξύτωνορ.
εἶλα		παροξύτωνορ.
πάμειλα		προπαροξύτωνορ.
μουσῶρ		πρῶτωμένωνορ.
μῦσαι		προπρῶτωμένωνορ.

DE ENCLITICIS DITIONIBVS.

Encliticæ dictiones præcedentem syllabam grauem acui faciunt, & tonum suum in eam reijciunt. Synencliticæ sunt, quando plures encliticæ coniunguntur. Omnis dicitio enclitica uel est monosyllaba, uel disyllaba.

REGVLÆ DE ENCLITICIS.

PRIMA. Enclitica acutum suum tonum remittit in adiacentem grauem, in proparoxytonis & properispomenis semper.

SECUNDA. In perispomenis & oxytonis nõ habet proprium signum toni, sed amittit.

TERTIA. In paroxytonis si fuerit trochæus, reijcit notam toni in proximam grauem: Si autem fuerit uel spondeus, uel iambus, uel pyrrhichius, sicut & in oxytonis uel perispomenis, signum toni sui non retinet, sed omnino amittit, nisi quãdo incipit à σφ, tunc enim in pedibus illis tribus habet sicut in trochæo: quod uidere licet in exemplis.

προπαροξύτονα	}	ut	ἀρκεσίλαός τε	
προπεριώμενα			σκῶλόν τε	
παροξύ τονα ex			trocheo	φύλλά τε
			spondeo	ἄτρείδησ τε
			iambo	ἄναξ τε
			pyrrichio	ὄα οἱ
περιώμενα		φῶσ τε		
ὀξύτονα		καλός τε.		

In his exemplis, tria priora reiiciunt tonum suum in proximam, grauem. Cetera uero prorsus abijciunt.

In omnibus partibus orationis inuenimus encliticas, præterquam in participijs & articulis.

Ex nominibus habemus τίς cū suis obliquis & æquiualentibus. Obliqui, ut ἄνδρ' ἀνὶ ἄνδρ' &c. τεῦ equipollet ἄνδρ', ὅσ' equipollet ἀνὶ τισι cum suis, quando est enclitica, semper subiungitur, & indefinite accipitur, non interrogatiue. Τίς quādo interrogatiua est dictio, semper acuitur, etiam in obliquis, & in contextu orationis.

Ex uerbis habemus φημί φησὶ εἶμι, & eius condeclinea, εἶς ὅστι' ἐοδ' ὄρ' ἐοδὶ' ἐσμον' εἰσὶρ'.

Pronomina quæ non enclitica, dicuntur ὀρθονόμηνα. Enclitica uero ἐγκλιματικά dicuntur. Εγκλιματικά κῶρ aliqua semper sunt enclitica, aliqua uero non. Semper enclitica sunt hæc, μεν μου μοι τοι με μιν σφιρ σφθ σφωε. Alia, aliquando enclitica, aliquando non, sunt hæc, σευ σεο σου σοι σεεῦ οἱ' εἰερ σφι σφω σφισι σφεας. Tunc sunt enclitica quando absolute dicuntur, & non ad
aliana

aliam personam referuntur. Sed tunc non sunt enclitica, quando per appositionem ad aliam personam enunciantur. Σ φ ω quando dicitur in tertia persona, est enclitica: quando in secunda persona, tunc non est enclitica. Pronomina quæ sunt tertiæ personæ, singularis uel pluralis numeri, quando solum suam uim dicunt, sunt enclitica: si autem dicant & locum, non sunt enclitica. Item si ex superfluo adijciantur, sunt enclitica.

Ex aduerbijs sunt enclitica, που ποτε ποδι πη ωσθερ πως πω, quando scilicet indefinite dicuntur.

Ex coniunctionibus autem encliticæ, aliæ copulatiuæ sunt, scilicet κε κερ τε. Aliæ impletiuæ, γε γαρ ου ναω ηυ πως θλω & ρα, quod descendit ab ἄρα. ἄρα autem non est enclitica dictio, sicut nec pronomina, quæ abijciuntur à principio, sunt enclitica.

DE VERBO ὄσι.

Quando ὄσι ponitur in principio orationis, uel subiungitur negationi οὐ, uel οὐκ, uel ὡς, uel τοῦτο, uel εἰ, uel ἀλλὰ, habet tonum super ē. Horum exempla sunt, ἔσι πόλις ἐφύζη, οὐκ ἔσι, ὡς ἔσι οὕτως, ἀλλ' ἔσι εἰπεῖν, τοῦτ' ἔσι ἀμάρτημα.

Si uero subiungitur dictioni oxytone uel perispomene, amittit tonum suum omnino. Exempli gratia, καλός ὄσι, ἐρμῆς ὄσι.

Quod si dictioni paroxytone subiungatur, siue illa trocheus sit, siue iambus, siue pyrrhichius, siue spondeus, tūc

cadet tonus super posteriorem syllabam ὄσιρ. Exempla sunt, φύλλα ὄσιρ, ἦρωε ὄσι, γέλωε ὄσι, λόγος ἔσιρ.

Si autem ὄσι succedat dictioni proparoxytonæ, uel properispomenæ, tonus in præcedentem grauem reijcitur. Si autem accidit, properispomenon in positione longam desinere, ut φοῖνιξ ὄσι, tonus cadet super ultimam in ὄσι. Exempla ἄκακός ὄσι, φαῦλόε ὄσι. Sed dicitur Δοῖδυξ ὄσι. Eadē ratio est in cōdeclincis eius εἶμι εἶσι, ἔσε & ἔσμεν.

DE SPIRITIBVS.

GRæci aspirationis signum inter elementa sua non collocāt, sed supra dictionem. Subtiliusq; suas aspirationes efferunt. Acoli omnino ignorant aspirationes. Diuiditur autem spiritus in Δασείαρ & Ψιλλίαρ, hoc est crassum & tenuem. Crassus est nostra aspiratio h. Tenuis non auditur. Et pro illis duo habent signa, scilicet τ ad literas maiusculas, sed lunulam ad minusculas, quæ sunt signa aspirationis. Signa uero tenuitatis α in maiusculis, ᾶ in minusculis.

OMNIS ergo dictio incipiens à uocali, uel habet signum aspirationis, uel tenuitatis. Ex consonantibus nulla signatur, quàm ς. quæ si in principio dictionis fuerit, semper signatur signo aspirationis. In medio uero unicum φ habet signum tenuitatis. Geminatum autē, super primum habet signum tenuitatis: super secundum, signum aspirationis. In fine uero non signatur.

REGVLAE

REGVLAE GENERALES DE ASPI
RATIONIBVS.

PRIMA. Obliqui se habent eodem modo quo ad aspirationem, sicut sui nominatiui. Participia & cetera tempora habent eundem spiritum, quem suum uerbum principale. Excipitur ἔχω, cuius futurum est ἔξω, & ἴσμεμι aspiratur, cuius praeeterita leuigantur, dempto praeeterito perfecto & plusquamperfecto.

SECUNDA. Omnis articulus qui incipit à uocali, aspiratur.

TERTIA. Pronomina quae incipiunt ab ε, attenuantur. Excipitur εἰ, & composita eius, ut εἰαυτὸς. Quae autē ab alia uocali incipiunt, aspirantur. Praeter αὐτὸς, & cōposita eius, ut αὐτόχαις. αὐτὸς ab εἰαυτὸς per apharesim ε aspiratur.

QUARTA. Omnis praepositio à uocali incipiens tenuatur, praeter ὑπὲρ & ὑπὲρ.

QUINTA. Omnis coniunctio incipiens à uocali, tenuatur, si non sit causatiua. Sed & ὄφρα, quamuis sit causatiua, tenuatur.

SEXTA. Nomina numeralia aspirantur, praeter ὀκτώ & ἐννέα.

SEPTIMA. Relatiua quae fiunt per ablationem consonantis tenuis, aspirantur, ut τὸς & ὄσ. Excipitur τὸφρα ὄφρα, τῆμ & ἡμ.

OCTAVA. Deriuatiua si principium primitiuo

rum seruant, eundem quoque retinent spiritum, ut ἄλε
ἄλιενός. Excipitur ἰδρῶς, quod est sudor, ab ἰδῶ, quod
est laboro, ἔ᾽ ἄμυδις ab ἄμα.

REGVLAE SPECIALES

DE A.

A ante omnes uocales tenuatur, ἔ ante consonantes
θ φ χ κ σ ξ semper. Ante alias etiam consonantes
tenuatur, sed patitur has exceptiones. In quibus β cum ρ
est implicitum. Item ἀγνός ἀγι θ ἀδης ἀδρῶς ἄξο-
μαι, id est ueneror. Item si implicetur μ cum λ. ἄλε ἄλῶ
ἄ κρατῶ ἄλις ἄλως ἄλυσις ἄλικερνασός ἄλομαι,
ἄμα ἄμαρτάνω ἄμιλλα ἄμμα χοινίον ἄμις ἄμυγέ
πικῆν δ᾽ ἄνω ἄπας ἄπλῆς ἄπαξ ἄππομαι ἄτῃ ἄτερος.
Quando ρ cum π implicatur, ἄφίς ἄφρα.

DE E.

E ante uocales ε ι υ tenuatur, praeter ἐέλωρ. Ante
α ο ω aspiratur, praeter ἔας ἐάω ἔ᾽ ἔῶ. Ante consonan-
tes θ φ χ γ μ ν tenuatur semper, praeter ἔφθος. Ante ψ
aspiratur semper. Ante caeteras autem leuigatur: sed ex-
cipiuntur, ἐβράϊος ἐδος ἐδ᾽ ἔτῃ ἐδρα ἐδνον ἐδνω. Ante
κ aspiratur, praeter ἐκυρός ἐκεχφεία. In quibus ῥῥ λ ῥ
κ est implicitum, ut ἐλκω ἐλκῶ. Item haec, ἐλλῶ ἐλλί-
σσοντος ἐλεν θ ἐλένη ἐλ θ ἐλω ἐλίσσω ἐλικῶρ ἐλ-
μινε ἐξω ἐξις ἐρι θ ἐρμῆς ἐρω ἐρω. Vbi sequitur
post ε ipsum τ, ἔπερ θ ἔτοιμ θ ἔταίρ θ.

DE

DE H.

H ante omnes uocales tenuatur, & ante consonantes ζ θ χ. Sed ante γ σ aspiratur. In quibus sequitur β, præterquam in Plconasmo, ut ἡβῶω. In quibus sequitur δ, præter ἡδῆς & finitima eius. Quibus κ adiacet, præter ἡκα. Aspirantur ἡλος ἡλιος ἡμέρα ἡμερ & ἡμισυ ἡμῶρ ἡπαρ ἡρώδης ἡρωδιανός ἡρα ἡρόφιλος ἡπῶμα ἡφάε βοε ἡρακλῆς ἡφαισίωρ.

DE I.

I ante omnes uocales leuigatur, præter ἱεζορ ἱεραζ ἱμμ. Ante consonantes β γ θ ξ τ φ χ tenuatur. Ante ξ aspiratur semper. Et tunc cum ζ post δ sequitur, præter ἱδρις. Item ἱκανός ἱκετεῖω ἱκάνω ἱλεως. Ante μ aspiratur, ut ἱμερος. In quibus π effertur, uel s, præter ἱσρος. & si ππ duplex, aspiratur.

DE O.

O ante omnes uocales tenuatur. Ante consonantes uero β γ λ θ ν ξ φ χ ψ tenuatur, præter ὀδός. Quæ aspirantur, hæc sunt, ὀδός ὀποιος, ὀπόσος ὀποθερ ὀλος ὀλμ & ὀλική ὀμδ ὀμοιος ὀμως ὀμνηρον ὀμνης & ὀμοκλῆς ὀμιλος ὀμαλός ὀπλορ ὀρῶ ὀρ & . In quibus δ s sequitur κ uel μ. In quibus δ σ uocalis sequitur, præter ὀδιρις. Item ὀα ὀταρ.

DE X.

κ aspiratur semper.

DE Ω.

Ω tenuatur semper, præterquam in his quæ ab ὦρα descendunt, ὦδε pro οὔτως, ὦρακι ὦ.

DE DIPHTHONGIS.

DE AI.

AI in dictionibus polysyllabis tenuatur, nisi μ inseratur. Excipitur αἴμων ὁ ἐπισήμων αἴρω αἴρωμα.

AI semper tenuatur. αἴτη scribitur ut supra.

EI tenuatur, præter εἴλωσ εἴλυσω εἰμαρμῆν εἶμα
 εἴδωμα εἶμι εἶς εἴως εἰςμός εἰρητή.

Ex tenuatur, præter εὔω τὸ φωτίζω εὔδω εὐρίσκω.

OI in dictionibus super unam syllabam tenuatur, præter οἴμα, οἴε, οἴ πρόσβατον.

OI diphthongus tenuatur. Sed οὔνεκα, οὔ articulus, οὔτως, relatiuum, οὔτως aduerbium, aspirantur.

NOTA. Ut sciamus an aspiretur, uel leuigetur dictionis: si nomē est, accipiamus nominatiuum: si uerbum uel participium, accipiamus thema. Sin alia pars orationis, si deriuatiua est, respiciatur primitiuum: si composita, id ex quo componitur. Et si tali canoni seruit, secundum ipsum iudicemus, non curantes regulas speciales: Si autem non, secundum regulas speciales iudicandum erit.

In medio dictionum compositarum, nec densus spiritus, nec tenuis ponitur, ut κατέτρεχον.

Sed nota in contractionibus, ubicunq; ex quapiam uocali tenui sequente fit crasis, ea τὴν ψιλὴν desiderat superponi:

DE SPIRITIBVS.

29

perponi: Si uero ex aspirata sequente, nequaquam. Quod
 obseruatur non solum articulis præcedētibus, sed & alijs
 dictionibus, ut τοῦ ὄσι τοῦ σι, τῶ ἐμῶ τῶ μῶ.

DE TEMPORIBVS.

Dvo sunt tempora, Longum & Breue: & duabus
 notis depinguntur. μακρὰ γὰρ πρῶσῳ δία ha-
 bet uirgulam planam superpositam, sic - βραχὺα autem
 curuam in hunc modum υ. Et utebantur his antiqui in uo-
 calibus ancipitibus, scilicet α ι υ. Quando enim aliqua ex
 his solet aliàs produci, inuenta breuis, signatur υ, ἄρεε
 & εεε. Sin aliàs consueuit corripì, & inuenitur producta,
 signatur sic -

DE PASSIONIBVS.

Passiones tres enumerantur, scilicet Apostrophos,
 hyphen, & hypodiasole.

DE APOSTROPHE.

Apostrophus est dextera pars circuli, ad ultimam cō-
 sonantem apposita, qua ostenditur, parti orationis deesse
 ultimam uocalem, ut ἄρ οὐτρεε. In principijs dictionum à
 uocalibus inceptarum ponuntur signa spirituum, sed Apo-
 strophus ponitur ad finem.

Accidit in	uoca libus	brevi	ε	} ut	Φέρειπε.
		bus.	ο		τὸτ' ἔσιρ.
		anci-	α		παρ' ἡμῶρ.
		pitibus	ι		ἐφ' ἡμῖρ.
	Diph- thongis	αι	ου	} ut	βούλομαι γὰρ.
	οι			οἷμ' ὡς ἄχθομαι.	

NOTA. Si sequens dictio incipiat à uocali aspirata, & prior, cuius ultima litera ablata est, desinat in mutam tenuem, prior concipit aspirationem sequentis, & transit in suam aspiratam, ut π in φ, κ in χ, τ in τ', & hoc in cōtextu orationis. Item in apostrophis prior dictio seruat suum tonum, similiter & posterior, nisi tonus cadat super eam syllabā quæ abijci solet: tūc enim & tonus abijcitur.

SUNT Atticis quidam, in quibus non per apostrophū, sed per figurā, quæ σωμαλοφι dicitur, duæ uocales coeunt cū abiectione toni, ut τόννομα, ἢ τὸ ὄνομα.

ΣΥΝΑΪΡΕΣΙΣ est proprie duarum separatarum uocalium in diphthongum coniunctio, in qua nulla fit uocalium transmutatio, ut δημοδένει δημοδένει.

ΚΡΑΣΙΣ est commixtio duarum separatarum uocalium, nunc in diphthongum, nunc in monophthongum, in quibus altera uocalium transmutatur, ut δημοδένειος δημοδένους: aut ambæ, ut δημοδένεια δημοδένη. Ponitur quandoq; crasis pro syneresi, & contrā.

ΕΚΘΛΙΨΙΣ est abiectio literæ in fine.

Modi itaque Synalæphes sunt septem, tres simplices, quatuor compositi.

Synalæphe

Simpli-	citer per	} ut	ἐκθλι	ἐπ' ἐμῆ, abijci-
			ψιρ	tur i.
Syna-	lax-	} fit	κρά-	τὰ μὰ pro τὰ
			σιρ	ἐμὰ.
			συναί	νηδες pro νη
			ρεσιρ	ρήδεε.
Composi-	te per	}	ἐκθλι ψιρ ηξι	συναίρεσιρ, ut ἐμοῦ
			ποδ' αὐκ, pro ἐμοί ὑποδ' αὐει.	
			κράσιρ ηξι	συναίρεσιρ, ut ἠπό-
			λος, pro ὁ αἴπολ ⊙.	
}	}	}	ἐκθλι ψιρ ηξι	κράσιρ ηξι
			ρεσιρ, ut ἐν τ' αἰθιοπία, pro ἐν τῇ	
			αἰθιοπία.	

DE extritione iota i, regula.

PRIMA. Quando diphthongus præcedens continet i, et uocalis sequitur, quæ facit crasin, et i mediat inter duas uocales, ipsum prorsus expungitur, ut καὶ γὰρ fit ex καὶ ἐγώ.

SECUNDA. Quando crasis fit ex monophthongo præcedente et diphthongo, cum i sequenti: quia nihil habet post se quod obstet, facta crasi ex præcedentibus uocalibus, iterum in diphthongum admittitur, et subscribitur, ut ὁ αἴπολ ⊙ ἠπόλ ⊙, ἐγώ οἶμαι ἐγῶμαι.

TERTIA. Si ex duabus diphthogis huiusmodi cō-

tractionem fieri contingat, primum quidem i ex precedente, subiunctiuum uocalis, per ἔκθλιψι pelidēdum: Deinde ex uocali relicta, & ex ea quæ sequitur i altera diphthongo, fit crasis in uocalem productam, quæ i posterioris diphthongi in nouam diphthogum, licet impropriad, per synæresin admittit, ut οἱ αἰπόλοι ὠπόλοι.

ALIA est species Synalæphes, quando duæ diuersæ dictiones per uocales uniantur, quarum præcedens est articulus præpositiuus neutri generis, scilicet ῥ, sequens uero indifferens: quæ si ab e uel o tenui incipiat, fit crasis in ou, ut δ' ἐνωτίου fit τωωαυτίου, χερσῶν γία χερσῶν γία. Habet eandem formam, si ab α incipiat dictio sequens: iterum enim in α productum fit contractio, ut δ' ἀγαθῶν τ' ἀγαθῶν.

DE SVBSCRIPTIONE I,
extra Synalæphen, ex Lascare.

Tribus uocalibus subscribitur i, quod olim adscribebatur, scilicet α η ω. Inde sunt diphthongi impropriad, ut α η ω.

DE A.

Omni datiuo singulari cuiuscunque generis in α, subscribitur i, ut αἰνεῖα ἡμέρα κρέα.

Item omni α secundæ & tertie personæ indicatiuorum & subiunctiuorum secundæ coniugationis circumflexorum, ut βοῶε βοῶ. Similiter & secundæ personæ passiuī βοῶ. Similiter & infinitiuo, ut βοῶν. aliqui propter

pter illationem μ , non subscribunt. ἄδης ἄδω ἄσμα ἄει
 ab antiquis, quia est ab αἰει. ῥαδίως ῥαδί. ῥαδία ῥα
 διορ. Item δ ῥάωρ, δ ῥάορ. Item ῥάσ. ῥ, ὅμνια
 à ῥάωρ. πρῶτος ῥάθυμ. ῥ, ὅμposita ab his, ut ῥάε
 δος ἀπὸ τῶ ῥάορ βαύναρ. δῶε θρῶξ, quia inuenitur ῥ
 θρῶξ. θρῶσκι ἀς δημοσία, ὅμ similia aduerbia termina-
 tionem datiuu habentia.

DE Η.

Χρηζω κληζω λησηε θεησκεινω. η̄τορ.

Omni datiuo singulari in η̄ subscribitur i, ut μῶσῃ.

Item, omni datiuo Ionice desinenti in η̄σι, ut μῶσῃσι.

Omnia præterita à uerbis ab ᾱ incipientibus uenien-
 tia, mutato ᾱ in η̄, subscriptum habent i, ut αἰθῶ η̄θορ,
 αἰρῶμα η̄ρῶμῶ.

Omnes secundæ personæ passiuorum communium ὅμ
 deponentalium præsentium in η̄ desinentes, subscribi uo-
 lunt i, ut εἰρ τυπῆε.

Omnes secundæ ὅμ tertię personæ singulares subiuu
 tiuorum, in η̄ desinentes, ut εἰρ τυπῆε τυπῆ, τετύφῆε
 τετύφῆ, τυψῆε τυψῆ.

Omnia optatiua præteriti perfecti, in quibus penul-
 timum locum habet η̄, ut πεποιήμῶ πεποίηο, δεδήή
 τῆκα à διατώ, φημί φῆε, ἥδε ab εἶδω ἥδη nouerat.
 Similiter ἥφρ πρῶσῆφρ ἄπῆφρ ab εἶω, ἐπῆμῶν ab ἐπέϊω,
 ἥα ab ἥϊα, ἐκῆα à καῶ, κῆωμῶν à καῶμῶν, κῆάμῶν
 pro καῶντες, ἥδερ ἥσερ ab ἄδω, τῆμῆ pro τῆ εἶμῆ,

ἀηδῶρ γηΐδιον ἢ ὠρ ἄξιμος ζῆς ζῆ ὠφνῆς, Διφῆς με-
 μνῆς κωλῆς ἀλῆος, κῆφαρο καὶ εἶπα, ἦδεμ pro εἶδεμ,
 ἔλθῆμ pro ἔλθεῖμ, τῆν Θ pro ἐκῆν Θ, similiter τῆνα
 τῆνο.

Item Ionica Homerica, μῆον ἰα μετῆ ὠρα κρηῆνον,
 καλλιπάρηοι μιλιτοπάρηοι τελέεσσε, ὁπῶπῆ δεδῆε
 ἂ Δαῖω, ἦομον. τῆ articulus, pro ταύτη.

Aduerbia in η subscriptuntur, ut πῆ ὠάντη.

Δῆ ὠ κλῆδρα, νηρῆδε pro νηρῆδε, ut supra.

DE Ω.

Omni datiuo ἰ ω desinēti subscriptitur ι, ut ὄφ λῶφ.

Omni genitiuo Θ datiuo duali, Θ nominatiuo Θ uo
 catiuo plurali Atticorum nominum quartæ declinationis
 subscriptitur ι.

Omni genitiuo Θ datiuo duali nominum secundæ de
 clinationis contractorum subscriptitur ι, ut τοῖρ ὄφεωρ, ἂ
 τοῖρ ὄφέοιρ.

Πολέωρ κρέωρ νῶρ σφῶρ λῶρ λῶς Θ σῶζω
 σῶς σῶ Θ ἠρῶος πατρῶ Θ, Θ similia. μιμῶδης,
 Θ similia. ἠρῶδιανός κῶνος ῶδῆ, Θ ab eo composita,
 ut κομῶδία. κῶας κῶδιον σῶδιον καλῶδιον λαγῶ-
 διον ἀλώκ ἀλῶς τρωάδες δμωαὶ τρωός ἠρῶνα
 ἔρωδιός ζῶδιον ζῶον πῶον ῶπόλος χῶξυμπότη,
 Θ similia. ἐγῶμαι ἐγῶδία.

Omnia præterita à uerbis in οι descendētia, ut ὦκα
 δόμησα ab οἰκοδομῶ. Exceptiones uide apud forma-
 tiones

tiones præteritorum.

Secundæ & tertiæ personæ singulares subiunctiuorum tertiæ coniugationis in μ , ut $\Delta\acute{\iota}\delta\omega\varsigma$ $\Delta\acute{\iota}\delta\omega$.

Item secundæ personæ passiuorum eorundem.

Item per contractionem ω secundæ coniugationis circumflexorum. Et passiuum similiter ex ω optatiui præteriti perfecti. Similiter $\acute{\alpha}\nu\tilde{\omega}\gamma\epsilon$ $\eta\gamma\acute{\iota}$ $\acute{\alpha}\nu\acute{\epsilon}\omega\gamma\epsilon$ $\kappa\alpha\acute{\iota}$ $\acute{\alpha}\nu\tilde{\omega}\xi\epsilon$, $\acute{\epsilon}\acute{\omicron}\kappa\epsilon\acute{\iota}$ $\acute{\epsilon}\pi\nu\omicron\chi\acute{\omicron}\lambda\acute{\iota}$ ab $\omicron\nu\omicron\chi\acute{\omicron}\omega$, $\acute{\epsilon}\pi\alpha\rho\acute{\omega}\nu$ $\omicron\upsilon\rho\acute{\alpha}$ $\pi\alpha\rho\omicron\nu\acute{\omega}$, $\acute{\omega}=\mu\omicron\iota$ $\theta\epsilon\tilde{\omega}$ $\acute{\alpha}\theta\tilde{\omega}$ $\theta\epsilon\tilde{\omega}\sigma\kappa\omega$ $\kappa\omicron\lambda\omega\delta\epsilon$ $\pi\lambda\omega\zeta\omega$ $\gamma\epsilon\tilde{\omega}\zeta\omega$ $\eta\zeta\omega\zeta\omicron\rho$ $\eta\zeta\omega\lambda\omega$ $\eta\zeta\omega\rho\alpha$ $\phi\acute{\omega}\zeta\alpha\rho$. Hæc & alia Constantinus.

DE SVBVNIONE.

$\Upsilon\phi\acute{\epsilon}\rho$ est nota qua utimur cū duas dictiones cōiūgimus, quæ natura diuise sunt, tali signo \smile ut $\delta\pi\omega\varsigma$ $\omicron\acute{\omega}$.

DE SVBDISTINCTIONE.

$\Upsilon\pi\omicron\delta\iota\alpha\sigma\omicron\lambda\acute{\iota}$ est nota qua non coherentia discernuntur, ut $\tau\acute{\omicron}$, $\tau\epsilon$. τότε enim aliud significat. Et eodem puncto sententiæ distinguuntur. Plenæ autem sententiæ tali commate.

Interrogatio hoc modo formatur;

NOTA, Super $\grave{\iota}$ uel $\grave{\upsilon}$ puncta posita dieresim significant, quod hæ uocales per se faciunt syllabam.

ET HAEC DE MODO LEGENDI
& scribendi sufficiant.

SECUNDA PARS
DE PARTIBVS ORA
TIONIS.

ARTES ORATIONIS
apud Græcos sunt octo, uidelicet ὄνομα, ῥῆμα, μετοχή, ἄρθρον, ἄντωνυμία, πρόθεσις, ἐπιρρημα, καὶ συνδεσμός. Id est, Nomen, Verbum, Participium, Articulus, Pronomen, Præpositio, Aduerbium, & Cōiunctio. Ex his priores quinque declinabiles sunt, posteriores uero tres indeclinabiles. Interiectionem sub aduerbio comprehendunt.

DE NOMINE.

Quinque sunt accidentia nominis, γένος, εἶδος, χῆμα, ἀριθμός, καὶ πῶσις. hoc est Genus, Species, Figura, Numerus, & Casus. Qualitatem & comparisonem sub specie comprehendunt.

DE GENERIBVS NOMINVM.

Genera nominum sunt quinque, uidelicet, ἄρσενικόν, hoc est masculinum, ut ὁ πάτερ.

θηλυκόν, id est foemininum, ut ἡ μήτηρ.

οὐδέτερον, id est neutrum, ut τὸ βῆμα.

κοινόν, id est commune, ut ὁ κῆρ ἢ ἄνθρωπος.

ἐπίκοινον, id est promiscuum, ut ὁ ἀετός.

Genera comprehenduntur, uel ex natura rei, uel declinationibus,

nibus, uel additione articulorum uel adiectiuorum.

DE SPECIEBUS.

Species nominum duæ sunt. Est enim εἶδος πρῶτον πορ, id est primitiua, ut οὐρανός, ἐνδοξός. Παράγωγος, id est deriuatiua, ut οὐράνιος, ἐνδοξότερος.

Deriuatiua habet sub se septem genera nominum, scilicet συγκριτικά, id est comparatiua, ut ἐνδοξότερος. ὑπερθετικά, id est superlatiua, ut ἐνδοξότατος.

Πατρωνυμικά, ut πατριμίδης,

Ἰποκοριστικά, diminutiua, ut ἀνθρωπίσκος.

Κτητικά, possessiua, ut βασιλικός.

Παρώνυμα, denominatiua, ut ἀνθρώπος.

Ρηματικά, uerbalia, ut ποίημα ἀπεποιήμα uerbo descendit. De quibus dicitur post declinationes.

DE FIGVRIS.

Figure nominum tres sunt, scilicet ἁπλῶς ἀπλόρ, id est simplex, ut ἴππος.

Σύνθετος, id est composita, ut ἑλιππος.

Παράσύνθετος, id est decomposita, ut ἑλιππίδης.

Composita fit quatuor modis. Vel enim ex duobus perfectis, ut χαρίσος.

Duobus corruptis, ut σοφοκλής.

Ex integro et corrupto, ut πεικλής.

Ex corrupto et integro, ut ἑλίδημ.

Numeri tres sunt, uidelicet numerus ἐνικός, id est singularis, ut ὁ καλός.

Δυικός, id est dualis, ut τὼ καλοί.

Πληθωτικός, id est pluralis, ut οἱ καλοί.

DE CASIBVS.

Casus sunt quinque. Ablatiuo enim, quo Latini utuntur, Græci omnino carent. Sunt autem dicti πῶσις, à cado. Et est πῶσις ὄρθη, aliàs ὀνομασική, rectus uel nominatiuus, ut ὁ κύριος.

γενική genitiuus, ut τοῦ κυρίου.

δοτική datiuus, ut τῷ κυρίῳ.

αιτιατική accusatiuus, ut τὸν κύριον.

κλητική uocatiuus, ut ὦ κύριε.

DE DECLINATIONIBVS.

Duplices sunt declinationes, simplices & contractæ, quæ aliàs synæresiatæ dicuntur. & sub unaquaque inueniuntur quinque formulæ declinandi. Simplicium enim declinatio habet quatuor formas declinandi parisyllaba, & unam imparisyllaborum, ex qua etiam fluunt quinque formulæ declinandi contracta.

ANTE declinationem tamen notandus est modus declinandi articulos, qui nominibus uel præponuntur, uel postponuntur. Si præponantur, dicuntur προτακτικά ἄρθρα. si subiungantur, dicuntur ὑποτακτικά. Vocatiuo autem

no autem articuli omnino carent. Sed ω est aduerbium uocandi. De usu articulorum patebit in tertia parte.

FORMVLA DECLINANDI ARTI
CVLOS.

		Ntūs	Gtūs	Dtūs	Actūs	
Articuli præposi tiui	M.	Sin.	ὁ	τῶ	τῶ	τῶ
		Du.	τῶ	τοῖρ	τοῖρ	τῶ
		Plu.	οἱ	τοῖν	τοῖς	τοῖς
	F.	Sin.	ἡ	τῆς	τῆς	τῆς
		Du.	τῆς	ταῖν	ταῖν	τῆς
		Plu.	αἱ	ταῖν	ταῖς	ταῖς
	N.	Sin.	τὸ	τῶ	τῶ	τῶ
		Du.	τῶ	τοῖρ	τοῖρ	τῶ
		Plu.	τὰ	τοῖν	τοῖς	τὰ

		Ntūs	Gtūs	Dtūs	Actūs	
Articuli postposi tiui	M.	Sin.	οἱ	οῦ	ῶ	οῦ
		Du.	ῶ	οῖρ	οῖρ	ῶ
		Plu.	οἱ	οῖν	οῖς	οῖς
	F.	Sin.	ἡ	ῆς	ῆς	ῆς
		Du.	ῆς	αῖρ	αῖρ	ῆς
		Plu.	αἱ	ῶν	αῖς	ῶν
	N.	Sin.	οἱ	οῦ	ῶ	οῦ
		Du.	ῶ	οῖρ	οῖρ	ῶ
		Plu.	αἱ	ῶν	οῖς	αἱ

DE PRIMA DECLINATIONE
SIMPLICIVM.

Nomina primæ declinationis sunt generis masculini.

Prima declinatio habet duas syllabas terminales, scilicet $\alpha\epsilon$ & $\eta\epsilon$. Inuenitur & poëtice quandoq; α per abiectionem σ .

$\alpha\epsilon$ & $\eta\epsilon$ terminationes inueniuntur etiam in quinta declinatione, quæ est imparisyllaborum. Vnde horum ab illis faciendâ est discretio. Et iterum, ea quæ sunt præsentis declinationis, sunt in duplici differentia. Nam quædam faciunt genitiuum in ou , secundum communem regulam dandam, quædam per abiectionem σ .

Enumeratis quæ ad hanc declinationem pertinent, manifestum est, hic non enumerata ad quintam declinationem pertinere.

DE NOMINIBVS IN $\alpha\epsilon$,
quæ habent ou in genitiuo.

Quæcunque in $\alpha\epsilon$ purum desinunt polysyllaba, habentia i in penultima, ut $\lambdaυοί\alpha\epsilon$. uel ϵ , ut $\alpha\gammaέ\alpha\epsilon$, uel e , ut $\alpha\upsilon\epsilonί\alpha\epsilon$, uel v , ut $\mu\alpha\rho\upsilon\alpha\epsilon$: & quæ in $\rho\alpha\epsilon$ desinunt, habentia o in penultima, mittunt genitiuum in σ , quod siquãdo in α , id fuerit Doricum.

DE NOMINIBVS QUÆ IN
 α mittunt genitiuum.

Disyllaba circumflexa in α mittunt genitiuum, ut
 $\kappa\omicron\sigma\mu\alpha\acute{\alpha}\epsilon$

κοσμάς, κοσμά. Superdissyllaba sunt imparissyllabice declinanda, & habent τοσ in genitiuo.

Item habent α, quæ in αε à uerbis circumflexis composita, ut ὁ πατραλοίας ab ἀλοιῶ.

Item composita à nominibus fœmininis, ut εὐφραξέτρας à φραξέτρα, πυθαγόρας ab ἀγορά.

Habentia ante αε { β non præcedente ς, sed alia consonante.
 γ, quæ propria.
 Δ, nisi præcedat diphthongus
 } ς ξ ψ κ.

Item quæ terminantur in

λας, ἀπλῶ dissyllaba unius generis, non habentia penultimam naturā longam.

λλας polysyllaba.

μας, consonantē habentia ante μας, uel Persica.

νας, uel τας unius generis.

ρας, non habentia primam & secundam syllabam ab eadem consonante, uel antisticho eius incipientem.

σας dissyllaba.

τας, ut ἀρχύτας.

φας dissyllaba.

χας.

Excipe ab illis σάλγας αωτς, ἀκράγας αωτς, τόλμας αωτς, κύνπας αωτς, πελεύτας τωτς κύνφας αωτς, κάλγας αωτς.

μονοσύλλαβα habent α in genitiuo, ut λᾶς λᾶ. Præter πᾶς παντός, & participia.

DE NOMINATIVO IN ης,
quæ faciunt genitiuum in κ.

Μονοσύλλαβα in ης, abiecto σ faciunt genitiuum, ut ὀτρῆς, ῥ ῥρῆ, & ποδῆς ποδῆ. sed κρής γνῆς δῆς faciunt genitiuum abiecto σ, & addito ρς.

DE NOMINIBVS IN ης, QUÆ
faciunt genitiuum per ς. Et sunt hæc:

Graviona spondaica, ut ξέξξης ς.

Circumflexa in ης, θαλῆς.

Graviona in ης à scemininis in κ descendencia, ut κνα νοχάτης à χαιτή.

Patronymica in δης, ut ἀτρειδης, & propria patronymici formam habentia, ut θεκυδίδης.

Composita à nominibus in ος, ut ὁ ἀράξης ab ἄραξος.

In της composita à uerbis, præterquam à κράτω.

In	}	α	}	νης desinen	}	ιορδάνης.
		ι		tia, ut ὀ		αἰχίνης.
		ο				γνευούνης.
		υ				κερῶνης.

Item & in θης, & quæ à uerbis descendunt.

FORMVLA

FORMVLA PRIMAE DECLINATIONIS.

	Ntūs	Gtūs	Dtūs	Actūs	Vtūs
Sing.	{ ας	{ ς	{ α	αρ	α uel ας
	{ ης	{ η	ηρ	η uel ης	
Dual.	α	αρ	αρ	α	α
Plural.	αι	ωρ	αις	ας	αι

Canon primæ declinationis is est, quia nominatiuus definit in ας uel in ης. Genitiuus in ς, uel ut supra. Datiuus per abiectionem σ à nominatiuo, cum diphthongo impropria, hoc est, uel in α, uel in η. Accusatiuus in ρ cum uocali nominatiui. Vocatiuus per abiectionem σ cōmuniter, uel similiter nominatiuo Attice. Dualium & pluralium una est forma supra posita.

DE VOCATIVO.

Nomina in τῆς. & gentilia, & quæ à uerbis descendunt πωλῶ τριῶ μετρῶ, faciunt uocatiuum per α, ut βιβλιοπώλης βιβλιοπῶλα. Item poëtica in τῆς, κωῶ πῆς, faciunt in uocatiuo α, ut ὦ κωῶπα.

DE DATIUIS.

Omnis datiuus singularis, dualis, & pluralis habet suum i, uel prolatum, ut αἰῶντι, uel adscriptū, ut in diphthongo impropria, sub α, η, & ω, Excipiuntur nomina in υ, quibus i non adscribitur, nec Aeoles adscribunt ω.

DE VARIETATE LINGVARVM.

Variaë Grecorum sunt linguæ, & cuique suæ sunt proprietates. Principales tamen quinque, Ἰάε, ἁπίς, Δωρίε, ἁωλίε, καὶ κοινή. Κοινή, id est communis, collectitia est ex cæteris, qua scriptores communiter utuntur.

Sunt & aliæ, Bœotica, Sicula, Rhægina, Cretenfis, Tarentina, Cypria, Chalcidica, Macedonica, Argiua, Thessala, Laconica, Syracusana, Pamphilica.

Attica inter alias comptior est, & ob leporem familiarior scriptoribus.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΠΡΟ VΑRIE
tate linguarum.

Ntō singulari ὁ	} αἰνείας, κοινῶς. ἀνείης, ἰωνικῶς.	
Genitiuo singulari τῷ	} αἰνείου, κοινῶς. ἀνεία, Dorice ἀνεία, Aeolice & Bœotice. ἀνείω, Ionice. ἀνείω, Poëtice.	
Dtō singul. τῷ	} ἀνεία. ἀνείη, ἰωνικῶς.	
Accusatiuo τὸν	} ἀνείην. ἀνείην, uel ἀνεία, ἰωνικῶς.	
Vocatiuo ὦ	} ἀνεία. ἀνείας, Attice.	

Dualis

Dualis apud omnes idem.

Nominatiuo plurali, οἱ ἀνείδα.

Genitiuo τῶν { ἀνείδων, κοινῶς.
ἀνείδων, Dorice.
ἀνείδεων, Aeolice.
ἀνείεων, Ionice.

Datiuo τοῖς { ἀνείδεσ.
ἀνείδεσ, ἰωνικῶς, uel ἀνείδου.

Actō τοῖς { ἀνείδεσ.
ἀνείεα, Ionice.

Vocatiuo ὦ ἀνείδα.

NOTA, In genitiuo singulari & plurali est uarietas omnium linguarum. In alijs autem casibus est uarietas per Ionicam, cuius est peculiare, uertere α in η: sicut Dorum est uertere η in α, quod & in sequenti declinatione patebit.

DE DATIUIS.

NOTA, Omnis datiuus in σ desinens, assumit ἰ κοινῶς per affirmationem more Attico, Dorico, uel Ionico, ut ἀτρεΐδασι μέσσασι λόγοισι. Iones uero in his quæ habent α diphthongum, siue in σ desinant, siue in ἰ per affirmationem, α uertunt in η. fitq; ex diphthongo propria, impropria, ut ἀτρεΐδαισ ἀτρεΐδης uel ἀτρεΐδου.

Sicut Atticorum proprium est in ε diphthongo uertere ε in η, ut εΐδαρ ἠΐδαρ. sic Ionum propriū in α diphthongo est uertere α in η.

Adseritur autem & datiuo plurali secundum Chæro-
boscum ἐφελευσι κόρ τ, ρ propter hiatum uitandum se-
quenti uocali in contextu orationis, ut τοῖς ψύχῃσι ρ εὖ-
φραίνομα.

DE SECUNDA DECLINATIONE.

OMnia nomina secundæ declinationis sunt generis
fœminini.

Secunda declinatio habet terminales literas duas, sci-
licet α & η.

NOTA, quod adiectiua fœmini generis, quæ à no-
minibus masculinis in ος descendunt, si ος fuerit purum in
masculino, fœmininum in α terminatur, ut ἀνδρῶν ὀ-
φθαλμοί. Si uero in ος non purum masculinum desinat, in η
facit suum fœmininum, ut καλὸς καλή. Nisi quæ habent
g ante ος, quæ faciunt fœmina sua in ρα. Etiam omnia
substantiua g habentia, per α fiunt, ut ἡμέρα. nisi pauca
admodum, κόρη κόρην ἀδάρη δέρη κύρη ἐφύρη περὶ
κόρη κάρην ὀλίγη ἄρη ἴρη ἀνίσταρη.

Substantiua alia fiunt per α, alia per η. Illa fiunt per
α, in quibus præcedunt ε τ ξ ζ ψ σ λ, ut ἕξα ἑξάτα ἑξά-
ζα ὀξά δίψα μῦσα δικέλλα, præter ἐλλῆσ πέλλῆ.
Illa uero postulant η, in quibus præcedit υ ω β γ λ μ π
τ φ χ, ut δύν ζωή θήβη σέγη αὐλή οἶμη καλλιόπη ἀρε-
τή νύμφη τύχη, præter παύλα. In quibus autem aliæ
præcedunt literæ, præter iam enumeratas, ea inueniuntur
quandoq; per α, quandoq; per η.

Et est

Et est propè familiare apud Poëtas, indifferenter nomina huius declinationis per α uel η enunciare: quia Iones mutant α in η , & rursus Doræ η in α , ut patet ex declinatione.

FORMVLA HVIVS SECVNDÆ
DECLINATIONIS.

	Ntūs	Gtūs	Dtūs	Actūs	Vtūs
Sing.	$\left\{ \begin{array}{l} \alpha \\ \eta \end{array} \right.$			$\alpha\mu$	α
		$\eta\varsigma$	η		
Dual.	α	$\alpha\mu$	$\alpha\mu$	α	α
Plu.	α	$\omega\mu$	$\alpha\epsilon$	$\alpha\varsigma$	$\alpha\epsilon$

Et est facilis declinatio, si quis ad declinationem articularum foemini generis se referat. Canonis est: facit genitiuum in $\alpha\epsilon$ uel in $\eta\varsigma$. Datiuum in α uel in η . Accusatiuum in μ cum uocali nominatiui. Vocatiuus similis est nominatiuo.

Sed nota, Quæcunque nomina habent purum α , uel in $\theta\alpha$, $\delta\alpha$, $\zeta\alpha$ desinunt, seruant α in genitiuo & datiuo $\kappa\alpha\tau$ $\nu\omega\varsigma$. Quæ uero non in α purum excunt, sed cum alia consonante, uertunt α in η , ut $\mu\delta\sigma\alpha$ $\mu\delta\sigma\eta\varsigma$ $\mu\delta\sigma\eta$, nisi fuerint syncopata, ut $\nu\alpha\upsilon\sigma\tau\eta\kappa\tilde{\alpha}$ $\nu\alpha\upsilon\sigma\tau\eta\kappa\tilde{\alpha}\epsilon$.

DE LINGVIS.

Genitiuus pluralis, præter communem, habet triplicem uariationem, ut uidebis. Alij uero casus, si in α desinunt, per η uariantur Ionice. si in η , per α Dorice.

Nō singul. ἡ	} ἡμέρα. } ἡμέρη, Ionice.	
Genitivo ῥ		
Datiuo τῆ	} ἡμέρα. } ἡμέρη, Ionice.	
Accō πῶ		
Vocatiuo ὦ	} ἡμέρα. } ἡμέρη, Ionice.	
Dualis non habet diuersitatem.		
Pluralis nominatiuus, αἱ	ἡμέραι.	
Genitiuus ῥ	} ἡμερῶν. } ἡμερῶν, Dorice. } ἡμερῶν, Aeolice. } ἡμερέων, Ionice.	
Dtūs τῶν		
Accusatiuus τὰς		ἡμέρας.
Vocatiuus ὦ		ἡμέρη uel ἡμέρησι, Ionice.
Accusatiuus τὰς	ἡμέρας.	
Vocatiuus ὦ	ἡμέραι.	

NOTA, Apud Poëtas est adiectio φῖ per affirmationem, quæ particula additur fermè omnibus in hac declinatione, magis quàm in alijs.

DE TERTIA DECLINATIONE.

Nomina tertiæ declinationis sub duobus continentur

tur terminalibus, scilicet ος & ορ. Quæ in ορ, sunt neutra; quæ autem in ος, uel masculina, ut κύριος, uel foemina, ut ὁ θεός, uel communia, ut ὁ θεὸς ἄνθρωπος, uel epicæna, ut ὁ ἀετός.

Habes facilem formam declinandi masculina & foemina, per articulos masculinos. Neutra per articulos neutrorum.

Semper neutra tres similes casus habent nominatiuū, accusatiuum, & uocatiuum in omnibus numeris.

FORMVLA HVIVS DECLINATIONIS.

	Ntūs	Gtūs	Dtūs	Actūs	Vtūs
Sing.	ος	ς	ς	ορ	ος
	ορ				ορ
Dual.	ω	οιρ	οιρ	ω	ω
	οι			ους	οι
Plur.	α	ωρ	δις	α	α

Linguae non habent aliam uarietatem, quàm in genitiuo singulari & duali, & in datiuo & accusatiuo plurali, hoc modo.

Gtō singul. τῷ { λόγου.
 λόγιο, Attice & Ionice.
 λόγω, Dorice.

Γτῶ dual. τοῖσιν } λόγοισιν.
 } γόγοισιν, Ionice.

Δτῶ plur. τοῖσις } λόγοισι.
 } λόγοισιν, Ionice.

Ατῶ plu. τοῖς } λόγουσιν.
 } λόγουσιν & λόγους, Dorice.

NOTA, Apud Poëtas in datiuo plurali quandoque
 geminatur os.

ΠΕΡΙ ΕΤΕΡΟΚΛΙΤΩΝ.

Nomina hæc in singulari numero sunt masculina, vel
 foemina: in plurali uero neutra, ut

δ	Δίφρα	τὰ	δίφρα
	τράχηλα		τράχηλα.
	μόχλος		μόχλα.
	λύχνα		λύχνα.
	σαθμός		σάθμα.
	δεσμός		δεσμά.
	νώτος		νώτα.
	ζύγος		ζύγα.
	ἡγή ἢ τάρταρος		τάρταρα.
ἢ κέλθη	κέλθηα.		

DE QUARTA DECLINATIONE.

Quarta declinatio Atticorum est, & descendunt
 pleraque nomina eius à nominibus tertiae declinatio
 nis, o in ω, & α in ε mutando, ut νικόλαος & νικώλεως.
 Habet

DE QUARTA DECLIN. 51

Habet hæc declinatio duas syllabas terminales, ως & ωρ. Ωρ seruit neutrīs, ut δ̄ εὐγεωρ : ως uero masculinis, ut ὁ μενέλεως, Fœmininis, ut ἡ ἄλως, & communibus, ut ὁ κοῖ ἢ εὐγεως.

NOTA, Hæc declinatio contra communem regulam accentuum, licet ultima sit longa, accentum habet in antepenultima.

FORMVLA DECLINANDI IN HAC DECLINATIONE.

	Ntūs	Gtūs	Dtūs	Actūs	Vtūs
Sing.	ως				ως
	ωρ	ω	ω	ωρ	ωρ
Dual.	ω	ωρ	ωρ	ω	ω
	ω			ως	ω
Plur.	ω	ωρ	ως		
	ω			ω	ω

NOTA, quod omnis casus illius declinationis, cuiuscunque generis & numeri fuerit, in ω desinit, & quandoque in ω purum, quandoq; in ω diphthongum impropria, quandoq; in ω cum aliqua consonante, scilicet u uel σ.

Declinatio illa est eadem cum tertia, his obseruatis, quod pro o ponatur ω, & ubi in tertia declinatione in aliquo casu sequebatur consonans, illa seruat cū ω μεγε.

Si uero uocalis, tūc si fuerit i, subscribitur, & fit diphthongus impropria ωi. Si uero fuerit u, omnino u exterritur.

Apud Poëtas quandoque ad ω in genitiuo adijcitur
 o, ut $\tau\alpha\lambda\omega\sigma$, $\text{Athos } \kappa\omega\sigma\tau\omega\varsigma$, $\lambda\acute{\alpha}\gamma\omega\varsigma$, $\epsilon\omega\varsigma$, faciunt sin-
 gularem accusatiuum absq; ρ .

DE QUINTA DECLINATIONE,
 quæ imparisyllaborum est & ex-
 crescentium.

A pud Græcos, ut supra dictum est, non sunt termi-
 nales literæ, nisi uocales, & ex consonantibus ν ξ
 ρ σ \downarrow , quas omnes admittit hæc declinatio, præterquam θ
 & κ uocales, o tamen per apocopen.

Habet item hæc declinatio omnia genera.

FORMA DECLINATIONIS NOMI-
 NVM EXCRESCENTIVM.

	Ntūs	Gtūs	Dtūs	Actūs	Vtūs
Sing.	ρ				ρ
	ξ				ξ
	σ	os	i	α uel ρ	ρ
	\downarrow				σ
Dual.	ϵ	oip	oip	ϵ	ϵ
Plur.	$\epsilon\sigma$	$\omega\rho$	σ	i $\alpha\sigma$	$\epsilon\sigma$
			ξ		
			\downarrow		

Similiter & neutra uariantur, in quibus accusatiuos
 & uocatiuos suis nominatiuis similes ubiq; facies. Eorum
 pluralia in α , sicut & Latina desinunt.

Multæ

DE QUINTA DECLIN. 53

Multæ sunt declinationis huius terminationes. Vnde uariatio est in genitiuo & accusatiuo singularibus, & datiuo plurali. De genitiuo singulari uidendum est per tria genera.

DE GENITIVO MASCULI
NORVM.

Nullum nomen masculinum huius declinationis terminatur in uocalem, nisi per apocopen. Terminatur autem in has quinque terminabiles literas, ν ξ ζ σ & ι .

Terminales syllabæ τω κ sunt, $\alpha\rho$ $\kappa\rho$ $\iota\rho$ $\omega\rho$.

DE NOMINIBVS IN $\left\{ \begin{array}{l} \alpha\rho \\ \kappa\rho \\ \iota\rho \end{array} \right.$

Hæc omnia faciunt genitiuum appositione ος ad nominatiuum, ut παυός à πᾶρ, δελφῖρ δελφῖν &. Simplicia in $\alpha\rho$ & in $\iota\rho$ ὀξύνονται, composita uero παροξύνονται.

Quæ in $\iota\rho$ διακατάλεκτα sunt: possunt enim & per ος efferi, ut ἄκτις uel ἄκτιρ.

DE HN.

Polyssyllaba quæ habent μ ante $\eta\rho$, mutant η in ϵ in genitiuo, & addunt ος ad nominatiuum, ut ποιμῶν ποιμῶν &, præter δαμῶν δαμῶν &. Idem faciunt adiectiua duorum generum, ut ὄψις ἢ τέξις τέξευ &. Cætera seruant η in genitiuo, præter αὐχῶν αὐχέν &, similit̄ $\alpha\delta\eta\rho$ & $\alpha\zeta\eta\rho$ propria.

DE IN ΩN TERMINATIS.

Ea sunt uel	Circumflexa, &	declinantur per	ωνος, si sint deriuata, ut κικέγων κικέγων Θ.
		per	ονος, si sint uerbalia uel communis generis, ut κρείττων. οντος, quæ habet fœmini- na in αυνα, ut θεράπων.
Ea sunt uel	Circumflexa, &	declinantur per	ωντος, ut ξενοφών ξενοφώντος. Excipe ποσ σαδών ποσδών Θ, & τῶν τῶν υ Θ.
		habent	ονος, quæ in δών desi- nunt, præter σιδών σι- δών Θ. ωνος, si sint περιεκτικά, uel quasi περιεκτικά, ut ἀκωνθών, & nomina mensū, ut ἀνθεσκηών.

DE HIS QVAE IN Ε VEL Ι.

Nomina in ξ uel ψ seruant suam literam, uel antisti-
cham suā, ut in ξ est κσ, seruat uel κ, uel γ, uel χ: in ψ
uero uel π, uel φ, uel β, quia ψ ualet πσ.

ΑΞ ΙΞ.

illa declinantur per κ, nisi à uerbis in ζω descendant:
tunc

ταυτε enim per γ, ut κόραξ κόρακος . ἀναξ per pleonasmum assumit τ, ut dicatur ἀνακτος, πέριξ πέρικος; τέπιξ τέπιγϞ, ὄρνιξ ὄρνιχϞ, Δορικόως. Composita à foemininis declinantur ut sua simplicia, ut καλλιτριξ καλλιτριχϞ.

ΗΞ.

Βαρύτονα simplicia per κ declinantur, ut μῆρμηκϞ à μῆρμηξ. Oxytona composita per γ, ut βαβελίξ βαβελῆγος.

ΥΖ.

Aliqua ex illis habent } κοσ, ea scilicet quæ habet penultimam naturam longam, aut per duas consonantes profertur, ut κίρυξ κίρυκος.
 } χος, quæ habent υ ante υξ, ut ὄνουξ ὄνουχος.
 γος faciunt alia, ut φρυξ φρυγός.

ΩΞ.

Quæ huius terminationis sunt per κοσ faciunt genitium, ut πῶξ πῶκος, sed ῥώξ ῥωγός.

DE NOMINIBVS IN } ας
 } υς
 } ας

Omnia illa faciunt genitium per οσ, ut μάκας μάκος, τῶς φθεις γός.

HP.

Quæ habent τ ante κρ, faciunt genitiuum per κρορ, ut σωτήρ σωτήρορ. Præter πατήρ πατέρορ, uel πατήρ, & ἀσής ἄσερορ, ἀνήρ ἀνέρορ uel ἀνδρόρ. Quæ non habent τ ante κρ, faciunt genitiuum per ερορ. Præter κωτήρ & ἴκερ.

ΩΡ.

Oxytona, & grauitona habentia λ ante ρ, faciunt genitiuum per ωρορ, ut φῶρ φωρόρ, κελῶρ. Cætera mutant ω in ο, ut ἐκτωρ ἐκτορορ. Nomina Romanarum dignitatum seruant ω, ut πραιπόρ, ωρορ.

DE Ξ.

Regulariter declinatur per π, ut ὦψ ὠπός. Quatuor monosyllaba per σ inflectuntur, scilicet φάψ φλέψ κνίψ λιψ. Itē quatuor polysyllaba, scilicet ἄραψ κάλιψ κέρνιψ θάρυψ. Tria autem declinantur per φ, ut κίνυψ σκίραψ κατήλιψ. Composita à τριῖω declinantur per β, ut παιδότριψ.

Terminationes in ε syllabicae sunt, αε κε ιε εε υε φε αε ωε λε υε & γε.

DE ΑΣ.

Nomina in αε, quæ in prima declinatione non fuerunt excepta, ad hunc ordinem pertinent, & habent genitiuum per ντορ, ut αἶαε αἶαντορ. Excipe μέλαε μέλανορ, τάλορ τάλανορ. Similiter & Ionica, ut κυρᾶε κυρᾶδορ.

ΑΣ.

HΣ.

Que pertinent ad hanc declinationem, sunt in triplici uariatione, quia aliqua habent ητος, aliqua υτος, aliqua εος uel ους per crasin.

ΗΤΟΣ habent grauitona iambica, à uerbis deriuata, ut ὁ κρη ή πένης πένητος, à uerbo πένω. Item in ης monosyllaba oxytona, ut ὁ θής θηής. Item polysyllaba oxytona, à uerbis deriuata, & unam syllabam puram præteriti perfecti seruantia, ut ἀδμής ἀδμήτης, ἀδέδμηται. Item in αλης, habentia ante αλης immutabilem uocalem aliquam, ut ὠδίαλης ἐπίαλης.

ΝΤΟΣ habent circumflexa in ης, à nominibus in ες deriuata, ut λαφνής, ἀδάφνης, δάφνωτ. Item aliqua ascita à Latinis, faciunt genitiuum in εντος, ut οὐάλης οὐάλεντος, κρίςκης κρίσκεντος.

ΕΟΣ & per crasin ες habent circumflexa in ης cōposita à κλέος, ut ἀνδροκλής. Item propria nomina à uerbis composita, ut ἀριστοφάνης ἀρτεφαίνω. Insuper composita à neutris, ut ὁ δημοθένης ἀθέος, διογένης, ἀριστοτέλης. Præterea adiectiua in ης, habentia neutrum per ες, ut ἀληθής. Disyllaba in ρης, ut πλήρης. De sinectia in ωρης ρης ωδης. Oxytona in νης, ut γαλιής. Composita à nominibus in υς, ut ποδώκης.

Ας ης habet

ἀσος.
ἀσητος.
ἀσεος.
ἀσους.

De ἀσος uide in contractis.

ΙΞ.

Variantur per tres terminationes, quia alia per ιος, alia per ιδος, alia per ιθος.

ΙΟΣ habent monosyllaba, habentia longum, ut κίς λίς. Τίς uero habet τινός. Item appellatiua in ο uel ε breue penultimam habentia, nō denominatiua, ut ὄφις ἔχις. His adnumerantur quæ propria, ut ζῶις ἴφις σένις ἀνάχαρσις σύβαρις τράλλις τάξις. ἄγις ἔθαμις βδισις habent ιος ἔ ιδος.

ΙΔΟΣ habent propria alia, ut θέορις. Item penultimam longam habentia, ἔ γένις. Composita à πόλις ἔ μάνις.

ΙΘΟΣ habentia, habent ea quibus est duplex consonans ante ις, ut ὄρνις ὄρνιθις, μέλις μέλιθος.

Propria quæ per δος declinantur, Ionice declinantur sine δ, ut πάρις πάριδος, uel πάριος Ionice.

ΒΙΣ.

Quæ in eis super unam syllabam, faciunt genitiuum per εντος, ut χασίς χασίντος. Monosyllaba autem in ενος, ut κτις κτινός, præter participialia.

ΙΣ.

Quinq; habet terminationes, scilicet, ΕΟΣ, ἔ sic declinantur quæ per tria genera mouentur, ut ἡδύς ἡδύϊα ἡδύϊδος.

ΙΟΣ hanc habet, quæ unius sunt generis, ut ὀ νέκος.

ΕΩΣ, ad hanc pertinent πελέκος τρέσθως πύχως.
ι per

Ἐπεὶ ἀβίεσθαι οὕτως γενίτιον ποιοῦν ὑποκο-
 ριστικὰ πολυσύλλαβα περισπῶντα, ὡς καμῶν καμῶν.

ΔΟΣ, de hac datur talis regula. Quae componuntur
 simplicibus in us, declinantur secundum supradictas regu-
 las. Quae autem aliunde deducuntur, declinantur per
 dos, ut ἐπέκλυς ἐπέκλυδος.

OIS.

Quae in us terminantur, habent quatuor terminatio-
 nes, videlicet,

ΟΝΤΟΣ, ἧ est unum, scilicet ὄδους ὄδον τε.

ΟΙΝΤΟΣ, hanc habent composita à nominibus in
 eis, ut πλακῶς componitur à πλακός, ἧ habet πλα-
 κοῦτος.

ΔΟΣ, ut πούς, ἧ composita ab eo, ut δίπους δι-
 πόδος. Attici tamen declinant per s, ut τρίπους τρίψ.
 Inuenitur ἧ οἰδί πόδης οἰδί πόδς.

ΟΣ purum habent alia, ut νῶς νοός, βῶς βοός. Fa-
 ciunt etiam genitium per s, ut νοός νός, χρισῶς χρισός.
 In primis quae in ωλῶς uel δῶς desinunt.

AIS.

Vnum hic occurrit nomen, scilicet πᾶς, quod facit
 παίδος.

ΩΣ.

Habet tres terminationes in genitio, scilicet ΟΤΟΣ,
 ἧ sic habent oxytona polysyllaba, ut ἀπίῶς ἀπίῶτος.
 Item si penultima fuerit breuis, ut γέλως γέλωτος.

ΩΟΣ habent oxytona monosyllaba, ut τῶς τῶος.
 Similiter polysyllaba grauitona, quae in penultima longā

habent, ut ἦρωε ἦρωος, præter εἴλωε εἴλωτος. Monosyllaba quæ non habent τ, θ, δ, faciunt ωτος in genitio.

Ω per abiectionem σ faciunt genitium monosyllaba circumflexa, ut ὁ σῶε σῶ.

DESINENTIA IN DVAS
consonantes.

Nomina quæ in duas consonantes desinunt, per duas consonantes declinantur, ut ἔλμινε ἔλμιντ ⊙. Excipe ἄλς, quod in masculino significat sal, in fœminino mare, habet ἄλός.

Μάκαρε	} habet	{	μάκαρτ ⊙.
Μάκαρ			μάκαρος.
Μακάρι ⊙			μακαρίου.

DE GENITIVO FOEMININORVM.

Fœmininorum terminationes sunt α κ ω ξ ρ σ Ϛ. Α σ η pertinent ad secundam declinationem, ω uero ad quartam contractorum. Sed quæ in consonantes terminantur, ad præsentem pertinent.

Variatur per	{	κρ	} ut η	{	σειῶ.
		ιρ			ἄκτιρ.
		υρ			γόςτω.
		ωρ			ἄκδῶρ.

DE HN IN IN.

Faciunt genitium additione ος, ut σειῶος ἀκτί-
νος γόςτωος. Præter φεῶ facit φρενός. γλιῶ pupil-
la, est

la, est indeclinabile.

DE ΩΝ.

Quæ sunt oxytona, per ο declinantur, ut εἰκῶν εἰκό-
νος, quæ barytona, per ω, ut μήκων μήκωνος, μελε-
δῶν μελεδῶνος, τυφιδῶν τυφιδῶνος.

Nomina urbium, si habent in penultima η, faciunt ge-
nitivum per ο: si non habent η, faciunt per ω, ut σιδῶν σι-
δῶνος, σήδων σήδονος, λακεδαιμῶν tamen facit λα-
κεδαιμονος.

DE Ξ.

Quæ in ξ uel habent præce- dentem	} uocalem } consonantem	αξ	} ut	Δάξ.
		αυξ		γλαυξ.
		αυξ		θραυξ.
		ηξ		άλωπηξ
		ιξ		θριξ.
		υξ		συξ.
		γξ		σφιγξ.
		ρξ		σάρξ.

Si præcedat uocalis, faciunt genitivum per η, præter
monosyllaba, quæ per γ faciunt, ut συξ συγός. Sed υξ fa-
cit ουκός uel ουχός, βήξ βηχός. Attamen polysyllaba
in υξ etiam faciunt genitivum per γ, Αμπυξ facit ἄμπυ-
κος, ἄλωπηξ εικος, μάσιξ μάσιτος, σιξ σιχός turma:
θριξ θριχός, θραυξ θραυκός, θραυξ θραυκός, Δάξ δακός.
Sin præcedat consonans, tunc quando præcedit γ, et de-
clinatur per eam, ut σφιγγός, sed si præcedit alia, tunc

declinatur per κ , ut $\sigma\acute{\alpha}\xi\sigma\alpha\chi\acute{\iota}\kappa\acute{o}\varsigma$.

DE P.

P terminaciones habet $\alpha\rho\epsilon\gamma\eta\zeta\omega\rho$.

Ap habet duo nomina, scilicet $\delta\acute{\alpha}\mu\alpha\rho$ & $\delta\acute{\alpha}\rho$, quæ additione $\omicron\varsigma$ faciunt genitiuum. Dicitur tamen & $\delta\acute{\alpha}\mu\alpha\rho\epsilon$ $\delta\acute{\alpha}\mu\alpha\rho\tau$ Θ .

In $\epsilon\gamma$ est unū, scilicet $\chi\acute{\epsilon}\rho$, quādoq; $\chi\acute{\epsilon}\rho$, facit $\chi\epsilon\rho\acute{o}\varsigma$.

Hp facit genitiuum per $\epsilon\rho\omicron\varsigma$, η in ϵ mutando, $\mu\acute{\eta}\tau\eta\varsigma$ $\epsilon\gamma$ Θ , quādoq; per syncopam $\mu\eta\tau\epsilon\acute{o}\varsigma$.

$\Omega\rho$, & sunt generis communis, & faciunt genitiuum appositione $\omicron\varsigma$, mutando ω in o , ut $\acute{\alpha}\mu\acute{\iota}\tau\omega\varsigma$ $\acute{\alpha}\mu\acute{\eta}\tau\omicron\varsigma$ Θ .

A Σ.

In $\acute{\alpha}\epsilon$ fæminina uel communia declinantur per δ , ut $\pi\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha}\epsilon$ $\pi\acute{\alpha}\lambda\lambda\acute{\alpha}\delta$ Θ . Sed $\kappa\epsilon\acute{\rho}\acute{\alpha}\epsilon$ facit $\kappa\epsilon\rho\acute{\alpha}\tau\acute{o}\varsigma$, id est caput, $\tau\acute{\alpha}\rho\alpha\varsigma$ $\tau\acute{\alpha}\rho\alpha\tau\omicron\varsigma$, $\acute{\alpha}\gamma\acute{\rho}\acute{\alpha}\gamma\alpha\varsigma$ $\acute{\alpha}\gamma\acute{\rho}\acute{\alpha}\gamma\alpha\tau$ Θ .

ΑΙ Σ.

$\Delta\acute{\alpha}\epsilon$ facit $\Delta\acute{\alpha}\tau\acute{o}\varsigma$, id est fax.

ΑΥ Σ.

Pure declinatur per $\omicron\varsigma$, ut $\nu\acute{\alpha}\upsilon\epsilon$ $\nu\acute{\alpha}\omicron\epsilon$, similiter $\gamma\epsilon\acute{\alpha}\upsilon\epsilon$ uel $\nu\acute{\upsilon}\epsilon$, $\gamma\epsilon\acute{\upsilon}\omicron\varsigma$. Vide infra.

Η Σ.

In $\eta\zeta$ unius generis, appositione $\tau\omicron\epsilon$ faciunt genitiuum, ut

ἢ κακότης κακότητος. πάσης facit quādου̅ τῶ̅ ρηθ̅.

ΙΣ.

Si fuerint oxytona, uel perisphomena, per Ι Δ Ο Σ de-
clinantur, ut κνημὶς κνημῖδ̅. ἄγλις tamē facit ἄγλι-
θος. Si autem fuerint βαρύτονα. similiter ιδ̅ faci-
unt, præter sequentia. Nomina propria, χάρις δίδε σάρι-
δις ἑλλάδις σκῆψις ἐπίσκηψις ξοίς ἀδελφίς σοίς δμῶ-
ϊς ταμίᾳς. Composita fœminina à πόλις. Et quæ in
vis terminantur, si breuem penultimant, ut κόνις κόνιος.
Item ὕξις ἄξις γῆξις, & ab ipso composita, ut μήγη-
ξις κίσηξις. Quæ omnia faciunt genitiuum per Ι Ο Σ.
μέρις tamen facit μέριθος, δέλις δέλιθος, ὄρις
ὄριθ̅.

ΕΙΣ.

Huius terminationis pauca sunt, scilicet ὀπίεις ὀπί-
εντος ciuitas & κλείς κλειδός.

ΟΥΣ.

Ciuitatum sunt nomina, ut τραπεζῆς, & per οῶτος
faciunt genitiuum, ut τραπεζῆντος.

ΥΣ.

Quæ in vis grauitona sunt, per Υ Ο Σ declinātur: quæ
uero oxytona, per Ι Δ Ο Σ. Excipe κῶμις κώμιθος,
κόρις κόριθος, ἄγλις ἄγλιθος. κηδὺς οἴζις ἔρινος
τηθύς ἐτηθύς δρυς ὄφρις faciunt genitiuum per Υ Ο Σ.

Inveniuntur nonnunquam per $\delta\sigma$.

$\Omega\Sigma$.

Huius terminationis duo sunt quæ faciunt genitium per $\kappa\rho\acute{\alpha}\sigma\iota\mu$ in $\upsilon\varsigma$, scilicet $\acute{\alpha}\lambda\delta\omega\varsigma$ & $\eta\acute{\omega}\varsigma$, in genitio $\acute{\alpha}\lambda\delta\omega\sigma$ uel $\acute{\alpha}\lambda\delta\omega\varsigma$, $\eta\acute{\omega}\sigma$ uel $\eta\acute{\omega}\varsigma$. Alia pertinent ad quartam declinationem, quæ est Atticorum.

De τ dicatur, sicut in masculinis.

DE NOMINIBVS NEVTRI generis.

Terminales literæ neutri generis sunt:

α	} ut	{	$\beta\eta\mu\alpha$.	} per apocopen, ut	{	} pro	{	$\kappa\acute{\alpha}\rho\eta\mu$.	
ι			$\mu\acute{\epsilon}\lambda\iota$.					$\acute{\epsilon}\kappa\acute{\epsilon}\nu\omicron\mu$.	$\kappa\acute{\alpha}\rho\eta\mu\omicron$.
υ			$\pi\acute{\omega}\upsilon$.					$\Delta\acute{\omega}$.	$\Delta\acute{\omega}\mu\alpha$.
η	} ut	{	$\xi\upsilon\lambda\omicron\mu$.	} per apocopen, ut	{	} pro	{	$\kappa\acute{\alpha}\rho\eta\mu$.	
\omicron			$\upsilon\delta\omega\mu$.					$\acute{\epsilon}\kappa\acute{\epsilon}\nu\omicron\mu$.	$\kappa\acute{\alpha}\rho\eta\mu\omicron$.
ω			$\delta\acute{\epsilon}\mu\alpha\varsigma$.					$\Delta\acute{\omega}$.	$\Delta\acute{\omega}\mu\alpha$.
ρ	} ut	{	$\xi\upsilon\lambda\omicron\mu$.	} per apocopen, ut	{	} pro	{	$\kappa\acute{\alpha}\rho\eta\mu$.	
ς			$\upsilon\delta\omega\mu$.					$\acute{\epsilon}\kappa\acute{\epsilon}\nu\omicron\mu$.	$\kappa\acute{\alpha}\rho\eta\mu\omicron$.
σ			$\delta\acute{\epsilon}\mu\alpha\varsigma$.					$\Delta\acute{\omega}$.	$\Delta\acute{\omega}\mu\alpha$.

DE A & I.

Hæc faciunt genitium, additione $\tau\omicron\varsigma$.

Item omnia nomina literarum sunt indeclinabilia.

$\mu\acute{\epsilon}\gamma\alpha$ habet $\mu\epsilon\gamma\acute{\alpha}\lambda\omicron\upsilon$, $\gamma\acute{\alpha}\lambda\alpha$ $\gamma\acute{\alpha}\lambda\alpha\kappa\tau\omicron\varsigma$.

Neutra communium nominum in $\iota\epsilon$ seruant eorumdem declinationem, ut $\tau\iota\varsigma$ $\tau\iota\nu\acute{\omicron}\varsigma$, $\tau\acute{\iota}$ $\tau\iota\nu\acute{\omicron}\varsigma$, $\acute{\epsilon}\upsilon\chi\alpha\rho\iota\varsigma$ $\acute{\epsilon}\upsilon\alpha$ $\chi\acute{\alpha}\rho\iota\tau\omicron$.

Χάριτ⊕, ἑλοπάτριε ἑλοπάτριδ⊕.
Ἐπι κρι ἄλλε τρέλλε, indeclinabilia sunt.

DE T.

Si nominum huius terminationis penultima fuerit longa, uel ipsum nomen sit trium generum, mutatur in ε in genitiuo, & additur os, ut πῶν πῶε⊕, ἡδὺ ἡδέε⊕. Si autem breuis, declinatur per vos, ut γόνυ γόνυ⊕, λάκρυ δάκρυ⊕.

Γόνυ declinatur per metathesin in genitiuo γένος. Item γόνυας γόνυατος, uel γένυας γένυατ⊕. Pariformiter & δόγυ.

DE N.

Habet terminationes, scilicet	} ut	αμ	πᾶμ
		ερ	χάριερ.
		υμ	ζῶνυμ.
		σμ	διπλοῶμ.
		ομ	εὐδαῶμομ.
		ωμ	βοῶμ.

Omnia sunt adiectiua, uel participia, & declinantur sicut sua masculina, à quibus ueniunt.

DE P.

Et primo de AP.

Quae in ας, si penultima fuerit longa natura, per τ uariantur, ut ἡπαρ ἡπατ⊕. Si breuis, per ς, ut ἔαρ ἔαρ⊕. Item σέας facit σέατος, φρέας φρέατος. Praeterea polysyllaba supra duas, faciunt genitiuum per τ, ut ὄνυας

ὄνειδος. Quæ habent ω in penultima, ut μῶμος, id est stultus, sunt indeclinabilia.

HP.

Huius terminationis sunt tria, & faciunt κρος, scilicet κῆρ σῆρ ῆρ, quæ descendunt à κείαρ σείαρ ῥείαρ.

YP.

In ῡς est unum, scilicet ᾠς ᾠρός.

QP.

In ορ sunt quatuor, & faciunt ορος, ut ἦτος ἄορ ἄνος κέλος.

ΩP.

Appositione ως faciunt genitiuum, ut ἔλωρ.

DE AΣ.

Quæ in αε purum desinunt & correptum, uel λ uel θ habent ante ας, faciunt genitiuum per ρς, ut κρέας κρέατος. Horū tamen est quinta declinatio contractorum quæ aliam cōsonantem habent, sunt indeclinabilia, ut δέμας. Iones tamen declinant per αος.

AIΣ.

σαῖς facit σατὸς, unicum est huius terminationis.

ES.

Quæ in ες, declinantur sicut sua masculina in κς, ut ἄσειες ἄσειέος, uel ἄσειεῖς.

OS.

Quæ in ος, sunt unius generis, & semper grauitona, per εος faciunt genitiuum, & patiuntur synæresin, ut τέχος τίχους uel τίχους.

ΩΣ.

ΩΣ.

Sunt duo circumflexa, scilicet φῶς φωτός & ᾠή
ᾠότης. φῶς masculinum significat uirum.

ΟΥΣ.

ους uel est indeclinabile, uel habet ᾠότης. Dicitur etiam
am οὔαβ οὔατ &.

DE FORMATIONE DATIVI
SINGULARIS.

Datiuus singularis quintæ declinationis formatur sola
mutatione ος in ι, ut πατέρος πατέρι, uel πατρὸς
πατρί.

DE ACCVSATIVO.

Accusatiui singularis duæ sunt terminationes νοί-
νῶς, scilicet α & η. Attici tamen quandoque habent ᾠά
comparatiuis scilicet nominibus in ωρ, ut μείζωρ μείζω.

QUANDO HABET Α.

Si genitiuus desinat in os impurum, hoc est præeunte
consonante, facit accusatiuum per α, mutando i datiuī in
α, ut αἰὼνι αἰόντα. πατὴρ habet πατέρα, non πατρά
sicut contrā usus in genitiuo habet πατρὸς & datiuo
πατρί.

QUANDO VERO IN Ν.

Quando genitiuus singularis desinit in os purum, ha-
bens ancipitem uocalem in penultima nominatiui, sit accus

fatius à nominatiuo, mutando σ in ρ , ut ἰχθυὸς ἰχθυῶ.

Desinentia in us , frequēter in ρ mittunt accusatiuum, apud Poētās tamen in α , ut εὐρέα. Item terminata in ous , accusatiuum faciunt nunc in α , nunc in ρ , rarius per α , ut βῆς βόα βοῶ.

DE VOCATIVO SINGVLARI TRADIT Chrysoloras quinque regulas.

PRIMA.

Quæ per ν τ declinantur, & non habent diphthongum in penultima genitiui, à genitiuo abiecto $\tau\omicron\varsigma$, faciūt uocatiuum, ut ἀἶα $\alphaἶων\tau\omicron\varsigma$ ὦ αἶαρ.

SECUNDA.

Quæ in mutabilem desinunt barytona, abijciendo ultimam genitiui, scilicet $ος$, faciunt uocatiuum, ut ἔλλω τ ἔλλω Θ ὦ ἔλλω.

TERTIA.

Quæ in us desinunt, facientia genitiuum per $\epsilon\omicron\varsigma$, & per crasin in $\varsigma\epsilon$, per $\epsilon\varsigma$ faciunt uocatiuum, & reijcitur tonus, si composita sunt & barytona, ut ὁ δημοδένης $\epsilon\omicron\varsigma$ uel $\varsigma\epsilon$, ὦ δημοδένες.

QUARTA.

Quæ in σ desinunt cum diphthongo uel uocali i , uel uocali u , abiectione σ faciunt uocatiuum, ut ὁ πᾶς σ πᾶ, βῆς σ βῆ. $\omega\lambda\omicron\varsigma$ tamen & ὀδούς similem habent uocatiuum.

QUINTA

QVINTA.

Quæ in ω uel in ως ſæminina, quorum genitiuus per
οος, per ſynereſin in υς contrahuntur, in οι faciunt uoca-
tium, ut σάπρω σάπρως à σάπρός εἰ σάπροι.

Reliqua omnia, præter enumerata in his regulis, ha-
bent nominatiuum & uocatiuum parem.

Ανεξ πάτερ σῶτερ δάερ habent ε in uocatiuo, cum
habcāt in nominatiuo ης.

NOMINATIVVS DVALIS FIT à dati-
uo ſingulari, mutando ι in ε.

Genitiuus dualis fit per οip.

NOMINATIVVS PLVRALIS FIT A
duali, mutato ε in ες.

DE DATIVO PLVRALI REGVLA
PRIMA.

Quæ in ξ uel λ deſinūt, appoſitione ι ad nominatiuū,
faciunt datiuum pluralem. Similiter & quæ in σ cū diph-
thongo cxeunt. πός tamen facit ποσι.

SECVNDÆ.

Alia faciunt datiuum pluralem à ſingulari in ι, aſſu-
mendo ante ι ipſum σ, ut δημοσδένει δημοσδένεισι.

Excipiūtur illa quæ nõ poſſūt ſtare cū σ, ut ſunt quæ
habēt υ δ τ. Illa enī exterūtur, ut αἰωλι αἰωσι. γέλωλι-
γέλωσι, τριάσι, τριάσι. Sunt nõnulli datiuī, q poëtice aſ-

sumunt aliud σ , ut $\chi\alpha\alpha\rho\acute{\iota}\epsilon\alpha\sigma\iota$.

ACCUSATIVVS pluralis fit per $\alpha\epsilon$.

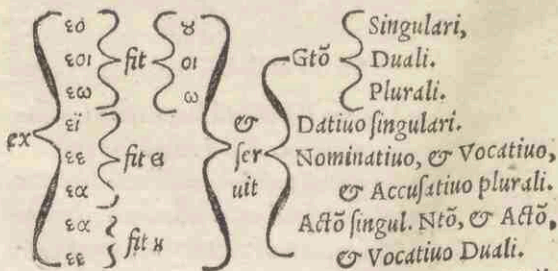
DE QVINQVE DECLINATIONI
BVS CONTRACTORVM.

OMnis horum declinatio sumpta est ex quinta de-
clinatione imparisyllaborum.

DE PRIMA DECLINATIONE CON-
TRACTORVM

Habet terminationes $\eta\varsigma$ masculini, uel foemini, uel
communis generis, $\epsilon\epsilon$ & $\omicron\omicron$ neutri generis, ut $\delta\eta\mu\omicron\delta\acute{\iota}\epsilon$ -
 $\nu\eta\varsigma$ $\tau\eta\acute{\iota}\epsilon\eta\varsigma$ $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\acute{\eta}\varsigma$ $\acute{\alpha}\lambda\eta\theta\acute{\epsilon}\varsigma$ $\tau\acute{\alpha}\chi\omicron$.

Pro faciliori declaratione, inflecte nomen primo secun-
dum formam incontractorum: & uide dein, si admittat ali-
quam contractionem. In hac declinatione ubicunq; est ϵ
cū uocali, cōtrahitur, & sunt quintuplices cōtractiones.

Ntūs

DE DECLIN. CONTRACT. 71

	Ntūs	Gtūs	Dtūs	Actūs	Vtūs
Sing.	ης			εακ	εε ης
	εε	εος ϑ	εια	εε	εε
	οε			οε	οε
Dua.	εε	εοιρ	εοιρ	εε	εε
	η	οιρ	οιρ	η	η
Plur.	εεεθ			αεθ	εεεθ
	εακ	εωρ ωρ	εσι	εακ	εακ
	εακ			εακ	εακ

Attici formant genitium per εε, & accusatiuū per ϑ, ut δημοδένω.

DE SECUNDA DECLINATIONE CONTRACTORVM.

Habet terminaciones ιε masculini uel fœminini generis, neutri generis, ut ὁ ὄφις, ἡ πόλις, τὸ σίνκηπι.

In hac declinatione in genitiuis omnibus est uarietas linguarum. Communis enim lingua dicit ιοε, Ionica εοε, Attica εωε. Et nulla est in genitiuo contractio, in alijs uero casibus est lingua communis à genitiuo in ιοε, & Ionica à genitiuo in εοε. Ex quibus aliqui non admittunt contractionem, scilicet datiuus pluralis. Alij admittunt unã, scilicet nominatiuus & uocatiuus duales. Alij duplices. Sũt igitur triplices cõtractiões huius declinatiõis, scilicet

pro	} seruit	} Datiuo singulari.	
pria			} Ntõ & utõ plurali.
fit ex			

a	alie	εῖ	ser	}	Datiuo singulari.
					Nominatiuo, & Accusatiuo, & Vocatiuo plurali.
n	ne	εἰ	uit	}	Nominatiuo, Accusatiuo, & Vocatiuo duali, & ntō, actō, & uocatiuo plurali neutrorum.
x	fit	εἰ		}	
x	ex	εἰ		}	

	Ntūs	Gtūs	Dtūs	Actūs	Vtūs
Sing.	ιῆ	ιος	ι ι uel ι ι	ι ι	ιῆ
	ι	εωῆ		ι	ι
Dua.	ιῆ	ι ο ι ρ	ι ο ι ρ	ιῆ	ιῆ
	εε uel η	ε ο ι ρ	ε ο ι ρ	εε uel η	εε uel η
Plur.	ιῆῆ	ιῆ		ι α ῆ ις	ιῆῆ ις
	εεῆ ῆῆ	ι ω ρ	ι σ ι	ε α ῆ ε ις	ιῆς ιῆ
	ι α ι	ε ω ρ		ι α ι	ι α ι
	ε α η			ε α η	ι α ι

DE TERTIA DECLINATIONE CONTRACTORVM.

Nomina in εωῆ sunt generis masculini, & sola ad hęc inflexionem delecta.

Hęc declinatio propriam synæresin non habet, sed utitur contractione primę declinationis contractorum, quę est ε, quã utitur in datiuo singulari, nominatiuo & accusatiuo & uocatiuo plurali. Præterea & η, quã utitur in duali

duali nominatio & accusatio.

REGVLA generalis est, longa penultima genitiui, nunquam fieri contractionem.

Omnia nomina in ευε, oxytona sunt κοινῶς, licet ἄλλοῦς circumflexa.

Habent autem per omnia duplicem declinationem, scilicet communem & Ionicam quæ est per κ.

Genitiuus singularis triplex.

Communis	} scilicet	εος
Ionicus		κος
Atticus		εως

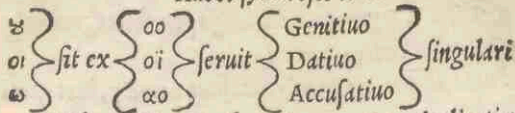
FORMVLA DECLINANDI.

	Ntūs	Gtūs	Dtūs	Actūs	Vtūs
Sing.	} εὐς	έος	έϊ uel εῖ	έα	ευ
		ἦ⊙	ἦι	ἦα	
Dua.	} έε	εως			εὐς
		έοιρ	έοιρ	έε	έε
		ἦ		ἦ	ἦ
Plur.	} ἦε	ἦοιρ	ἦοιρ	ἦε	ἦε
		έες	εὐσι	έας	έεε
		ές		έις	έις
		ἦεε	ἦωρ	ἦδι	ἦας

DE QVARTA DECLINATIONE.

Quarta declinatio est solorum fœmininorum, & habet duas terminationes, scilicet ως & ω, ut λητώ αὐδῶς.

Habet synæreses tres.

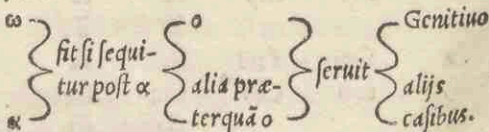

Aliàs declinantur secundum tertiam declinationem simplicium.

	Ntūs	Gtūs	Dtūs	Actūs	Vtūs
	ω	ϛ	oi ex.	ω ex. α. com.	
Sing.	}	ωg	oos	oi	oo
		ωg		ωp & ϛp	Acolicæ
Dua.	ω	oip	oip	ω	ω
Plur.	oi	ωp	oig	oug	ω

DE QUINTA DECLINATIONE.

Nomina huius declinationis sunt generis neutri, & terminantur uel in αg purum, uel in gαs. Habent genitiuū triplicem, Communem per αtoq, alterum per subtractionem p, tertium per synæresin: & habet synæreses duas, scilicet

FORMVLA DECLINANDI.

	Ntūs	Gtūs	Dtūs	Actūs	Vtūs
	αg	αp g αo g αi ai	α	αg	αg
Sing.	}	ωg		gαg	gαg
		gαg		Nominatiuus	

DE DECLIN. CONTRACT. 75

	Ntūs	Gtūs	Dtūs	Actūs	Viūs
Dia.	ατε	ατοιρ	ατοιρ	ατε	ατε
	ας	αοιρ	αοιρ	αε	αε
	α	ωρ	ωρ	α	α
Plur.	ατα	ατωρ		ατα	ατα
	αα	αωρ	ασι	αα	αα
	α	ωρ		α	α

DE NOMINIBVS QVAE DICVN

tur ὀλοπαθῆν ἢ ὀλιγοπαθῆν.

Ολιγοπαθῆν, id est quae in paucis uariantur, sunt cōparatiua in ωρ, ut μείζωρ. quorum accusatiuos singulares masculinorum in ω finiunt Attici: similiter ἔ in neutro genere nominatiuum, ἔ accusatiuum, ἔ uocatiuum plurales. In nominatiuo autem, accusatiuo, ἔ uocatiuo plurali masculinorum, ubi dicitur cōmuniter μείζονες, ἔ μείζοναε, dicunt μείζους.

Item quae in ue oxytona sunt, in datiuo singulari, nominatiuo, accusatiuo, ἔ uocatiuo plurali syneresim patiuntur in α, ut ἡ δῦς ἡ δ'εἰ ἡ δ'εἰ.

Quae in ue barytona, syneresim patiuntur in ue, in nominatiuo, accusatiuo, ἔ uocatiuo pluralibus tantum, ut βότρυες βότρυαε βότρυς. Sic etiam quae in oos desinūt, per tres casus plurales habent huiusmodi declinationem contractam.

ὀλοπαθῆν, id est quae in multis, ἔ per omnia patiuntur uarietatem, ita quod ad uarias etiam declinationes

pertineant, sunt hæc,

νόος	νόου	νόω	νόωμ
νοῦς	νῶ	νῶ	νῶμ
νοῦς	νοός	νοί	νῶμ

Similiter ῥόος εἰ ῥῶε, πλόος εἰ πλῶε, εἰ συμ-
 sita eorum.

οἷς οἶος uel οἶδ^ο, οἷς οἶός οἱ.

φθοῖς uel φθοῖε. Similiter.

ὁ ζεύς. τῷ δίοι, ἔθ' Δι, ἄ δία, ὦ ζεῦ uel ζεύς.

ὁ ζῆν ζῆός ζῆνι ζῆνα.

πλακῶς εν τρε, πλακῶε εν τρε.

σιμῶς εν τρε, σιμῶε οἰ τρε.

γρῶς εν τρε, γρῶε εν τρε. Sic ναῦς νῦς.

ἦός ἦοῦ, ἦι ἦε, in tertia. ἦεύς ἦέ^ο, in prima con-
 tractorum.

μωσῆς τῷ μωσῶ, μωσῆε τῷ μωσῶ.

μωσένε τῷ μωσένε, μωσένε τῷ μωσένε.

θαλῆς θαλῶ, θάληε θάληε.

οἰδίπερ οἰδίποδος, οἰδίπόδη οἰδίπόδη.

DE MOTIONE ADIECTIVORVM

de genere in genus.

A Diectiua in masculino habent ρ uel σ pro termi-
 nalibus literis.

A Σ per tria genera, εἰ tres terminationes mouetur.

ας	} ut	{	πῶς
ασα			πῶσα
αμ			πῶμ

Aliqua habent in femi-
 nino ουνα, ut μέ-
 λαυνα ἀ μέλας.

η Σ, per

Η Σ, per tria genera & duas terminaciones.

η ε } ut } ὁ ης ἢ ἀληθής
 ε ε } } τὸ ἀληθές

ΕΙ Σ, per tria genera & tres terminaciones.

ὁ εις } } χάρις
 ἢ εσσα } ut } χάριεσσα
 ὁ εμ } } χάριεμ.

Participia formant fœmininum per εῖσα.

Ι Σ per tria genera & duas terminaciones mouetur.

ὁ ις ἢ ις } ut } εἰλόπατις
 ὁ ι } } εἰλόπατι.

Υ Σ, in oxytonis, mouentur per tres terminaciones, in barytonis per duas.

Oxytona } } ὁ υς } } ἡδύς
 } } ἢ εα } ut } ἡδέα
 } } τὸ υ } } ἡδύ.
 Barytona } } ὁ ης ἢ υς } } ἄδακρυς
 } } ὁ υ } } ἄδακρυ.

Ο Σ, in quibus est ος purum, uel cum ε, uariat fœmininū per α. in quibus cū alia cōsonante, per η, ut σοφός dicitur σοφή in fœminino Ionice. Attici pleraque sub eadem terminatione masculina & fœminina habent.

ὁ ος } } Δίκαιος ὁ ος } } καλός
 ἢ α } ut } Δίκαια ἢ η } ut } καλή
 ὁ ορ } } Δίκαιον τὸ ορ } } καλόν

ΟΙΣ, mouetur per tres terminationes. Sed ἀπλῶς,
in feminino ἀπλῆ, in neutro ἀπλοῦ.

Sic

ὁ	ἀργυροῦς	διπλῶς	χάλκῳ	μολιβδῶς	χρυσῶς	ἢ	ἀργυρᾶ	διπλῆ	χάλκῃ	μολιβδῆ	χρυσῆ	τὸ	ἀργυροῦ.	διπλοῦ.	χάλκῳ.	μολιβδῶ.	χρυσῶ.
ὁ	καὶ ἢ	ως	τὸ	εἰς	ἢ	εἰς	ἢ	ως	τὸ	εἰς	ἢ	εἰς	ως	τὸ	εἰς	ἢ	εἰς
ὁ	καὶ ἢ	ως	τὸ	εἰς	ἢ	εἰς	ἢ	ως	τὸ	εἰς	ἢ	εἰς	ως	τὸ	εἰς	ἢ	εἰς
ὁ	καὶ ἢ	ως	τὸ	εἰς	ἢ	εἰς	ἢ	ως	τὸ	εἰς	ἢ	εἰς	ως	τὸ	εἰς	ἢ	εἰς

ΩΣ, per duas terminationes, præter participia, quæ
per tres terminationes.

ὁ	καὶ ἢ	ως	τὸ	εἰς	ἢ	εἰς	ἢ	ως	τὸ	εἰς	ἢ	εἰς	ως	τὸ	εἰς	ἢ	εἰς
ὁ	καὶ ἢ	ως	τὸ	εἰς	ἢ	εἰς	ἢ	ως	τὸ	εἰς	ἢ	εἰς	ως	τὸ	εἰς	ἢ	εἰς

De participijs suo loco quære.

ΗΝ, per duas terminationes.

ὁ	καὶ ἢ	κρ	τὸ	εἰς	ἢ	εἰς	ἢ	κρ	τὸ	εἰς	ἢ	εἰς
ὁ	καὶ ἢ	κρ	τὸ	εἰς	ἢ	εἰς	ἢ	κρ	τὸ	εἰς	ἢ	εἰς

ΩΝ, per duas terminationes.

ὁ	καὶ ἢ	ωρ	τὸ	εἰς	ἢ	εἰς	ἢ	ωρ	τὸ	εἰς	ἢ	εἰς
ὁ	καὶ ἢ	ωρ	τὸ	εἰς	ἢ	εἰς	ἢ	ωρ	τὸ	εἰς	ἢ	εἰς

De participijs uide suo loco.

DECLINATIO NUMERALIVM.

	Ntūs	Gtūs	Dtūs	Atūs
ὁ	εἷς	ἑνός	εἷς	ἑνα
ἡ	μία	μία	μία	μία
τὸ	ἓμ	ἑνός	εἷς	ἓμ

οἱ καὶ

	Ntūs	Gtūs	Dtūs	Astūs
οἱ καὶ αἱ καὶ τὰ δύο	δύο	δυσί	δύο	
οἱ καὶ οἱ τρεῖς, τὰ ἑξί	τριῶν	τρισί	τρεῖς	τρία
οἱ αἱ τέσσαρες, τὰ ἑα.	τεσσάρων	τέσσαρσι	ἑα.	ἑα.

DE FORMATIONE COMPARATIVO
rum & superlatiuorum.

PRIMA REGVLA.

Que in os terminantur, mutatione σ in τ adiectione
ερος faciunt comparatiuum, & ατος faciunt superlatiuū,
ut ἔνδοξος ἑνδοξότερος ἑνδοξότατος.

EXCIPIVNTVR.

καλός	καλλίωρ	κάλλισθ
κακός	κακίωρ	κάκισθ
ἀγαθός	ἀμείνωρ	ἀρισθ
	κρείττωρ, uel κρείσσωρ.	
	βελτίωρ	βέλτισθ
αἰχρός	αἰχίωρ	αἰχίσθ
ἐχθρός	ἐχθίωρ	ἐχθίσθ
ῥαδῖος	ῥάωρ	ῥάσθ
μικρός	μείωρ	ἐλάχισθ.
	ἥττωρ	
	ἐλάττωρ	

SECVND A, de nominibus in ης.

Que in ης, faciūt neutrum per ες, & comparatiuum

addendo ad neutrum περιϑ, superlatiuum uero addendo τατος, ut ἀκρυβέες ἀκρυβέεσϑ ἀκρυβέστατος.

TERTIA REGVLA.

Que in ue, faciunt comparatiuum & superlatiuum à suo neutro, ut εὐρὺ εὐρύτερϑ εὐρύτετατϑ.

ANOMALA.

πολύς	πλείων	πλείσϑ.
βραχύς	βραχίων	βραχύτατος.
	βραχύτερϑ	
	βράων	

QVAE DVPLICITER COMPARANTVR.

ἡδύς	{ ἡδίων ἡδύτερϑ	{ ἡδίσϑ ἡδύτατος
ὠκύς	{ ὠκίων ὠκύτερος	{ ὠκίσϑ ὠκύτατος
γλυκύς	{ γλυκίων γλυκύτερος	{ γλυκίσος γλυκύτερος
ταχύς	{ ταχίων ταχύτερος	{ τάχισος ταχύτατος
βαθύς	{ βαθίων βαθύτερϑ	{ βάθισϑ βαθύτατος

QVARTA.

Reliquae terminationes per εσσος faciunt comparatiuum

tium, & εσατος superlatium, ut σώφρων σωφρονέστερος σωφρονέστατος. Quæ in σς, abijciunt i. μέγας autē format μείζων μέγισος.

NOTA, quod comparatiuus & superlatiuus per οτερος formantur cum ὀμικρον, si penultima fuerit longa, uel natura, uel positione, ut πρῶτος. Sed per ωτερος cum ὦμέγα, si penultimam syllabam breuem habet, ut φρόνιμος φρονιμώτερος.

Fit nōnunquam superlatiuus super superlatiuū apud Græcos, ut ἐχάτωτατος.

DE FORMATIONE PATRONYMICORVM.

Patronymica masculina habent terminationes δης, ωρ Ionice, αδιος Aeolice, ut κρονίδης κρονώωρ ἕξ ἑαδιος.

REGVLA DE ΔΗΣ.

Quando genitiuus fit per ος, uel per ως, uel per ους, uel per ῡ tertiæ declinationis, si non fuerit i in antepenultima, extrema in ιδης conuertitur, ut

μεινοιδης	} ᾱ	μεινοος
πλειδης		πλειως
δημοοθενιδης		δημοοθενως
πριμιδης		πριμυς.

Quæ autem sunt tertiæ declinationis, fiunt mutatione ultimæ in αδης, si scilicet habuerint penultimam in i. Item quæ sunt primæ declinationis, ut

λαερτιάδης } fit à } λαερτίς
 βορέαδης } βορέας.
 Fit quādoq; cōtractio in } δδης } ut } πηλείδης
 οιδης } βοροίδης

DE ΩΝ.

Conuersione δης in ωρ, fit Ionicum patronymicum,
 ut ἀτρείδης ἀτρείωρ.

DE FOEMININIS.

Habent terminationes } ας } ut } βορέας
 ις } νεσορίς
 νη } ικαριώνη.

REGVLA FORMATIONIS.

Quae in ας uel in ις desinunt, fiunt à masculinis patro-
 nymicis, subtracta δη extremae syllabae, ut à νεσορίδης
 abiecta δη fit νεσορίς. Quae uero terminantur in νη, for-
 mantur à genitiuo primitiui tertiae declinationis, ultima
 in νη conuersa: & si praecedat in penultima ι, facit ιωνη, ut
 ικαριώνη: si non praecedat, facit ινη, ut ἀδρασίνη.

DE DIMINVTIVIS, QVAE DICVNT

tur ὑποκοριστικά.

Terminatio- } ωρ } καπνίωρ
 nes masculino } ας } λίδαξ
 rum sunt } σκος } ἀνθρωπίσκος
 } λος } ναυτίλος
 } ας } μιλῶς.

Terminationes

Terminatiōes foemininae sunt $\left. \begin{matrix} \omega\rho \\ \iota\epsilon \\ \kappa\eta \end{matrix} \right\} \text{ut} \left\{ \begin{matrix} \upsilon\acute{\omega}\rho \\ \theta\epsilon\rho\alpha\pi\alpha\upsilon\iota\gamma\iota\varsigma \\ \pi\alpha\iota\delta\iota\sigma\kappa\eta. \end{matrix} \right.$

Vna est terminatio pro neutris, scilicet $\omega\rho$, ut $\kappa\omega\iota\delta\iota\omega\rho$.

DE POSSESSIVIS, quae dicuntur $\kappa\tau\eta\lambda\acute{\iota}\kappa\acute{\alpha}$.

Sunt in triplici discrimine: quia aliqua exeunt in $\omega\varsigma$ purum precedente.

$\left. \begin{matrix} \epsilon \\ \iota \\ \epsilon\iota \\ \alpha \\ \omicron\iota \\ \omega \end{matrix} \right\} \text{ut} \left\{ \begin{matrix} \epsilon\kappa\tau\acute{\omicron}\rho\epsilon\omicron\varsigma \\ \lambda\acute{\omicron}\gamma\mu\omicron\varsigma \\ \eta\gamma\acute{\alpha}\kappa\lambda\epsilon\omicron\varsigma \\ \xi\omega\mu\acute{\alpha}\iota\omicron\varsigma \\ \alpha\lambda\lambda\acute{\omicron}\iota\omicron\varsigma \\ \omega\alpha\tau\epsilon\gamma\acute{\omega}\varsigma \end{matrix} \right.$ Aliqua in $\kappa\omicron\varsigma$ precedente
 $\left. \begin{matrix} \alpha \\ \upsilon \\ \iota \end{matrix} \right\} \text{ut} \left\{ \begin{matrix} \kappa\upsilon\rho\iota\alpha\kappa\acute{\omicron}\varsigma \\ \theta\upsilon\lambda\upsilon\kappa\acute{\omicron}\varsigma \\ \mu\epsilon\sigma\iota\kappa\acute{\omicron}\varsigma \end{matrix} \right.$
 Aliqua uero in $\omega\delta\epsilon\varsigma$, ut $\lambda\iota\theta\acute{\omega}\delta\epsilon\varsigma$.

DE DENOMINATIVIS, quae

$\pi\alpha\rho\acute{\omega}\nu\mu\alpha$ dicuntur.

Masculina $\left. \begin{matrix} \omega\rho \\ \omicron\tau\eta\varsigma \\ \iota\omicron\rho \end{matrix} \right\} \text{in} \left\{ \begin{matrix} \omega\rho \\ \omicron\tau\eta\varsigma \\ \iota\omicron\rho \end{matrix} \right\} \text{terminantur, ut} \left\{ \begin{matrix} \epsilon\acute{\iota}\lambda\omega\mu\acute{\iota} \\ \epsilon\acute{\iota}\lambda\acute{\omicron}\tau\eta\varsigma \\ \epsilon\acute{\iota}\lambda\iota\omicron\rho. \end{matrix} \right.$

Hæc à nominibus descendunt. Quæ autem à uerbis, dicuntur uerbalia, Græcè $\xi\eta\mu\alpha\lambda\acute{\iota}\kappa\acute{\alpha}$. Et plerumq; à præterito perfecto, ut $\lambda\upsilon\sigma\iota\varsigma$ à $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\upsilon\sigma\mu\alpha$.

Pronomina sunt in quintuplici differētia, quia

alia sunt	Primitiua, & dicuntur πρωτότυπα	Εγώ	ἔγω	ego	
			σύ	tu	
			ὁ	ille	
	Possessiua dicuntur κτλητικά Ab	Εγώ	Σύ	ἐμός	meus
				νοῦτός	noster
				ἡμέτερος	noster
				σός	tuus
				σφωίτερος	uester
				ὑμέτερος	uester
				ἑός	suis
ο	σφέτερος	suis			
alia sunt	Demonstratiua, δεικτικά.	οὗτος	ἑκεῖνος	hic	
				ille	
	Relatiuum ἀναφορικόν.	αὐτός	ἑαυτός	idem ille	
				ipse	
Συνθετα, id est composita	ἑμαυτῶ	σαυτῶ	ἑαυτῶ	meipsius	
				tuiipsius	
				suiipsius	

DECLINA

DECLINATIO τῷ ἐγῶ, commu-

niter, & secundum lina-

guas.

	Ntūs	Gtūs	Dtūs	Actūs	
Sing.	Εγῶ	ἐγὼ	ἐμοί	ἐμέ	Cōiter
	ἔγωγε	ἐμέθερ	ἐμοιγε	μέ	Attice
	ἐγῶρ	ἐμέθρ	ἐμῖρ		Dorice
	ἐγῶνκ	μθκ			Ionice
		ἐμέο			
	ἐμέϊο				
	ἐμοιο				
Dia.	νῶϊ	νῶϊρ	νῶϊρ	νῶϊ	
	νῶ	νῶρ	νῶρ	νῶ	
	ἄμμε			ἄμμε	Dorice
Plur.	ἡμεῖς	ἡμῶρ	ἡμῖρ	ἡμᾶς	Cōiter
	ἡμέεες	ἡμέωρ		ἡμέας	Ionice
		ἡμείωρ			
	ἄμμες	ἄμῶρ	ἄμῖρ	ἄμᾶς	Dorice
	ἄμμεες	ἄμμέωρ	ἄμμιρ	ἄμμας	Aeolice
		ἡμῖρ		Attice	
		ἡμῖρ		Poëtica	

SECUNDA PARS
DECLINATIO PRONO-
MINIS ΣΥ.

	Nūs	Gtūs	Dtūs	Aētūs	
Sing.	σύ	σὺ	σοί	σέ	Cōiter
	τύ	σεῦ	τί	τέ	Dorice
	τύνη	τω		τό	
		σέο			Ionice
		σεῖο			
		σέοθεν			Attice
		σέθεν			
			τίρ		Poëtice
			τείρ		
Dua.	σφῶϊ	σφῶϊρ	σφῶϊρ	σφῶϊ	Cōiter
	σφῶ	σφῶρ	σφῶρ	σφῶ	
	ὑμμε			ὑμμε	Dorice
Plur.	ὑμεῖς	ὑμῶρ	ὑμῖρ	ὑμᾶς	Cōiter
	ὑμέες	ὑμέωρ		ὑμέας	Ionice
		ὑμείωρ			
	ὑμεε	ὑμίρ			Dorice
	ὑμμεε	ὑμμέωρ	ὑμμιρ	ὑμμαε	Acolice
			ὑμίρ		Poëtice

DECLINATIO

DECLINATIO PRONOMINIS ΟΣ,

quod in nominatio est ἄρχησος.

	Ntūs	Gtūs	Dtūs	Actūs	
Sing.	ὄς	οὔ	οἱ ucl' οἱ	εἰ	Cōiter
	ος	εῖο			Ionice
		εἶο			
		εῖοθερ			Attice
		εἶδερ			
		εῖ		μίρ	Dorice
				νίρ	
Dia.	{ σφωέ }	{ σφωίρ σφωίρ }	{ σφώ }	{ σφῆ }	Cōiter
	{ σφέ }		{ σφῆ }		
Plur.	σφῶς	σφῶρ	σφῆρ	σφῶς	Cōiter
	σφέες	σφέωρ	σφῆ	σφέας	Ionice
		σφείωρ	σφῆσι		
	σφές			φῆ	Dorice

QUOMODO MOVEANTVR ALIA
pronomina de genere in genus.

Masculina.	Fœminina.	Neutra.
ἐμός	ἐμή	ἐμόν
ἡμέτερος	ἡμέτερα	ἡμέτερον
νωίτερος	νωίτερα	νωίτερον
σός	σή	σόν
τέος	τέη	τέον

Masculina	Fœminina	Neutra.
Σφωίτερος	σφωίτέρα	σφωίτερον
ἡμέτερος	ἡμέτερα	ἡμέτερον
εὖος	εἷη	εἶον
ὄος	ἠ	ὄον
Σφέπερος	σφέπερα	σφέπερον
οὗτος	αὕτη	τότο
ἐκεῖνος	ἐκεῖνη	ἐκεῖνο
αὐτός	αὐτή	αὐτόν
ἐμαυτῶ	ἐμαυτῆς	ἐμαυτῶ
σαυτῶ	σαυτῆς	σαυτῶ
ἐαυτῶ	ἐαυτῆς	ἐαυτῶ
ὄδε, uel ὄγε	ἠδε	τόδε
ὄδεῖνα	ἠδεῖνα	τόδεῖνα.

DE DECLINATIONE EORVM.

Quæ in ος masculina, uel in ον, uel in ο neutra, declinantur sicut nomina tertiæ declinationis. Quæ in α, uel in η, fœminina, secundum secundam declinationem declinantur. Ab οὗτος obliqui accipiunt τ ubique, sicut articulus ὄος, etiam in fœminino & neutro, ut αὕτη ταύτης ταύτη.

Nota Attici adiungunt ad obliquos eius ι, ut τῶτον, pro τοῦτον, τούτι pro τοῦτο, & in alijs.

Pronomina composita declinantur solum per tres casus, genitiuum, datiuum, & accusatiuum, ex altera, hoc est posteriore parte compositi, ut ἐμαυτῶ ἐμαυτῶ ἐμαυτόν.

ὄδε ηερο

Ὁ δὲ uero, & sua, ab anteriore parte declinantur, ut
τὸ δὲ τὸ φὲ de per omnes casus.

Acoles in ἐκείνος, & ab eo uenientibus auferunt i.
Dores pro κείνος, τῶνος dicunt.

DE VERBO, QVOD DICITVR

PRIMA.

VERBO accidunt εἶδος, χῆμα, ἀριθ-
μός, γένος, ἐγκλισις, χρόνος, πρόσω-
πον, id est Species, Figura, Numerus, Ge-
nus, Modus, Tempus, Persona.

DE SPECIEBUS.

Species duæ sunt. Primitiua, quæ πρῶτότυπον, ut
ἄρδω. Deriuatiua, ut ἀρδέύω.

DE FIGVRA.

Figure tres sunt, sicut in Nomine: scilicet Simplex,
quæ ἀπλοῦν, ut φέρω. Composita σύνθετον, ut ἰδιφέ-
ρω. Decomposita, quæ πρᾶσώθετον, ut προσῶιδι φέρω.

DE NUMERO.

Numeri tres sunt, scilicet, ἑνικός, id est Singularis, ut
τὴ πῆγ. Δυϊκός, id est Dualis, ut τὴ πῆτερον. Πληθυντικός,
id est Pluralis, ut τὴ πῆτε.

DE GENERE.

Ex generibus aliud dicitur

Ἐνεργητικόν, id est Acti-
uum, ut τὴν ἡσ.

Παθητικόν, id est Passiuū,
ut τὴν ἡσομα.

Οὐδέτερον, id est Neu-
trum, ut ὑγιάνω.

Μέσον, qd' interdū actionē
interdū passionē signifi-
cat, secūdu uarias cōstru-
ctiōnes (cū neutrū neq;
actionē, neq; passionē se-
gnificet) ut ἡσφομαί-
σε active, ἡσφομαί ὑ-
πόσου passive.

Ἀποθετικόν, id est Depo-
nentale: ἔσ quandoq; αὐ-
τονεργητικόν, hoc est sub
passiua terminatiōe, actio-
nis significatiuū, ut μά-
χομα: quandoq; αὐτο-
παθητικόν, id est sub uo-
ce actiua, passionis signifi-
catiuum, πᾶχω.

DE MODIS.

Modi, qui dicuntur ἑγκλίσεις, id est inclinationes,
sunt quinque, uidelicet,

Οριστικῶς.

Ὀριστική, id est	Indicatiuus	} ut {	τὴν ἴσιν
Ἑρσοακτική,	Imperatiuus		τὴν ἴσιν
Ευκτική,	Optatiuus		τὴν ἴσιν οἱ μὲ
Ἰποτακτική,	Subiunctiuus		ἔσιν τὴν ἴσιν
Ἀπὸ ἔμφατος	Infinitiuus		τὴν ἴσιν.

DE TEMPORIBVS.

Tempora apud Græcos sex numerantur, scilicet Ἐσθ, id est præsens, ut τὴν ἴσιν.

Παρατακτικὸς, id est Præteritum imperfectum, ut ἔτι ἴσιν.

Παρακτικὸς, id est Præteritum perfectum, nuper tamen, & non longo ante tempore, ut τέτι ἴσιν, id est iam uel paulò ante percussi.

Ἰπὸσωπελικὸς, id est Plusquamperfectum, & longo ante tempore, ut ἔτετι ἴσιν.

Ἀόριστος, Præteritum sine determinatione, an diu sit uel non quod factum, ut ἔτι ἴσιν.

Μέλλων, id est Futurum, ut τὴν ἴσιν.

DE PERSONIS.

Personæ tres sunt. Πρώτη, id est Prima, ut τὴν ἴσιν. Δευτέρα, id est Secunda, ut τὴν ἴσιν. Τρίτη, id est Tertia, ut τὴν ἴσιν.

DE CONIUGATIONIBVS, QVAE

συζυγίαὶ dicuntur.

Treddecim sunt cōiugationes apud Græcos. Sex sunt

uerborum barytonorum in ω . A quibus descendunt etiã
aliæ septem. Tres circumflexorum, & quatuor uerbo-
rum in $\mu\epsilon$.

DE CONIUGATIONIBVS

Barytonorum.

Primo est dicendum. Et ut uideas, cuius coniugatio-
nis unumquodq; uerbum sit, attende primam personam
presentis indicatiui. Quod si fuerit sextæ coniugationis,
habebit uocalem aut diphthongum ante ω , ut $\beta\alpha\sigma\iota\lambda\epsilon\upsilon\omega$
 $\lambda\upsilon\omega$. Si autem non sextæ, habebit consonantem. In pri-
mâ β cum antistichis characteristicam. In secundâ γ
cum antistichis. In tertiâ δ cū antistichis. In quar-
tâ, $\alpha\varsigma$, uel η , uel ζ . In quinta, unã liquidarum, scilicet
in λ μ ν ξ . Et sic omnes literæ characteristicæ præsen-
tis sunt, præter σ ξ ι , quæ sunt characteristicæ futuri &
aoristi.

In coniugationibus tractandum primo de actiuis, se-
cundo de passiuis, tertio de medijs. Et uno ordine simul
procedent illæ sex coniugationes per modos & tempo-
ra. A præsentis autem actiuo omnia alia formantur tem-
pora & modi. Et est generalis omnium forma hæc.

PERSONA	1	2	3	presentis indicatiui
Sing.	} $\gamma\sigma\acute{\alpha}\phi$ }	ω	$\epsilon\epsilon$	$\epsilon\iota$
Dud.			$\epsilon\tau\omicron\upsilon$	$\epsilon\tau\omicron\upsilon$
Plur.		$\omicron\mu\lambda\upsilon$	$\epsilon\tau\epsilon$	$\omicron\upsilon\sigma\iota$.

In sex coniugationibus, non est alia uariatio in infle-
tendo,

Atendo, nisi mutato ω in sequentem terminationem, catē-
ris literis omnibus saluis, similiter & accentu.

Dores in secunda & tertia persona abijciunt ι , dicē-
tes $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta\varsigma$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta$. Acoles autem pro ei ponunt ι , ut $\tau\acute{\upsilon}$ -
 $\pi\eta\varsigma$ $\tau\acute{\upsilon}\pi\eta$.

NOT A, Omnia actiua carent prima persona dualis
numeri. Sed si placet eam personam signanter etiam dua-
lem significare, accipiatur pronomen primæ personæ dua-
lis numeri, & adiungatur plurali primæ personæ eius-
dem modi & temporis.

NOT A, Quandocunq; tertia persona pluralis nu-
meri exit in ι , uel α , semper duæ personæ, secunda & ter-
tia in duali numero æqualiter excunt, siue in actiuo, siue
in passiuo.

DE AVGMENTO ET SCHEMA

tismo præteritorum.

DE PARATATICO, QVI DICITVR

præteritum imperfectum.

Ad formationem huius, qui, sicut alia tempora, descen-
dit à præsentī, duo sunt consideranda, principium & fi-
nis. Habet enim à principio immutationem quandam, quæ
dicitur temporale augmentum, uel syllabicum: In fine ue-
ro quandam demutationem à præsentī, ut ω uertitur in
 $o\pi$, & dicitur schematismus: ut in $\epsilon\tau\upsilon\pi\eta\sigma\pi$, prima litera,
scilicet ϵ , quæ in præsentī non inuenitur, est hic augmen-

tum, op uero in fine est schematismus.

Idem est modus formandi præteriti imperfecti in omnibus illis sex coniugationibus.

Sed sciendum, duplex esse augmentum, scilicet Temporale, & syllabicum. Syllabicum habent omnia, tam actiua, quàm passiuua quæ incipiunt à consonante. Et illud augmentum in paratatico est ε : In cæteris præteritis quid sit, suo loco patebit.

De augmento paratatici, uel præteriti imperfecti sunt due regule.

PRIMA.

Quæ à consonante incipiunt, assumunt ε in syllabicis augmentum, ut ἐγγαγορ. Quæ ab ε, duplicant εε, ut ἐῖπεω ἐῖξεῖμι ἔπιπτορ.

SECUNDA.

Quando præpositiones in compositionibus nihil plus significant, quàm ipsa uerba simplicia, fit consuetum augmentum in principio, ut ἐνέπω ἤνεπον. Si plus significant, fit augmentum inter ipsam præpositionem & uerbum, ut παρὰ κείνῳ παρῆνεν ορ, id est obaudio.

NOTA, In compositione sequente uocali abiicitur uocalis præpositionis, non uerbi.

Augmentum temporale est, quod habent uerba aliqua à uocalibus incipientia, ut ἀκείνῳ ἤκουορ. Pro quo sunt quatuor regule.

PRIMA

PRIMA.

Quae ab immutabili uocali incipiunt, nihil mutant in praeteritis ad principium.

scilicet quae ab	}	h	}	ut	}	h	}	fa- cit	}	h
		ι				ι				ι
		υ				υ				υ
		ω				ω				ω
						ἦ				ἦ
						ξ				ξ
						ῥ				ῥ
						φ				φ

SECUNDA.

Quae à uocalibus mutabilibus incipiunt, α ε ο, in praeteritis mutantur in suas longas, ut

α	}	mutatur in	}	h	ἦ
ε				h	ἦ
ο				ω	ῶ
ἀκούω				ῆ	κούοιμι
ἐλεέω				ῆ	λέεοιμι
ὀνομάζω				ῶ	νόμαζοιμι

Excipiuntur primo quaedam in α, quae custodiunt α,

scilicet,

ἀκῆσσω	ἀκῆσσοιμι
ἀκῆζομαι	ἀκῆζομαιμι
ἄω	ἄοιμι
ἄϊω	ἄϊοιμι

Secundo, quaedam in ε, quae non mutant ε, sed assumunt ι, scilicet

ἔχω	εἶχοιμι
ἐργάζομαι	εἰργαζομαιμι
ἔλκω	εἰλκοιμι
ἔρπω	εἶρπωιμι
ἐσῆκω	εἶσῆκοιμι
ἔπω	εἶπωιμι
ἔλω	εἶλωιμι
ἔλκω	εἶλκοιμι
ἔρπύζω	εἶρπυζοιμι
ἔπομαι	εἶπόμαιμι

ἐξύω ἐΐγουρ
 ἔθω ἐΐωθα
 ἐθίζω ἐΐθιζορ

ἔστῳ ἐΐστῳ
 ἔάω ἐΐαορ
 ἔω ἐΐμαι

TERTIA REGVLA.

Verbum incipiens ab immutabili diphthongo, scilicet
 εὐϝ, non mutatur in præteritis.

ε	} ut	{	εἰκάξω	εἰκάζορ
ου			εὐχόμεαι	εὐχόμελυ, uel Attice ἠυχόμελυ
ϝ			οὐξέω	οὐξεορ.

QVARTA.

Quæ incipiunt ab αἰ αὐ οἰ diphthongis mutabilibus,
 mutantur eodem modo ut in simplicibus. Exempla.

αι	} mutatur in	{	η	} ut	αἴξω	ἡξορ
αυ			ηυ		αὐλέω	ἡυλεορ
οι			ω		οἰκτείρω	ὤκτερορ

EXCIPIVNTVR

διῶμαι διῶθλυ	διωνίζομαι διωνιζόμελυ
διωνοσκοπῶ διωνόσκοπορ	δινίζω δινιζορ
δινῶ δίνησα	διωνοστρωῶ διωνόπολορ
διακονομῶ διακόνομορ	διακίζω διακίζορ
διακοσσοφῶ διακόσσοφορ	διδανῶ διδαινορ
δικῶ δίκρορ	οἰσῶ οἰσσοσα
οἰμῶ οἰμησα.	

POETAE in multis omnino negligunt augmentū.

Formato à principio dictionis augmento, in fine for-
 matio

ratio fiat mutando ω in ορ, & pariformiter in alijs personis, ut docet figura.

Persona	1	2	3
Sing.	} ετυπ} ορ	εξ	ε
Dua.		ετορ	επω
Plur.		ομω	επε

DE VERBIS QVAE CONIVGANTVR
solum usque ad praeteritum imperfe-
ctum communiter.

Verba in βω grauitona, penultimantia uel in ε solū,
uel cum immutabili, ut ξέμω φέξω σέβω.

In αω grauitona, ut λαμβάνω.

In σκω, ut γινώσκω. Praeter θνήσκω, quod facit θνή-
ξω, ἀλύσκω ἀλύξω.

Item quae in { αθω } { κιάθω }
 { εθω } { ut } { πλέθω }
 { υθω } { } { μινύθω }
 θω cum implicatione consonantis, ut
 ἄχθω.

Item quae in { ενω } hyperdisyllaba, ut φαινώ.
 { υω } hyperdisyllaba, facientia à se uerba in
 μι.

Verba quintae coniugationis, reduplicantia primam
syllabam, in liquidam desinentem, ut παμφαίνω.

Item quae ante ω duas habent consonantes per impli-
cationem, quarum altera sit liquida, ut δάκνω.

Quæ in ω purum desinunt , præcedente u diphthongo, ut ἀγάω.

Quæ in δω, si præcedat v uel λ, ut πένδω μέλδω.

Quæ in εω , à presenti uel futuro deducta , præter κλείω.

Hæc uerba pleraque , sequentia tempora mutantur à uerbis alijs, quorum præsens minus est in usu, ut cognoscēs cum de uerbis animalis dicitur.

DE FORMATIONE ΤΩ ΠΡΑΚΑ-
ΜΩΣ, hoc est præteriti perfecti.

In quo tria attendenda sunt, Augmentum principij, Schematismus ad finem, & penultima uariatio.

Augmentum præteriti perfecti idem est quod imperfecti præteriti, si uerbum à uocali incipiat. Sed si incipiat à consonante, ad augmentum paratatici accipit primam literam sui presentis. Exemplum primi, ut ἀδω ἦδ' οὐ ἦκα. Exemplum secundi, ut τύπω ἔτυπον τέτυπα. Quæ tamen à duplici consonante incipiunt, ut ab ξ ψ, uel duabus consonantibus, ut γν γσ longis, uel ω, uel s, non repetunt literam presentis primam, sed habent idem augmentum quod parataticus, ut ψάλλω ἔψαλλον ἔψαλκα.

NOTA, si uerbum sit à principio aspiratum, non repetit aspiratam, sed antisticham eius tenuem, ut φεῶ φέφακα, θυγείω θεθήσθουκα.

NOTA, Quæ ab λ uel μ incipiunt uerba, non repetunt literam presentis, sed ad augmentum paratatici assu-
munt

munt i, ut λίσσω. dicendum esset in præterito λέλιθα, sed facit ἐλίθη, cuius parataticus erat ἔλιθησθαι. Et hæc est formatio Atticorum, licet κοινῶς dici possit λέλιθα λέλιθα, λέλιθα, μείρομαι εἶμαρμα.

Quæ ab ε incipiunt, geminant, sicut dictum est in paratatico.

NOTA, Attici in uerbis, quæ incipiunt ab α, uel ε, uel ο, faciunt proprium præteritum: quia ad commune præteritum apponunt primas duas literas presentis, & corripunt tertiam syllabam, ut ἀκῶσθαι ἠκῶσθα, κοινῶς ἀκῶσθα, ubi à principio adijcitur αη, & in tertia syllaba u abijcitur, ut breuis sit.

Ad correctionem tertiæ syllabæ ab initio Attici mutant η in ε, ex diphthongo εη & ου abijciunt ε: ex οi uero abijciunt i, & ex ου abijciunt u, ut in superiori exemplo patuit.

NOTA insuper, quod in aliquibus ab o incipientibus, ε solum præponunt, ut ὄραω ἐώρα, εἴραω εἴραω, οἴραω οἴραω.

DE SCHEMATISMO PRAETERITI PERFECTI.

Formatio parakimēni dependet à formatione futuri. Si enim futurum habuerit φω, πῶσθαι ἴψω & mutat illud in φα. Si ξω, mutat in χα. Si σ uel immutabilem, in κ. In prima ergo coniugatione præteritum semper habet φα, ut τέτυφα à τύπῳ, γέγραφα à γράφω, τέτετραφα à

τέρω, λέλαφα à λείβω. In secunda uero semper habet χα, ut λέλεχα à λέγω, πέπλεχα à πλέκω. In tertia semper κα, similiter in quinta et sexta, ut ἦκα ab ἄδω, πέπεικα à πείθω, ἔφακα à φάλλω, κέκρικα à κρίνω, πέτεμνα à τέμνω, ἔπαρκα à πείρω, βεβασίλδικα à βασιλεύω, ἦκουκα ab ἄκω. In quarta uero, uel χα, uel κα, secundum quod futurum in σ uel ξ desinit, ut πέφρακα à φράζω, ὄρωχα ab ὀρώσω.

DE PENULTIMA PRAETERITI PERFECTI.

In omnibus coniugationibus, praeterquam in quinta, penultima eadem est in praeterito perfecto, quae fuit in futuro, & hoc communiter, ut τῷ-ῶ τέτυφα.

In quinta coniugatione, ubi fuerint disyllaba, penultima ε, uertit illud in α, ut πείρω ἔπαρκα. Et in alijs ubi ε sequitur ρ cum τ, ut τρέπω τέτραφα. Attici in disyllabis quinta coniugationis uertunt ε in ο, ut πέμπω πέπομφα, βρέχω βέροχα.

NOTA insuper, quod ex characteristicis literis quintae coniugationis, aliqua in praeterito seruantur, aliqua mutantur. De quibus habe tales regulas.

PRIMA.

Quae habent λ uel ρ, custodiunt easdem in praeterito, ut φαλώ ἔφακα, πείρω ἔπαρκα.

SECUNDA.

Quae habent μ in extrema syllaba, inserto κ inter μ
 & κα,

Θ κ α, faciunt præteritum, ut νεμῶ νενέμηκα, nisi forte per syncopen illud κ auferatur.

TERTIA.

Quæ habent υ ante ω, prorsus abijciunt υ in præterito, si habent ι uel ει in penultima, ut κεινῶ κέκηκα, κτείνω κτενῶ έκτακα.

Si autem habent αι in penultima, non abijciunt υ, sed ex regula orthographiæ, non permittente simul componi υ Θ κ, mutatur ρ in γ, ut μιάνω μιανῶ μεμίαγκα, μολύνω μεμόλυγκα.

Cæteræ personæ descendunt à prima, hoc modo,

Persona		1	2	3	
Sing.	} τετυφ	} α	αε	ε	
Dua.				ατορ	ατρ
Plur.				αμυ	ατε

NOTA, Tertia persona uerborum in ι uel in ε, sequente uocali assumit υ, ut τέτυφερ'έκ'ειν Θ, τετύφασιρ'έκ'εινοι. Attici aut' Θ sequente cōsonante addunt υ. Iones uero, neq; consonante sequente, neq; uocali.

DE PRAETERITO PLVSQVAMPER-

fecto, quod dicitur ὑπερωτελικός.

Formatur à præterito perfecto: Θ si à uocali incipiat uerbum, id em habet augmentum cum præterito perfecto. Si à consonante, addit alterum ε ad suum præteritum perfectum. In fine autem semper mutatur α in ερ, ut τέ-

τυφα ἔτε τύφῃ, ἦκουα ἦκούῃ.

Persona		1	2	3
Sing.	} ἔτε τύφ	} εἰ	εἰς	εἰ
Dua.			εἰσιν	εἰσίν
Plur.			εἰσιν	εἰσιν

DE FORMATIONE

Aoristi primi.

VIDE in eo tria, augmentum, formationem, & penultimam. Augmentum semper idem habet quod paratiticus. Schematismum autem à futuro, ultimum illius ω in α mutando, eadem seruata cōsonante, ut τυφω ἔτυφα. Excipitur εἶπα ab ἔλω, ἦνεγκα ab ἐνέγω, ἔθικα à τίθημι θήσω, ἔδωκα à διδώμαι δώσω, ἦκα ab ἴημι ἦσω. Penultimam regulariter habet eandem cum futuro, & eam tamen semper longam uel natura, uel positione, ut ἔβασίλωσα ἔλεξα. At si contingat penultimam futuri esse breuem, sicut est in uerbis quintæ coniugationis, sit productio hoc modo,

α mutatur in η
 α subscribitur
 ε assumit
 ι producitur
 υ producitur

ut

ἔφυκα à φαλώ.
 ἔχηκα à χανώ.
 ἔφθερα à φθερώ
 ἔκρινα à κρινώ
 ὄτρυνώ facit ὄτρυνω.

Persona		1	2	3
Sing.	} ἔτυφ	} α	ας	ε
Dua.			ατον	άτιν
Plur.			αμεν	ατε

De Aoristo

De Aoristo secundo.

Aoristus secundus eiusdem significationis cum priore definit in *ορ*, & habet semper consonantem presentis characteristicam, & penultimam breuem cōtrario modo ad aoristum priorem. Formatur à presenti. Si autem penultima presentis esset longa, uerteretur in breuē hoc modo

α	} in α conuertitur, ut	} λήχω ἔλαχον
ω		
ει	} e abijciunt, ut	} λείπω ἔλιπον
ου		

In dissyllabis tamen quintæ coniugationis, expuncto *i* diphthongi, e mutatur in α, ut ἔπαρον à παρίσω. Si duæ fuerint ancipites in diphthongo, ultima abijcitur, ut κείω ἔκαον, πείω ἔπαον.

Datur regula de uerbis in εῖω, uel οῦω, quod aoristi secundum non habeant, neq; futurum, præter ἀκείω.

FORMA CONIVGANDI IN AORISTO SECUNDO EST TALIS.

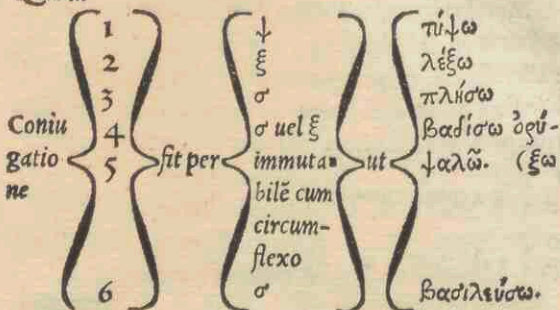
Personæ	1	2	3
Sing. } <i>εἶπεν</i>	} <i>ορ</i>	<i>εἶπες</i>	<i>εἶπε</i>
Dua. }		<i>εἶπα</i>	<i>εἶπες</i>
Plur. }		<i>ομεν</i>	<i>ετε</i>

DE FUTURO PRIMO, QVOD
est μέλλω α.

Futurum non habet augmentum, sicut præterita, sed

in fine uariationem, iuxta alias & alias coniugationes.

Quia in

Futurum in syllabis par est cum præsenti, & habet penultimam eandem cum præsenti, præterquam in uerbis quintæ coniugationis, in quibus altera immutabilis, uel i ex diphthongo abijcitur, ut τήλω τιλῶ. φαίνω φαιῶ. Et habet quinta coniugatio semper circumflexum in ultima.

NOTA, θρέΐω θρέξω & ἔξω aspirationem assumunt in futuro, cum in præsenti tenuentur.

IN QVARTA coniugatione, quæ terminantur in ζω, faciunt futurum per σ, ut ὀρεΐω facit ὀρεΐσω. Excipiuntur ὀμιμῶ ζω σκεΐω αἰά ζω σενά ζω ὀλοολί ζω ἄλα πά ζω κρά ζω θρυλλί ζω παΐ ζω σφά ζω σί ζω τρεΐ ζω ῥέ ζω, quæ omnia faciunt futurum per ξω, ut κρέξω.

Quæ autem in præsenti desinunt in ω, uel Attice per duo τῆ, faciunt futurum per ξ, ut πρῶττω πρῶξω.

Excipe

Excipe tamen πλάττω, quod facit πλάσσω, ἔξεσσω facit ἔξεσσω uel ἔξεσῶ, ἰμάσσω fit ab ἰμάσσω, πασῶ à πάσσω, λεύσσω à λεύσσω.

Attici in his quæ à uerbis in ἰζω ueniūt, per abiectione nē σ in futuro, futurū suum faciunt, ut νομίζω νομίσω facit apud eos νομιῶ.

IN SEXTA coniugatione quedam assumunt uocalem u, ut ἔξω habet ἔξυσσω, cum regulariter dicendum erat ἔξω. Sic πνέω πνεύσω, καίω καύσω, κλαίω κλαύσω.

Persona	1	2	3
Sing.	} ω	εις	ει
Dua.		ετορ	ετρ
Plur.		ομξυ	ετε ουσι

DE FUTURO SECUNDO, QVOD

μέλλω β dicitur.

Μέλλω β fit ab aoristo secundo, abiecto augmento, extrema in ῶ circumflexum mutata, eademq; penultima uocali, ac extrema cōsonante, quæ est characteristica, seruat. In quibus deficit aoristus secundus, deficit etiam futurum secundum. Quo ad significatum, nihil differt à priore futuro.

Persona	1	2	3
Sing.	} ῶ	ἔει	ἔει
Dua.		ἔειτορ	ἔειτρ
Plur.		οὔμξυ	ἔειτε οὔσι.

DE FORMATIONE ALIORVM

modorum ab indicatiuo.

NOTA primo, In alijs modis, quàm in subiunctiuo, præteritum imperfectam & præsens simul inflectuntur. Similiter præteritum perfectum & plusquam perfectum.

NOTA secundo, In imperatiuo & subiunctiuo nõ est futurum, sed aoristi pro futuro in usu sunt.

NOTA tertio, Præteritum perfectum habet augmentum suum in omnibus modis. Aoristus autem amittit augmentum suum in alijs modis post indicatiuum. Regule illæ bene memoriæ commendentur.

DE IMPERATIVO MODO, QUI

προσχηκῆς dicitur.

Imperatiuus habet figuratiuam literam in secunda personæ, præterquam in aoristo qui habet ω . Et imperatiui tertiæ personæ omnes habent ω .

In formatione deduc præsens imperatiui à præsentis indicatiui, præteritum à præterito, aoristum ab aoristo.

ΕΥΕΩΣ ΗΩΣ ΠΡΟΣΧΗΚΗΣ.

Persona	1	2	3
Sing.	} $\tau\upsilon\pi\eta$ }	ϵ	$\acute{\epsilon}\tau\omega$
Dua.		$\epsilon\tau\omega$	$\acute{\epsilon}\tau\omega\mu$
Plur.		$\epsilon\tau\epsilon$	$\acute{\epsilon}\tau\omega\sigma\alpha\mu$
		$\text{ΠΡΟΣΧΗΚΗΣ} \text{ ΗΩΣ } \text{ΥΠΕΡΩΥΠΕΛΙΚΗΣ}$	
Sing.	} $\tau\epsilon\tau\upsilon\phi$ }	ϵ	$\acute{\epsilon}\tau\omega$
Dua.		$\epsilon\tau\omega\mu$	$\acute{\epsilon}\tau\omega\mu$
Plur.		$\epsilon\tau\epsilon$	$\acute{\epsilon}\tau\omega\sigma\alpha\mu$

Αόριστος α.

Sing.	} τυϛ	}	ορ	ἄτω
Dua.			ατορ	ἄτωρ
Plur.			ατε	ἄτωσαρ

Αόριστος β.

Sing.	} τυπ	}	ε	ἔτω
Dua.			ετορ	ἔτωρ
Plur.			ετε	ἔτωσαρ

DE OPTATIVO MODO

qui est εὐκλειή.

Figuratiua & discretiua litera optatiui ab alijs modis est οι, in aoristo primo α.

Præteritum perfectum, & plusquam perfectum.

Persona		1	2	3
Sing.	} τε τυφ	}	οιμι	οις
Dua.			οιτορ	οίτηρ
Plur.			οιμερ	οιτε

Aoristus primus.

Sing.	} τυϛ	}	αμι	αε	αε
Dua.			ατορ	ατήρ	
Plur.			αμερ	ατε	αερ

Aoristus secundus.

Sing.	} τυπ	}	οιμι	οις	οι
Dua.			οιτορ	οίτηρ	
Plur.			οιμεν	οιτε	οιερ

			Futurum primum.			
Sing.	}	τυϛ	}	οιμι	οις	οι
Dua.				οιτορ	οιτερ	οιτηρ
Plur.				οιμι	οιτε	οιερ
			Futurum secundum.			
Sing.	}	τυπ	}	οϊμι	οϊς	οϊ
Dua.				οϊτορ	οϊτηρ	
Plur.				οϊμου	οϊτε	οϊερ

DE SVBIVNCTIVO, QVI

est ὑποτακική.

Subiunctiuo similis est inflexio cum presenti indicati ui. Illud tamen obseruandum, quod ubi inuenitur ε in indicatiuo, ibi ponitur η in subiunctiuo: & ubi ο in indicatiuo, ibi ponitur ω in subiunctiuo: & ubi fuerit υ in indicatiuo, prorsus exteritur in subiunctiuo. Et additur eis semper ε̄αρ uel ἄρ. Cuius tempora sunt hæc: Præsens, & præteritum imperfectum.

Persona		1	2	3		
Sing.	}	ε̄αρ τυπ̄	}	ω	ης	η
Dua.				κτορ	κτηρ	
Plur.				ωμου	κτε	ωσι

Præteritum perfectum & plusquam perfectum.

Sing.	}	ε̄αρ τε τυϛ	}	ω	ης	η
Dua.				κτορ	κτηρ	
Plur.				ωμι	κτε	ωσι

Aoristus

		Aoristus primus.			
Sing.	}	ε̄ᾱρ τύϛ	ω	ης	ῆ
Dua.			ωλυ	ητορ	ητορ
Plur.			ωλυ	ητε	ωστ
		Aoristus secundus.			
Sing.	}	ε̄ᾱρ τυπ	ω	ης	ῆ
Dua.			ωλυ	ητορ	ητορ
Plur.			ωλυ	ητε	ωστ

DE INFINITIVO, QVI

est ἀπὸ ἐμφατοῦ.

Infinitivus numeris carens & personis, fit à sui indicatiui persona tertia, addendo semper ν, ut à τυπῆα addendo ν fit τυπῆαρ.

Præterito perfecto additur ν α. Aoristus autem primus mutat ε̄ in ᾱ. Cuius tempora sunt hæc:

Præsens, & præteritum imperfectum, ut τυπῆαρ.

Præteritum perfectum, & plusquam perfectum, ut τετυφέν α.

Aoristus primus, ut τυϛ α.

Aoristus secundus, ut τυπῆαρ.

Futurum primum, ut τυϛαρ.

Futurum secundum, ut τυπῆαρ.

De participijs dicetur suo loco.

DE LINGVARVM VARIETATE,

circa uerba actiua.

IN indicatiuo pro secunda persona presentis τύπτασ, Dores dicunt τύπτεσ, Aeoles uero τύπτης. In tertia persona pro τύπτα, Dores dicunt τύπτε, Aeoles uero τύπτη. Qui etiam duali numero olim non sunt usi.

Primam personam pluralem τύπτομεσ, Dores dicunt τύπτομεσ. Tertiam personam pluralem τύπτοσσι, dicunt τύπτοσσι. Sic etiam in futuro, pro τύπτοσσι dicunt τύπτοσσι. Sic pro πτύφασσι dicunt πτύφωσσι, mutando σ in τ, εσ preponendo υ.

Præterito imperfecto in tertia persona ἔτυπτε, Iones abiecto augmento dicunt τύπτεσκε. Quos imitantes Poëtae, primam ε̄ tertiam personas singulares, ε̄ tertiã pluralem sic facere ausi sunt, dicentes τύπτεσκοσ τύπτεσκεσ. In plurali dicunt ἔτυπτομεσ, Dorici pro ἔτυπτομεσ. Chalcidici dicunt εἶδ'οσασ pro εἶδοσ tertia persona plurali.

De præterito perfecto Atticorum dictum est.

In præterito autem plusquam perfecto uerba à bruci uocali incipientia, augentur Attico more, ut ὀρώρυχα ὤρωρύχασ. Iones in prima persona dicunt ἔτετύφεσ pro ἔτετύφησ, ε̄ ἦδασ pro ἦδασ, in tertia resoluant ε̄ in duo εε, ut ἔτετύφεσ pro ἔτετύφα. Attici rursus ε̄ et ᾱ in κ uertentes in prima persona, ε̄ duo εε in κ in tertia, dicunt ἔτετύφησ ἐγώ, ε̄ ἔτετύφησ ἐκείνσ.

In futuro

In futuro Aeoles pro $\psi\alpha\lambda\omega$ dicunt $\psi\acute{\alpha}\lambda\sigma\omega$, pro $\kappa\eta\iota\omega$ $\kappa\acute{\eta}\iota\nu\sigma\omega$. Doros futura omnium coniugationum circumflectunt.

IN AORISTO PRIMO OPTATIVI
coniugatio Aeolica.

Persona		1	2	3
Sing.	} $\tau\psi$	} $\epsilon\alpha$	$\epsilon\alpha\epsilon$	$\epsilon\epsilon$
Dua.			$\epsilon\alpha\tau\omicron\rho$	$\epsilon\acute{\alpha}\tau\lambda\omega$
Plur.			$\epsilon\alpha\mu\epsilon\upsilon$	$\epsilon\alpha\tau\epsilon$

Quorum secunda & tertia persona singulari Atticè utuntur, & tertia etiam plurali.

IN PRAESENTI infinitivi Doros dicunt $\tau\upsilon\sigma$ $\pi\acute{\tau}\epsilon\rho$ pro $\tau\upsilon\pi\acute{\tau}\epsilon\rho$, Aeoles uero $\tau\upsilon\pi\acute{\tau}\lambda\omega$. Præterea si cōmune infinitiuum in $\epsilon\rho$ uel $\omicron\omega$, uel $\upsilon\alpha$ desinat, consueverunt in $\epsilon\rho$ & $\omicron\rho$ alteram uocalem abijcere, subiunctiuā scilicet, & interponere $\mu\epsilon$, & additione α diphthongi facere infinitiuum, ut $\tau\upsilon\pi\acute{\tau}\epsilon\rho$ $\tau\upsilon\pi\acute{\tau}\epsilon\mu\epsilon\nu\alpha$, $\acute{\alpha}\rho\omicron\upsilon\acute{\omega}$ $\acute{\alpha}\rho\omicron\mu\epsilon\nu\alpha$. Si uero in $\upsilon\alpha$, aut si penultima est diphthongus, abijcitur subiunctiua uocalis, & interponitur $\mu\epsilon$, ut $\Delta\omicron\upsilon\acute{\omega}$ $\Delta\omicron\mu\epsilon\nu\alpha$, $\epsilon\iota\nu\alpha$ $\epsilon\mu\epsilon\nu\alpha$ & $\epsilon\mu\mu\epsilon\nu\alpha$. Si monophthongus, eadē manet ante $\mu\epsilon$, ut $\lambda\theta\acute{\epsilon}\nu\alpha$ $\lambda\theta\acute{\epsilon}\mu\epsilon\nu\alpha$. Iones per apocopen dicunt $\tau\upsilon\pi\acute{\tau}\epsilon\mu\epsilon\rho$ $\Delta\omicron\mu\epsilon\nu$.

DE PASSIVIS VERBALIBVS.

Circa quæ notandum primo, quod habent in duali numero tres personas, præterquam in aoristis, qui

actiuorum more coniugantur.

Secundo, quod augmentum eodem modo obseruatur, sicut in actiuo. Et in paulò post futuro fit augmentum per omnes modos.

Tertio, quod tertia persona pluralis præteriti perfecti passiuo omnino deficit, si tertia singularis ante τ habet aliam consonantem, ut patebit in præterito.

Indicatiui	}	Præsens	} derivationem habet ab actiuis, cætera tempora & modi ab illis iam dictis.
		Præteritum	
		perfectum	
		Aoristus secundus	

FORMABIMVS primo primas personas temporum indicatiui modi: deinde his formatis, etiam ad alias accedemus.

PRIMA PERSONA PRÆSENTIS INDICATIVI.

Fit ab actiua sua prima persona, ωμέγα in operuum conuerso, ut à τύπω fit τύπο, & addendo μοα fit τύπομοα.

PRIMA PERSONA PRÆTERITI PERFECTI.

Fit à suo actiuo præterito, seruato augmento, & ultima in μοα conuersa, ut à τέτυφα fit τέτυμοα. Sed nota ibi tres regulas.

PRIMA. Cum præteritum actiuum desinit in φα, in passiuo

in passiuo deberet assumere suam antisticham mediam, scilicet β: & quia non potest stare cum μ, assumit pro ea alterum μ, ut quia dicendum esset τέτυβμοι, dicitur τέτυμμαι.

SECUNDA. Præterito actiuo desinente in χα, assumit præteritum passiuum suam antisticham mediam, scilicet γ, ut à λέλεχα fit λέλεγμοι.

TERCIA. Cum præteritū actiuum desinit in κα, cuius præsens desinit in ω purum: passiuum præteritum nihil assumit, ut à ποιέω fit ποίηκα, à quo deinde fit passiuum ποίημοι. Cum uero præsens actiuum desinit in ω purū, & nō affuerit liquida, semper assumitur σ, ut à πλήθω πέπληκα πέπλησμοι. Quod si præcedat liquida ρ uel λ, seruabitur illa ante μοι, ut ἔπαρσμοι. Si autem v præcedit, quo tamen suum actiuum præteritum omnino caret, ut à κείνω κέκηκα, etiam passiuum nō habet consonantem ante μοι, ut κέκημοι. Et si v in præterito actiuo inueniatur, commutatum in γ, in passiuo in alterum μ uertitur, ut μεμίαμοι.

Excipe à prima parte huius regulæ ἔλκυσμοι ab ἔλκυσω, τετέλεισμοι à τελέω, ἠκέσμοι ab ἠκέω, γεγέλασμοι à γελάω.

Penultima præteriti passiuī, eadem est cum penultima præteriti sui actiuī. Sed excipe uerba dissyllaba primæ & secundæ coniugationis, quæ in penultima presentis habent, quod cum in præterito actiuo in o conuertatur, Atticorum more, in passiuo postea in e pristinum reuertitur

tur, ut λέγω λέλεχα λέλεγμαι. Sed uerba habentia ξ in presenti actiuo, cum aliqua consonante implicitum, si in penultima presentis e habent, illud in α uertunt, ut $\xi\epsilon\phi\omega$ τέτρεφα τέτραμμαι.

PRIMA PERSONA PRAETERITI
plusquam perfecti passiu.

Fit à suo praeterito perfecto passiuo, mutatione $\mu\alpha\iota$ in $\mu\iota\omega$, ut τέτυμμαι ἐπετύμμω.

PRIMA PERSONA AORISTI
primi passiu.

Fit à suo praeterito perfecto passiuo, mutatione $\mu\alpha\iota$ in $\theta\iota\omega$, ut ἐψαλμαι ἐψάλθω. Tamen quo ad literam, quæ præcedit $\theta\iota\omega$, nota quatuor regulas.

PRIMA. Si praeteritum passiuum ante $\mu\alpha\iota$ consonantem non habuerit, nihil assumit, ut ἐποίηθω ἀπέποιήμαι. Excipe μέμνημαι, quod facit ἐμνήθω.

SECUNDA. Si praeteritum passiuum ante $\mu\alpha\iota$ habuerit σ uel λ uel ρ , aoristus primus seruabit eandem consonantem, ut ἠκδοθω ἐψάλθω ἐσώσθω. Excipe σέσωμαι, quod facit ἐσώθω.

TERTIA. Si praeteritum passiuum ante $\mu\alpha\iota$ habuerit μ alterum, & illud positum sit pro β , in aoristo mutatur in aspiratam antisticham suam, scilicet ϕ , ut τέτυμμαι pro τέτυβμαι, facit in aoristo ἐτύφθω. Si autem positum fuerit pro γ , quod in actiuo praeterito ponetur

batur

batur pro ν , ut $\mu\epsilon\mu\acute{\iota}\alpha\mu\mu\alpha\iota$ uenit à $\mu\epsilon\mu\acute{\iota}\alpha\gamma\kappa\alpha$, quod uenit à $\mu\iota\alpha\acute{\iota}\nu\omega$, tunc in aoristo redit illud ν , ut dicatur $\xi\mu\iota\acute{\alpha}\nu\theta\lambda\omega$.

QUARTA. Si uerbum passiuum habuerit γ ante $\mu\alpha\iota$, uertitur ipsum in suam aspiratam, ut $\lambda\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\gamma\mu\alpha\iota$ è $\lambda\acute{\epsilon}\chi\theta\lambda\omega$.

PENULTIMA aoristi primi, eadem est et similis suo preterito. Preterquam in $\epsilon\upsilon\acute{\zeta}\eta\mu\alpha\iota$ $\epsilon\upsilon\acute{\zeta}\acute{\epsilon}\theta\lambda\omega$, et $\acute{\alpha}\phi\acute{\eta}\zeta\eta\mu\alpha\iota$ $\acute{\alpha}\phi\eta\acute{\zeta}\acute{\epsilon}\theta\lambda\omega$. Et in dissyllabis primæ coniugationis, in quibus è conuersum erat in α , $\tau\acute{\epsilon}\tau\rho\alpha\mu\mu\alpha\iota$ à $\tau\rho\acute{\epsilon}\pi\omega$. In his in aoristo α redit in ϵ , ut è $\tau\rho\acute{\epsilon}\phi\theta\lambda\omega$.

PRIMA PERSONA AORISTI

secundi passiu.

Fit à suo secundo aoristo actiuo, mutatione $o\mu$ in $\eta\mu$, ut $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\omicron\rho\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\lambda\omega$.

PRIMA PERSONA FUTURI

primi passiu.

Fit ab aoristo primo passiuo, abiecto augmento, et pro $\eta\mu$ posito $\kappa\omicron\sigma\mu\alpha\iota$, ut $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\phi\theta\lambda\omega$ $\tau\upsilon\phi\theta\acute{\iota}\sigma\omicron\mu\alpha\iota$.

PRIMA PERSONA FUTURI

secundi passiu.

Fit ab aoristo secundo passiuo, ultima scilicet $\eta\mu$, in $\kappa\omicron\sigma\mu\alpha\iota$ mutata, et abiecto augmento, ut $\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\lambda\omega$ $\tau\upsilon\pi\acute{\iota}\sigma\omicron\mu\alpha\iota$.

DE FUTURO, QVOD DICITVR

μετ'ὀλίγου μέλλον, id est paulò
post futurum.

Inuenitur hoc in solis passiuis, & est Atticum. Fit à
secunda persona passiuì præteriti, ante αi posito ομ, ut
τέτυψαι τετύφομαι.

DE FORMATIONE PERSONARVM
INDICATIVI.

NOT A, per omnia eundem esse modum inflectendi;
& eandem formationem præsentis & futuri, quo ad om-
nes personas.

DE PRÆSENTI INDICATIVI.

Secunda persona duplex est, Ionica & Communis. Io-
nica signum est εαι, & fit à prima persona, abijciendo μ,
& mutando ο in ε, ut à τύπτομαι fit τύπτεαι. Commu-
nis est κ, & fit per crasin εα in κ, & subscriptionem ι, ut
τύπτεαι τύπτηι. Idem dic in futuris.

Tertia persona fit à secunda Ionica per ωαρ'ένθεσιμ
τω τ inter εαι, ita τύπτεαι τύπτεται. Et similiter fit in
alijs temporibus passiuè inflexis, ut ex dissoluta secunda
persona non contracta, fiat tertia persona per interposi-
tionem τ.

In omnibus passiuè inflexis, prima dualis fit à sua sin-
gulari, ultima in μεθορ conuersa. Similiter & pluralis
prima fit, eadem in μεθα uersa, ut τύπτομαι τυπτόμε-
θορ τυπτόμεθα.

Secunda

Secunda & tertia dualis fiunt à tertia singulari, mutando ται in δορ, ut τύπτεται τύπτεδορ.

SECUNDA pluralis in omnibus modis & temporibus passivus fit à secunda duali, mutando ορ in ε, ut τύπτεδορ τύπτεδε.

Tertia pluralis fit à tertia singulari, ε in ο uerso, & interposito ν, ut τύπτετῆ τύπτοντῆ.

Sing.	} τυπῆ	ομαι	εαι η	εταλ
Dua.		ομεθορ	εδορ	εδορ
Plur.		ομεθα	εδε	ονταλ

DE PRAETERITO IMPERFECTO
PASSIVI.

Secunda persona singularis fit à sua prima singulari, penultimo ο in ε uerso, & μω in ο, ut ἐτυπτόμω ἐτύπτεο. Et illa est secunda persona Ionica, à qua fit tertia, interponendo inter ε & ο, τ, ut ἐτύπτεο ἐτύπτετ. Communis autem secunda persona fit per crasin, εο in ου, ut ἐτύπτεο ἐτύπτεου.

SECUNDA dualis, & ceteræ fiunt ut in presenti. Sed in tertia est δλω, non δορ, eo quod tertia pluralis in ο exeat, & non in αε.

TERTIA pluralis fit à tertia singulari ponendo ν ante τ, & ε mutatur in ο, sicut in presenti. Quod & in alijs accidit, ubi singularis in τω exit, sicut in presenti & futuris optativi.

Persona		1	2	3
Sing.	} ἐπιπ	ὁμῶ	εἰς ὅς	εἶπ
Dua.		ομεθορ	εἰδορ	εἶδω
Plur.		ομεθα	εἶδε	οἶτο

DE PRAETERITO PERFECTO
PASSIVI.

Secunda persona fit à sua prima, μ in σ conuerso : uel actu, ut si ipsum σ expresse exprimat, ut est in $\omega\epsilon\pi\omicron\iota\mu\alpha\iota$ πεποιῶμαι: uel uirtute, ut si uirtualiter dicatur, sicut est in \downarrow , quod uirtute ualet $\pi\sigma$, σ ξ ualet $\kappa\sigma$, ut $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\mu\alpha\iota$ τέτυφα. Quando autem actu uel uirtute ponatur, nota hanc regulam.

Quando futurum actiuum in \downarrow uel ξ formatur, fit per ipsam duplicem ualentem σ uirtute. Si habuerit aliam cōsonantem habebit σ perse, ut $\acute{\epsilon}\downarrow\alpha\lambda\mu\alpha\iota$ ἔφαλαμαι.

TERTIA persona singularis fit à secunda, conuersione σ actu uel uirtute in τ . Nota tamē de litera quae praecedit, has regulas.

PRIMA. Si in secunda persona fuerit \downarrow uel ξ in tertia praepositur ante τ π uel κ ut $\tau\acute{\epsilon}\tau\upsilon\pi\eta\alpha\iota$ λέλεπται.

SECUNDA. Si in prima persona ante $\mu\alpha\iota$ fuerit σ uel λ uel ρ , eadem litera in tertia persona custoditur, ut $\eta\kappa\omicron\upsilon\sigma\mu\alpha\iota$ ἠκουσται.

TERTIA. Si in prima persona fuerit ante $\mu\alpha\iota$ μ , quod uenit à praeterito actiuo habente γ , à uerbo in $\nu\omega$, ut est $\pi\acute{\epsilon}\pi\alpha\mu\mu\alpha\iota$ à $\pi\acute{\epsilon}\pi\alpha\gamma\eta\kappa\alpha$, quod uenit à $\phi\acute{\alpha}\nu\omega$, tūc iterum

iterum redit v, & seruetur ante ται, ut *πέφονται*.

Q V A R T A. Si prima persona in *μαι* purum desinat, & tertia persona habeat τ purum, ut *πεποιήμαι* *ωεποιήται*.

S E C V N D A & tertia persona duales fiunt à tertia singulari, uertēdo ται in θορ. Et si fuerit litera tenuis ante τ, etiam ipsa uertetur in aspiratam suam, ut π in φ, & κ in χ. Si autem non sit tenuis, semper accipit σ, ut *ωεποιήται* *ωεποιήσθορ*. Præterquam in quibus præcedit λ uel ρ, illa enim non accipiunt σ, ut *ἐλάθορ*.

T E R T I A pluralis fit à tertia singulari. Et si in ται purum desinat, accipit v, ut *ωεποιήται* *ωεποιήνται*. Si in duas consonantes desinat tertia singularis, communiter non fit tertia pluralis, sed pro eo utimur participio suo cum tertia persona plurali uerbi substantiui, ut infra habes.

Iones tamen, cum in singulari ante ται ponant α: & si præcesserit tenuis consonans, ipsam mutant in aspiratam, ut *τετύφαται* pro *τέτυπται*. Aut si præsens habet ζ, non σ, sed δ ante ipsum accipit, ut *πέφρασαι*, dicunt ipsi *πέφραδαται*. Vnde facile in plurali præponunt v, ut *τετύφανται*.

Persona		1	2	3	
S.	} τετυ	{	μαι	ται	πται
D.			μεθορ	φθορ	φθορ
P.			μεθα	φθε	μυσοι εσοι, φωνο
				4	

Personā		1	2	3
S.	} φεποιη	μαι	σαι	ται
D.		μεθορ	δορ	δορ
P.		μεθα	δε	νται
S.	} βεβασι	σμαι	σαι	σαι
D.		σμεθορ	δορ	δορ
P.		σμεθα	δε	μλίοι εἰσι, σωντῃ
S.	} λελε	γμαί	ξαι	κται
D.		γμαεθορ	χθορ	χθορ
P.		γμαεθα	χθε	μλίοι εἰσι, χωντῃ
S.	} ωεφα	μμαι	σαι	νται
D.		μμεθορ	δορ	δορ
P.		μμεθα	δε	μλίοι εἰσι, νται
S.	} εἰφαλ	μαί	σαι	ται
D.		μεδορ	δορ	θορ
P.		μεδα	δε	μλίοι εἰσι, λωντῃ

DE PRAETERITO PLUSQUAM
PERFECTO.

Habet eandem formationem, quam suum praeteritum perfectum, praeterquam quod αἰ finale in o uertit.

Personā		1	2	3
Sing.	} ἔτετυ	μμῶ	φο	πῶ
Dua.		μμεθορ	φθορ	φθῶ
Plur.		μμεθα	φθε	μλίοι ἦσαν φαρ.

AORISTI

AORISTI habent formationem acliuorum.

Aoristus primus.

Sing.	} ἐτυφθ	{	ω	ης	η
Dua.			ητων	ητων	
Plur.			ημεων	ητων	

Aoristus secundus.

Sing.	} ἐτυπ	{	η	ης	η
Dua.			ητων	ητων	
Plur.			ημεων	ητων	

FVTVR. A habet eandem formationem, sicut praesens.

Futurum primum.

Sing.	} τυφθησ	{	ομαι	ει η	εται
Dua.			ομεθον	εθον	εθον
Plur.			ομεθα	εθε	ονται

Futurum secundum.

Sing.	} τυπησ	{	ομαι	ει η	εται
Dua.			ομεθον	εθον	εθον
Plur.			ομεθα	εθε	ονται

Post paulo futurum, cuius formatio supra patuit.

Sing.	} τετυφ	{	ομαι	ει η	εται
Dua.			ομεθον	εθον	εθον
Plur.			ομεθα	εθε	ονται

DE IMPERATIVO MODO.

Formatur secunda persona a secunda praeteriti imper

fecti passivi, abiectione augmento. Cetera sunt instar actiuorum, solo τ in ᾠ uerso.

Sing.	} τνπτ }	ου	ἔδω
Dua.		εδορ	ἔδωρ
Plur.		εδε	ἔδωσαρ

Ionice p τῦπῶν dicitur τῦπῶ. Dorice uero τῦπῶν.

PRAETERITVM perfectum imperatiui fit à secunda praeteriti plusquam perfecti, simile cum praeterito perfecto incrementum habens quo ad secundam personam. Sed quo ad tertiam fit à tertia eiusdem, extremo in θω conuerso, seruatis consonantibus, quæ ante τ existunt: si tamen tenuis fuerit ante τ, uertitur in aspiratam: si nulla, adiicitur ei consonans σ, ut πεποιήδω.

Duales & plurales ad praesentis inflexionem formantur.

Sing.	} τετ }	θ	φθω
Dua.		φθορ	φθωρ
Plur.		φθε	φθωσαρ.

AORISTVS primus imperatiui quo ad primam personam fit ex tertia persona aoristi primi indicatiui, addendo ῶ. Ceteræ personæ, quo ad formationem habent se sicut in actiuo, nisi ubi in actiuo ponitur α, hic ponitur κ.

Sing.	} τνφθκ }	ῶ	τω
Dua.		τρ	τωρ
Plur.		τε	τωσαρ

Aoristus secundus fit eodem modo à suo aoristo secundo passiuo,

Ἰσοπασιῶ, ἔσιν ἴσην ἐπιπέδου ἔχει.

Sing.	} τυπη	}	ἴ	τω
Dua.			τορ	τωρ
Plur.			τε	τωσαρ

DE OPTATIVO.

Quo ad primam personam praesentis temporis, formatur à prima praesentis indicatiui, ut τυπτοίμω à τυπτομαι, mutando μαι in μω: ἔσιν subiungitur post ο, i in diphthongum. Idem fit in futuris optatiui.

Secunda persona fit à sua prima, abiectione μ, ἔσιν in ο conuersa, ut τυπτοίμωρ τυπτοιο.

Tertia persona ἔσιν aliae sunt, sicut fuit formatio in praesenti, seruando characteristicon οι.

Sing.	} τυπη	}	οίμω	οιο	οιτο
Dua.			οίμεθωρ	οιοθωρ	οιδω
Plur.			οίμεθα	οιδε	οιτω

PRAETERITVM perfectum, si in indicatiuo, in tertia persona pluralis numeri mutuauerit, ἔσιν caret tertia persona, etiam hic caret tota inflexione, ἔσιν utitur participio cum uerbo substantiuo: Si autem habuerit tertiam personam, etiam hic habebit.

S.	τετυμμένω	ἔγω	ἔησ	ἔκ	
D.	τετυμμένω		ἔητορ	ἔήτωρ	
P.	τετυμμένοι	ἔμεν	ἔητε	ἔησαρ.	
Sing.	} πεποι	}	ἤμω	ἦο	ἦτο
Dua.			ἤμεθωρ	ἦθωρ	ἦδω
Plur.			ἤμεθα	ἦδε	ἦτω

AORISTVS primus, quo ad primam personam fit ab indicatiui aoristo, ante *τω* preponendo diphthongum *ει*. Pariformiter inflectitur, sicut suus indicatiuus, ut

Sing.	} <i>τωφθ</i>	<i>ειω</i>	<i>εις</i>	<i>ειη</i>
Dua.		<i>ειτω</i>	<i>ειτε</i>	<i>ειτω</i>
Plur.		<i>ειμεν</i>	<i>ειτε</i>	<i>εισαν</i>

Aoristus secundus.

Sing.	} <i>τωπ</i>	<i>φω</i>	<i>φης</i>	<i>φη</i>
Dua.		<i>φωτω</i>	<i>φωτε</i>	<i>φωτω</i>
Plur.		<i>φωμεν</i>	<i>φωτε</i>	<i>φωσαν</i>

FUTVRVM OPTATIVI PRIMVM.

Sing.	} <i>τωφθσ</i>	<i>οιμω</i>	<i>οιο</i>	<i>οιτω</i>
Dua.		<i>οιμεθω</i>	<i>οιθηω</i>	<i>οιθηω</i>
Plur.		<i>οιμεθα</i>	<i>οιθηε</i>	<i>οιθησαν</i>

Secundum.

Sing.	} <i>τωπσ</i>	<i>οιμω</i>	<i>οιο</i>	<i>οιτω</i>
Dua.		<i>οιμεθω</i>	<i>οιθηω</i>	<i>οιθηω</i>
Plur.		<i>οιμεθα</i>	<i>οιθηε</i>	<i>οιθησαν</i>

Paulo post futurum.

Sing.	} <i>τετω</i>	<i>οιμω</i>	<i>οιο</i>	<i>οιτω</i>
Dua.		<i>οιμεθω</i>	<i>οιθηω</i>	<i>οιθηω</i>
Plur.		<i>οιμεθα</i>	<i>οιθηε</i>	<i>οιθησαν</i>

DE SVBIVNCTIVO MODO.

Subiunctiuus praesens ubiq; similis est indicatiuo, nisi quod

quod uertit o in ω, ε in η, addendo εἶρ.

Sing.	εἶρ τυπτ	ωμαι	η	ηται
Dua.		ωμεθον	ηθον	ηθον
Plur.		ωμεθα	ηθε	ωνται

Præteritum perfectum non format, si ante μαι uel cōsonans, uel υ, uel diphthongus ex υ præcedit, sed mutuatur, sicut præteritum actiui.

S.	εἶρ	τετυμμεν	ω	ης	η
D.		τετυμμενω		ητον	ητον
P.		τετυμμενοι	ωμεν	ητε	ωσι

Sing.	εἶρ τεποι	ωμαι	η	ηται
Dua.		ωμεθον	ηθον	ηθον
Plur.		ωμεθα	ηθε	ωνται

Aoristi seruant actiuam formam inflectendi.

Sing.	εἶρ τυφθ	ω	ης	η
Dua.			ητον	ητον
Plur.		ωμεν	ητε	ωσι

Sing.	εἶρ τυπ	ω	ης	η
Dua.			ητον	ητον
Plur.		ωμεν	ητε	ωσι

DE INFINITIVO PASSIVORVM.

Αἰεμφατ ① formatur à secunda persona pluralis numeri sui primitiui, ε in αι diphthongum uerso, præterquam in aoristis, in quibus fit à tertia singularis numeri, addendo υαι.

Præsens,	τύπτεσθαι.
Præteritum,	τέτυφθαί.
Aoristus primus,	τυφθῆναι.
Aoristus secundus,	τυπῆναι.
Futurum primum,	τυφθήσεσθαι.
Futurum secundum,	τυπήσεσθαι.
Paulò post futurum,	τετύψεσθαι.

DE VERBIS MEDIIS.

Verba media partim actiuam inflexionem, partim passiuam imitantur. Præsens & præteritum imperfectum eius, per omnes modos prorsus à passiuis accipiuntur. Vnde ea repetere non est opus. Præteritum autem perfectum & plusquam perfectum inflexionem habent actiuam, sed specialem formationem. Aoristi uero ambo, & futura passiuam habent inflexionem, sed specialem formationem.

PRAESENS indicatiui, τύπτομαι, τύπῃ, τύπεται, ut in passiuo.

PRAETERITVM imperfectum, ἔτυπτόμην, ἔτυπῆς, ut in passiuo.

PRAETERITVM perfectum fit ab actiuo præterito, quo ad principium & finem α, sed habet literam presentis actiui χαρσακτιγισικῆς, præterquam in uerbis quartæ coniugationis: quæ si habent in futuro ξ, assumunt γ, ut κέκσαγα à κέσξω. Si uero habent σ, assumunt δ, ut φέσσω πέφσαδα.

NOTA,

NOTA, Verbum habens duas consonantes, quæ simul in eadem syllaba complecti possunt, ut πικτ μν, assumit in præterito medio priorem, ut τῦ πῖω τέτυπα. Excipiuntur quatuor, scilicet βλάπτω βέβλαχα, καλύπτω κεκάλυφα, κρύπτω κέκρυφα, σκόπτω ἔσκαφα.

NOTA, Quæ in φω uel χω desinunt, coincidunt cum præteritis actiuis, ut γράφω γέγραφα.

NOTA, Quæ in ω purum desinunt, pauca medium præteritum habent: et quæ tamen habent, faciunt per ablationem κ à præterito actiuo, ut ἦκοα ab ἦκονα.

NOTA, Penultima huius præteriti est eadem cum præterito actiuo, nisi in dissyllabo futuro et existat uel solum, uel cum diphthongo, tunc enim in o mutatur, ut λέγω λέλεχα λέλογα.

NOTA, Si fuerit in penultima præsentis α, seruetur in præterito medio, ut βάλω ἔβαλα. Si autem αι, α mutatur in η, et subscribitur ι, ut χαίνω κέχηνα, θάλλω μερο facit τῆθηλα.

Sing.	} τετυπ	} α	αε	ε
Dua.			ατορ	ατορ
Plur.			αμου	ατε

PRAETERITVM PLUSQVAMPER-
FECTVM.

Eodem modo formatur à suo præterito perfecto medio, sicut plusquam perfectum actiuum à suo præterito perfecto actiuo.

Sing.	} ἐτε τυπ	} εἰ	εἰς	εἰ
Dua.			εἶπαρ	εἶπαρ
Plur.			εἶπαρ	εἶπαρ

AORISTVS PRIMVS.

Habet passiuam inflexionem, sed formatur ab actiuo aoristo primo, addendo μην.

Sing.	} ἐτυμ	} ἄμην	ω	ατο	
Dua.			ἀμεθον	αθον	ἀθημ
Plur.			αμεθα	αθε	ατω

AORISTVS SECVDVS.

Habet inflexionem passiuam, & formatur ab aoristo secundo actiuo, ponendo inter ο & ν μη, ut ἐτυ πορ ἐτυ πορ μην.

Sing.	} ἐτυπ	} ὀμην	εο	εθ	
Dua.			ομεθον	εθον	εθημ
Plur.			ομεθα	εθε	οντω

FVTVRA MEDIA.

Ambo sunt ab actiuis futuris, addendo μαι, & mutando ω in ο, in circumflexis uero in ου diphthongum.

Futurum primum.

Sing.	} τυμ	} ομαι	εαι	η	εταί
Dua.			ομεθον	εθον	εθημ
Plur.			ομεθα	εθε	ονται

Futurum

Futurum secundum.

Sing.	} τυπ	}	ἔμαι	ἔσαι	ἔται
Dua.			ἔμεθον	ἔσονται	ἔσονται
Plur.			ἔμεθα	ἔσθε	οὔνται.

MODVS IMPERATIVVS MEDIORVM.

Præsens τῷ πῖς τυπῖ ἔδω, sicut in passivis.

Præteritum τέτυπε κτυπέτω, pariformiter ad actiuum.

AORISTVS primus fit à prima actiui, abiecto augmento, & addito ι, ut ἔτυψα τύψαι. Tertia eius fit à tertia sui actiui imperatiui, ἴω ἰδω uerso. α ubiq; seruat̃ur.

Sing.	} τυψ	}	αι	αδω
Dua.			αθον	αδωρ
Plur.			αθε	αδωσαρ

Aoristus secundus fit à secunda persona eiusdem temporis indicatiui, abiecto augmento, & circumflexo super extremam syllabam posito. Tertia persona fit à tertia eiusdem τῷ in δω conuerso.

Sing.	} τυπ	}	οῦ	ἔδω
Dua.			εσθον	ἔσθωρ
Plur.			εσθε	ἔσθωσαρ.

OPTATIVVS MODVS.

Præsens, τυπῖοιμι κτυπῖοι, passiuæ.

Præteritum perfectum, κτύποιμι κτύπῖς, instar actiuorum.

Aoristus primus fit à primo suo aoristo, adijciendo τ ad α characteristicum aoristi primi, quod hic in omnibus personis seruetur.

Sing.	} τυϚ	αἴμηρ	αιο	αιρ
Dua.		αἴμεθον	αισθον	αἴσθηρ
Plur.		αἴμεθα	αισθε	αιντο

Aoristus secundus fit à secundo aoristo suo, adijciendo inter σ μηρ, ut

Sing.	} τυπ	οἴμηρ	οιο	οιτο
Dua.		οἴμεθον	οισθον	οἴσθηρ
Plur.		οἴμεθα	οισθε	οιντο

Similis est formatio futurorum optatiui, cum futuris sui indicatiui.

Futurum primum.

Sing.	} τυϚ	οἴμην	οιο	οιτο
Dua.		οἴμεθον	οισθον	οἴσθην
Plur.		οἴμεθα	οισθε	οιντο

Futurum secundum.

Sing.	} τυπ	οἴμην	οῖο	οῖτο
Dua.		οἴμεθον	οῖσθον	οῖσθην
Plur.		οἴμεθα	οῖσθε	οῖντο

SUBIUNCTIVVS MEDIORVM.

Præsens, sicut in passivis, ἔαρ τύπωμα τυπῆσθαι.
Præteritum ἔαρ τε τύπω πηρ πη, pariformiter sicut suum actiuum.

Aoristi sunt ab aoristis suis medijs, penultima in ω ,
 σ μην

Ἔμω in μαι mutatis, expuncto prius augmento.

		Aoristus primus.			
Sing. } Dua. } Plur. }	τυψ	{	ωμαι	κ	κται
			ώμεθον	κσθον	κσθον
			ώμεθα	κσθε	κωται

INFINITIVVS MEDIORVM.

Infinitiui sunt à secunda plurali indicatiuorum eorundem temporum, mutando ε in αι. Sed prateritum fit à tertia singulari, addendo ναι.

Præsens,	τύπτεσθαι.
Præteritum,	κετυπέναι.
Aoristus primus,	τύψασθαι.
Aoristus secundus,	τύπεσθαι.
Futurum primum,	τύψεσθε.
Futurum secundum,	τυπήσθαι.

DE TRIBVS CONIUGATIONIBVS
CIRCVMFLEXORVM.

Omnia uerba circumflexa sunt ex sexta coniugatione grauitonorum, quæ in ω purum desinunt. Et sunt in triplici differentia. Vel enim habent

i } α } ο }	ante ω, ut	{ ωοιέω βοάω χρισώω	} σα- cit	{ ποιώ βοώ χρισώ	} Ἔ est cōiu- gationis	} 1 2 3
-------------------	---------------	------------------------------	--------------	---------------------------	---------------------------	---------------

NOTA, quod uerba hæc in solis presenti & præterito imperfecto contractionem habent. In quibus Ἔ du-

plicem inflexionem. Vnam proorsus sicut uerba sextæ coniugationis, Aliam semper cum contractione. In alijs uero temporibus nihil differunt à cõiugatione grauitonorum, neq; circumflectuntur.

Pro modo coniugandi primam coniugationem nota. Si præcedat in simplici ε aliud ε, uertitur in ει: sin diphthongum, uel η, uel ω, uertitur in cas ipsas: si ο, uertitur in υ. Et sic in summa sunt contractiones quinque, scilicet ει η ω υ, & diphthongus sequens. Et in hoc consistit tota uarietas huius coniugationis.

INDICATIVVS PRÆSENS.

Sing.	}	π ο ι	έω	έας	έα
Duc.			ώ	ήγ	ή
Plur.	}		έτε	έτε	έουσι
			έμεν	έτε	έσι

NOTA, Prima coniugatio habet in futuro η ante σ, ut ποιήσω. Præter uerū ἄρηκῶ ὀλῶ, quæ per εσῶ faciunt futurum cum suis compositis. Aliqua habent εσῶ & κσῶ, ut φρονῶ ἀνῶ κοςῶ καλῶ φορῶ.

NOTA, In omnibus temporibus non contractis est eadem litera penultima, quæ in futuro.

NOTA, In circumflexis raro inuenitur præteritum perfectum medium, aoristus secundus, & futurū secundū.

NOTA

NOTA VARIETATEM LIN-
GVARVM.

In Optativo Attici & Aeolis uertunt μ in λ , Do-
res uero $\sigma\mu$ in $\phi\lambda$. Tertiam personam pluralem in
 $\sigma\alpha\mu$ finiunt, non in $\epsilon\mu$. Quorum declinandi forma talis.

Attice & Aeolice.

Sing.	} $\sigma\sigma\iota$	{	$\sigma\iota\lambda$	$\sigma\iota\kappa\epsilon$	$\sigma\iota\kappa$
Dua.			$\sigma\iota\lambda\tau\omega\mu$	$\sigma\iota\lambda\tau\omega\mu$	$\sigma\iota\lambda\tau\omega\mu$
Plur.			$\sigma\iota\lambda\mu\omega$	$\sigma\iota\lambda\tau\epsilon$	$\sigma\iota\lambda\sigma\alpha\mu$

Dorice.

Sing.	} $\sigma\sigma\iota$	{	$\phi\lambda$	$\phi\kappa\epsilon$	$\phi\kappa$
Dua.			$\phi\lambda\tau\omega\mu$	$\phi\lambda\tau\omega\mu$	$\phi\lambda\tau\omega\mu$
Plur.			$\phi\lambda\mu\omega$	$\phi\lambda\tau\epsilon$	$\phi\lambda\sigma\alpha\mu$

In infinitiuis pro $\sigma\sigma\iota\phi\mu$, Dores dicunt $\sigma\sigma\iota\phi\epsilon\mu$.

DE SECUNDA CONIVGATIONE
CIRCUMFLEXORVM.

Ea est uerborum in $\alpha\omega$, & sunt hic eadem notandi,
quae in prima. Differt tantum syneresibus suis. Et habet
duas, scilicet ω & α .

Tunc fit syneresis in α , cum post α in grauitono suo
sequitur e uel n, ut $\beta\omicron\acute{\alpha}\epsilon\tau\epsilon$ $\beta\omicron\acute{\alpha}\tau\epsilon$ $\epsilon\acute{\alpha}\rho$ $\beta\omicron\acute{\alpha}\kappa\epsilon$ $\beta\omicron\acute{\alpha}\zeta$.
Tunc autem fit syneresis in ω , si post α in grauitono suo
sequatur o uel ω , ut $\beta\omicron\acute{\alpha}\omega$ $\beta\omicron\acute{\omega}$ $\beta\omicron\acute{\alpha}\omicron\mu\lambda\omega$ $\beta\omicron\acute{\omega}\mu\lambda\omega$.

NOTA, Si in diphthongo reperiatu r, abijcitur: si
uero i, subscribitur in syneresi.

Persona		1	2	3
Sing.	} 3ο	ἄω ὦ	ἄεσ ἄε	ἄει ἄ
Dua.			ἄετρ ἄτερ	ἄετορ ἄτορ
Plur.		ἄομλυ ὦμλυ	ἄετι ἄτε	ἄεσι ὦσι

NOTA, Eadem penultima est in aoristo, et in praeterito perfecto, quae in futuro. Est autem quandoq; α, quando scilicet in ω desinit purum, praecedente ε uel ι, siue solo, siue in diphthongo, ut ἐὼ ἐάσω κοπιῶ κοπιάσω, ἄλοιῶ ἄλοιάσω. Attici tamen per η faciunt. Item quae in ρω uel λω desinunt hypermonosyllaba, consonante nulla praecedente, ut est in ποδαγῶ, quod facit ποδαγῆσω, quia praecedit consonans. Exemplum est, ut γελῶ γελάσω. Adde his ἀκροῶ μακροῶ. Cetera faciunt futuri per η, ut τλῶ τλήσω.

DE TERTIA CONIVGATIONE
CIRCUMFLEXORVM.

Ea est uerborum in ω. Et habet synereses tres, scilicet οι, ου, et ω. Nā synereses sūt in ς, ο, uel ε sequente, ut χρυσόετρ χρυσούτορ, χρυσόομλυ χρυσῶμλυ. Fit autem in οι, si in aliqua diphthongo inuentum fuerit ι, ut est in ειοι, η, ut χρυσόεσ χρυσούσ. In ω autem fit, si sequatur ω, ut χρυσόω χρυσῶ.

Sing.	} χρυσ	όω	όεσ	όει
Dua.		ῶ	οῖς	οῖ
Plur.		όομλυ ῶμυ	όετορ ῶτορ	όουσι ῶσι

In futuro in penultima est ω, si habet nomen unde descendat, ut ἀγγυῶ ἀγγυῶσα. Aliàs habet ο, ut ὀμῶ ὀμῶσα.

DE QUATVOR CONIVGATIONIBVS VERBORVM IN MI.

ILle quatuor descendunt ex alijs coniugationibus. Tres enim à uerbis circumflexis. Quarta à uerbis in uo sextæ coniugationis. Prima in μι, uenit à circumflexis primæ coniugationis, quæ in εω, ut τίθημι uenit à τίθεω τίθεω. Secunda uenit à secunda, ut ἴσμι uenit ab ἴσῶ ἴσῶ. Tertia à tertia circumflexorum, ut Δίδωμι à Δίδῶ Δίδῶ.

Quæ ex ijs tribus coniugationibus ueniunt, dicuntur reduplicata proprie, eo quod literam characteristicam, uel eius antisticham repetunt. Quod si eam non repetant, dicuntur reduplicata improprie, ut est in ἴσμι.

Characteristica uocalis uerborū in μι	}	prime	}	coniu-	}	ε
		secundæ				α
		tertiæ				ο
		quartæ				υ

ga. est

Cognoscitur autem in plurali numero actiuorum, uel in singulari passiuorum, huiusmodi characteristicam.

VERBA hæc in presenti habent propriam quandam inflexionem, alienam ab alijs. Præteritum autem perfectum & plusquam perfectum formant & inclinant, sicut grauitona. Sed præteritum imperfectum & aoristum,

et futurum specialiter formant, tamen inflexionem sequuntur actiuorum.

PRAESENS INDICATIVI VERBORUM IN MI.

In singulari numero non characteristicae ponuntur, sed suae longae, ut pro ε η, pro α η, pro ο ω, pro υ breui ipsum longum, et hoc in actiuis. Secunda persona fit mutando μ primae personae in σ. Tertia apponit ε ad secundam personam. Duales et plurales characteristicam habent literam, et inflectendi actiuam formam grauitonorum.

EXEMPLVM PRIMAE CONIVGATIONIS.

Persona		1	2	3
Sing.	} τιβ	ημι	ης	ησι
Dua.		} εμερ	εσρ	εσρ
Plur.			ετε	εσι uel εασρ
Secundae.				
Sing.	} ις	ημι	ης	ησι
Dua.		} ομορ	ασρ	ασρ
Plur.			αστε	ασσι uel εασσι
Tertiae.				
Sing.	} Διδ	ωμι	ως	ωσι
Dua.		} ομω	οσρ	οσρ
Plur.			οτε	εσι uel οασσι
Quarta.				

Quartæ.

Sing.	} 2δνγν	{	ὑμι	ὑς	ὑσσι
Dua.			υῶν	υῶν	υῶν
Plur.			υμῶν	υτε	ὑσσι. Regulari-

ter 2εὔγνυσι ad similitudinem dativi pluralis dicendum erat: sed usus obtinuit 2δνγνὑσσι.

PRAETERITVM IMPERFECTVM.

Prima persona fit à sua presenti prima, conuertendo μ in ν , & appposito augmento principij. Secunda persona fit ab illa prima, mutando ν in σ . Tertia persona abijcit σ . Dualis & pluralis numerus conformiter ad praesens. Tertia tamē pluralis mutat $\tau\eta\upsilon$ tertiæ dualis in $\sigma\eta\upsilon$.

EXEMPLVM PRIMAE.

Sing.	} 2ετιθ	{	λω	ης	η
Dua.			εῶν	εῶν	εῶν
Plur.			εμῶν	ετε	εσσαμ

Secundæ.

Sing.	} 2ις	{	λω	ης	η
Dua.			αῶν	αῶν	αῶν
Plur.			αμῶν	ατε	ασσαμ

Tertiæ.

Sing.	} 2ειδθ	{	ωμ	ως	ω
Dua.			οῶν	οῶν	οῶν
Plur.			ομῶν	οτε	οσσαμ

Quarta.

Sing.	} ἐξέδω	} ὦρ	ῶς	ῶ
Dua.			ὑτορ	ὑτ'ω
Plur.			ὑμῶ	ὑσαρ

NOTA, quod uerba quartæ coniugationis coniugantur solum usque ad præteritum imperfectum: Optatiuum & Coniunctiuum omnino non habent, sed per simplicita circumloquimur ea.

PRÆTERITVM PERFECTVM.

Formatur à futuro, sicut supra patuit in grauitonis. Et coniugatio fit eodem modo.

Sing.	} τέθεικα	} κα	καε	κε
Dua.			κατορ	κατορ
Plur.			καυῶ	κασι

Βωoticum est hoc τέθεικα, dicendum regulariter τέθεικα, sicut & ἔσκηκα.

Præteritum plusquam perfectum fit à præterito perfecto, omnino more actiuorum.

AORISTVS primus similiter sequitur formam grauitonorum. Attamen ἔθεικα dici usus obtinuit, cum dicendū esset regulariter ἔθεικα, sicut pro ἔδωσα dicimus ἔδωκα, excipiuntur enim à generali regula, sicut etiam ἦκα ἐίπα ἦνεγκα. Coniugatur, ἔσκηκα αε ε, ατορ & τ.

AORISTVS secundus fit à futuro uersione ultimæ syllabæ in υ, & adiecto augmento principis, ut à θήσω ἔθλω.

EXEMPLVM

EXEMPLVM PRIMAE CONIV-
GATIONIS.

Sing.	} εθ	{	λω	ης	η
Dua.			ετρ	ετηρ	
Plur.			εμλυ	ετε	εσαρ

NOTA, Contra regulam est, penultimam in plurali corripi, quod etiam accidit in εδωρ, & in ηρ: Pluraliter enim dicitur εδομεν εμλυ. In alijs igitur longæ uocales pro breuibus ponendæ.

Exemplum secundæ.

Sing.	} ες	{	λω	ης	η
Dua.			ητρ	ητηρ	
Plur.			ημλυ	ητε	ησαρ

Tertiæ.

Sing.	} εδ	{	ωρ	ως	ω
Dua.			οτρ	οτηρ	
Plur.			ομεν	οτε	οσαρ

Verum in εγνωρ in plurali ω longum ponendum est, sicut & in alijs omnibus.

FVTVRVM fit abiectione anadiplasmis, & uer-
sione μi in σω, ut

Sing.	} δικσ	{	ω	εις	ει
Dua.			ετρμ	ετημ	
Plur.			ομλυ	ετε	ουστ

DE IMPERATIVO.

Præsens eius fit ab extrema syllaba primæ pluralis

presentis indicatiui in θ i conuersa, ut

Sing.	} τιδε {	ει	τω
Dua.		τορ	τωρ
Plur.		τε	τωσαρ
Sing.	} ισα {	θι	τω
Dua.		τορ	τωρ
Plur.		τε	τωσαρ

PRAETERITVM ϵ Aoristus primus sunt.

sicut in barytonis.

Sing.	} τεθεικ {	ε	ετω
Dua.		ετορ	ετωρ
Plur.		ετε	ετωσαρ

Aoristus primus.

Sing.	} δικ {	ου	ατω
Dua.		ατου	ατωρ
Plur.		ατε	ατωσαρ

Sed in prima ϵ tertia coniugatione in usu non sunt.

AORISTVS secundus fit à prima persona plurali sui aoristi indicatiui, abiecto augmento, ϵ μου in θ i mutato. Sed quia θ εθι ϵ θ οθι non sunt in usu, pro eis dicitur θ εε δ όε.

Prima, θ εε uel θ έε, θ έτω δ έτων, θ έτε θ έτωσαρ.

Secunda, σ άθι σ άτω, σ άτων σ άτων, σ άτε, σ άτωσαν.

Tertia, δ όε uel δ όθι, δ ότορ δ ότωρ, δ ότε δ ότωσαρ.

OPTATIVVS MODVS.

Optatiuus presens fit à prima presentis plurali in a
dicatiui,

dicatiui, abiecto με, & supposito in locum eius ιη. Similiter fit in aoristo secundo, formationem trahendo ab aoristo secundo indicatiui, à prima plurali.

Sing.	ἴθε	ἴκη	ἴκη	ἴη
Dua.	ἴσα	}	ἴκτον	ἴήτηρ
Plur.	ἴσω		ἴκων	ἴκτε

Vocalis ι facit diphthongum cum præcedente uocali.

PRAETERITVM perfectum instar grauitonorum coniugatur.

Sing.	τεθεικ	}	οἴμι	οἴε	οἴ
Dua.	ἴσακ		οἴτον	οἴτηρ	
Plur.	τεθεικ	οἴμεν	οἴτε	οἴεν	

AORISTVS primus more grauitonorum coniugatur.

Sing.	θηκ	}	αἴμι	αἴε	αἴ
Dua.	σηκ		αἴτον	αἴτηρ	
Plur.	λων	αἴμεν	αἴτε	αἴεν	

Aoristi secundi formatio patuit in presenti.

Sing.	θε	}	ἴκη	ἴκη	ἴη
Dua.	σα		ἴκτηρ	ἴήτηρ	
Plur.	λο	ἴμεν	ἴκτε	ἴσων	

Attici in plurali dicunt θεῖμεν in prima, & θεῖπιε in tertia.

FVTVRVM, barytonorum more fit.

Sing.	θησ	}	οἴμι	οἴε	οἴ
Dua.	σησ		οἴτον	οἴτηρ	
Plur.	δωσ	οἴμεν	οἴτε	οἴεν	

SVBIVNCTIVVS VERBO

RVM IN ΜΙ.

Primæ personæ singulares omnium temporum in ω fā
unt, mutando μι actiui in ω : sed in obliquis habent suam
diphthongum η, uel α, uel ω . & circumfleclitur ω̃ in sin-
gulari & plurali presentis & aoristi secundi.

Sing.	} ε̃α̃ρ } ω̃	} η̃ς	} η̃			
Dua.				} ε̃α̃ρ } ω̃	} η̃ς	} η̃ς
Plur.						
		ω̃	η̃ς	η̃ς		
		ω̃	η̃ς	η̃ς		
		ω̃	η̃ς	η̃ς		

PRÆTERITVM instar barytonorum.

Sing.	} ε̃α̃ρ } τεθαικ	} ω	} η̃ς	} η̃				
Dua.					} ε̃α̃ρ } ε̃ςκκ	} ω	} η̃ς	} η̃ς
Plur.								
		ω	η̃ς	η̃ς				
		ω	η̃ς	η̃ς				
		ω	η̃ς	η̃ς				

Aoristus primus.

Sing.	} ε̃α̃ρ } θικ	} ω	} η̃ς	} η̃				
Dua.					} ε̃α̃ρ } σικ	} ω	} η̃ς	} η̃ς
Plur.								
		ω	η̃ς	η̃ς				
		ω	η̃ς	η̃ς				
		ω	η̃ς	η̃ς				

AORISTVS secundus fit à suo secundo indicati-
ui, abiecto augmento, & ultima in ω̃ uersa, ut ε̃θλω θω̃.

Sing.	} ε̃α̃ρ } θ	} ω̃	} η̃ς	} η̃				
Dua.					} ε̃α̃ρ } θ	} ω̃	} η̃ς	} η̃ς
Plur.								
		ω̃	η̃ς	η̃ς				
		ω̃	η̃ς	η̃ς				
		ω̃	η̃ς	η̃ς				

INFINITIVVS.

Præsens fit à prima persona pluralis presentis indica-
tiii, mutando μεν in νου, ut ε̃θένου, cum accentu in pen-
ultima.

ultima. Sic ἰσάναι διδόναι ζήναι ἴσασθαι.

PRAETERITVM perfectum fit à tertia singulari indicatiui preteriti, addendo *vau*, ut πεθεκέναι ἰσάκέναι δεδόνέναι.

AORISTVS primus fit more actiuorum grauitonorum in *αι*, ut θίηαι σήσαι δάσσαι.

AORISTVS secundus fit à prima plurali aoristi indicatiui, abiecto augmento, mutando *μει* in *vau*, ut σῶσαι. Sed quia penultima in ἔθε μω ἔδομον breues sunt, ideo adijcitur eis litera ut fiant per diphthongum longæ. Vult enim ille aoristus secundus infinitiui, penultimam habere longam. Dicitur ergo θεῖναι δάσσαι.

FVTVRVM fit more actiuorum, ut θήσασθαι δάσασθαι.

DE PASSIVIS VERBORVM IN MI.

PRAESENS.

Prima persona fit à prima actiui, mutãdo *μι* in *μαι*, & corripicndo longam in suam propriam. Secũda fit ex mutatione *μ* in *σ*, uel per crasin abiecto *σ*, & contracto *σ* & *αι* in *η*. Tertia mutat *σ* secundæ personæ in *τ*.

Dualis & pluralis imitantur omnino cætera passiuæ, seruat̃s tamen uocalibus horum uerborum proprijs, ut

Sing.	} τινδ	εμαι	εσαι uel η	εται
Dus.		εμεθον	εδοθι	εδοθι
Plur.		εμεθα	εδιθ̃	ενται

Sing.	} is	αμαι	ασαι ucl η	αται
Dua.		αμεθορ	αδορ	αδορ
Plur.		αμεθα	αδιε	αυται
Sing.	} Διδ'	ομαι	οσαι	οται
Dua.		ομεθορ	οδορ	οδορ
Plur.		ομεθα	οδιε	ονται
Sing.	} ζδν	υμαι	υσαι	υται
Dua.		υμεθορ	υδορ	υδορ
Plur.		υμεθα	υδιε	ωται.

PRAETERITVM IMPERFECTVM.

Prima persona fit à presenti prima, μαι in μιν uerso, & addito augmento, ut τίθεμαι ἐλθέμεν. Secunda persona fit à prima, μιν in σο uerso, uel abiecto σ, & facta crasi in ου. Tertia fit σ in τ conuerso.

Sing.	} ἐτιθε	μιν	σω σ	το
Dua.		μεθον	δον	δην
Plur.		μεθα	διε	υτο
Sing.	} is	αμιν	ασο ω	ατ
Dua.		αμεθορ	αδορ	αδιν
Plur.		αμεθα	αδιε	αυτ
Sing.	} ἐζδν	υμιν	υσο	υτο
Dua.		υμεθορ	υδορ	υδιν
Plur.		υμεθα	υδιε	ωτο

PRAETERITVM perfectum fit sicut in barytonis, ut & cetera tempora omnia, etiam in uerbis medijs.

*dijs . Attamen uocalis characteristica ubiq; custodienda est, præterquam in præsentî, ubi usus obtinuit, ut τέθει-
μι, unde et in τέθειμαι erat τέθειμαι dicendum . Re-
linquuntur hæc uniuscuiusque exercitio, ut aptet hæc su-
perioribus regulis.*

AORISTVM secundum plerique non formant.
Attamen si placet formare, forma à suo præterito imperfe-
cto, abijciendo syllabam reduplicationis, ut ab ἐδίδοµαι
ἐδόµαι, ἐπέθεµαι ἐθέµαι.

DE VERBIS ANOMA-
LIS IN MI.

DE VERBO EIMI.

Sing.	} εἰμί	εἶς	εἶσι	κοινῶς
		εἶ		
Dua.	} εἰμί	εἴσι		δογικῶς
		εἶσιν	εἶσιν	Poëtice.
Plur.	} εἰµέν	εἶ	εἶσιν	Communiter.
		εἶ	εἶσι	κοινῶς
			εἶσι	Dorice.
			εἶσιν	Ionice.
				k

Præterito imperfecto.

Sing.	$\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\eta}\overset{\sim}{\rho}$	$\overset{\sim}{\eta}\overset{\sim}{\epsilon}$	$\overset{\sim}{\eta}\overset{\sim}{\rho}$	Communiter.
	$\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\omicron}\overset{\sim}{\alpha}$		$\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\sigma}\overset{\sim}{\kappa}\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\rho}$	Ionicæ.
	$\overset{\sim}{\eta}\overset{\sim}{\sigma}\overset{\sim}{\alpha}$			Atticæ.
	$\overset{\sim}{\eta}$			Poëticæ.
Dia.	$\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\lambda}\omega$		$\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\lambda}\omega$	
	$\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\omicron}\overset{\sim}{\rho}$		$\overset{\sim}{\eta}\overset{\sim}{\lambda}\omega$	
	$\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\sigma}\overset{\sim}{\kappa}\overset{\sim}{\omicron}\overset{\sim}{\rho}$	$\overset{\sim}{\eta}\overset{\sim}{\sigma}\overset{\sim}{\alpha}$		Acolicæ.
		$\overset{\sim}{\eta}\overset{\sim}{\epsilon}$		Doricæ.
Plur.	$\overset{\sim}{\eta}\overset{\sim}{\sigma}\overset{\sim}{\rho}$	$\overset{\sim}{\eta}\overset{\sim}{\tau}\overset{\sim}{\rho}$	$\overset{\sim}{\eta}\overset{\sim}{\tau}\overset{\sim}{\omega}$	Communiter.
	$\overset{\sim}{\eta}\overset{\sim}{\sigma}\overset{\sim}{\omicron}\overset{\sim}{\rho}$	$\overset{\sim}{\eta}\overset{\sim}{\sigma}\overset{\sim}{\omicron}\overset{\sim}{\rho}$	$\overset{\sim}{\eta}\overset{\sim}{\sigma}\overset{\sim}{\lambda}\omega$	per pleonasmum
	$\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\sigma}\overset{\sim}{\omicron}\overset{\sim}{\rho}$	$\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\sigma}\overset{\sim}{\omicron}\overset{\sim}{\rho}$	$\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\sigma}\overset{\sim}{\lambda}\omega$	Poëticæ.
	$\overset{\sim}{\eta}\overset{\sim}{\mu}\overset{\sim}{\omicron}\overset{\sim}{\nu}$	$\overset{\sim}{\eta}\overset{\sim}{\tau}\overset{\sim}{\epsilon}$	$\overset{\sim}{\eta}\overset{\sim}{\sigma}\overset{\sim}{\alpha}\overset{\sim}{\rho}$	Communiter.
Plur.	$\overset{\sim}{\eta}\overset{\sim}{\mu}\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\nu}$			Doricæ.
			$\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\sigma}\overset{\sim}{\alpha}\overset{\sim}{\rho}$	per systolen.
		$\overset{\sim}{\eta}\overset{\sim}{\rho}$	per syncopen.	

Futurum medium.

Sing.	$\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\sigma}\overset{\sim}{\omicron}\overset{\sim}{\mu}\overset{\sim}{\alpha}$	$\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\sigma}\overset{\sim}{\eta}$	$\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\sigma}\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\tau}\overset{\sim}{\alpha}$	Communiter.
	$\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\omicron}\overset{\sim}{\sigma}\overset{\sim}{\omicron}\overset{\sim}{\mu}\overset{\sim}{\alpha}$	$\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\sigma}\overset{\sim}{\omicron}\overset{\sim}{\eta}$	$\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\omicron}\overset{\sim}{\sigma}\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\tau}\overset{\sim}{\alpha}$	Poëticæ.
		$\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\sigma}\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\alpha}$		Ionicæ.
Dia.	$\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\sigma}\overset{\sim}{\omicron}\overset{\sim}{\mu}\overset{\sim}{\alpha}$	$\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\sigma}\overset{\sim}{\eta}$	$\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\sigma}\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\tau}\overset{\sim}{\alpha}$	Poëticæ.
	$\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\sigma}\overset{\sim}{\omicron}\overset{\sim}{\mu}\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\theta}\overset{\sim}{\omicron}\overset{\sim}{\rho}$	$\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\sigma}\overset{\sim}{\omicron}\overset{\sim}{\mu}\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\theta}\overset{\sim}{\omicron}\overset{\sim}{\rho}$	$\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\sigma}\overset{\sim}{\omicron}\overset{\sim}{\mu}\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\theta}\overset{\sim}{\omicron}\overset{\sim}{\rho}$	
Plur.	$\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\sigma}\overset{\sim}{\omicron}\overset{\sim}{\mu}\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\theta}\overset{\sim}{\omicron}\overset{\sim}{\rho}$	$\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\sigma}\overset{\sim}{\omicron}\overset{\sim}{\mu}\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\theta}\overset{\sim}{\omicron}\overset{\sim}{\rho}$	$\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\sigma}\overset{\sim}{\omicron}\overset{\sim}{\nu}\overset{\sim}{\tau}\overset{\sim}{\eta}$	Communiter.
		$\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\omicron}\overset{\sim}{\sigma}\overset{\sim}{\omicron}\overset{\sim}{\mu}\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\theta}\overset{\sim}{\omicron}\overset{\sim}{\rho}$	$\overset{\sim}{\epsilon}\overset{\sim}{\omicron}\overset{\sim}{\sigma}\overset{\sim}{\omicron}\overset{\sim}{\nu}\overset{\sim}{\tau}\overset{\sim}{\eta}$	Poëticæ.

Sunt et alia tempora, sed prorsus ἀλλήλα, id est ab usu aliena, ideo omittuntur.

IMPERATIVVS PRAESENS.

Sing.	}	ἴωμι ἔωμι ἔωω	Communiter.
		ἔθι	Regulariter.
		ἔστω	Poëtice.
		ἔστω	
Dua.		ἔσθω	ἔσθω
Plur.		ἔσθε	ἔσθεσάμην

OPTATIVVS PRAESENS.

Sing.	εἴην	εἴης	εἴη
Dua.		εἴησθην	εἴησθην
Plur.	}	εἴημεν	εἴησάνην
		εἴησθε	εἴησθε per Syneresin

Futurum medium.

Sing.	ἔσοίμην	ἔσοιο	ἔσοιτο
Dua.	ἔσοίμεσθον	ἔσοισθον	ἔσοίσθων
Plur.	ἔσοίμεθα	ἔσοιαδε	ἔσοιντο.

SUBIVNCTIVVS.

Sing.	}	ᾧ	ἦς	ἦ	Communiter
		}	ἔσθην	ἦσθε	ἦσθε
ἦσθε	ἦσθε			Aeolice	
ἦσθε	ἦσθε			Poëtice	
ἦσθε	ἦσθε				
Dua.		ἦσθον	ἦσθον		
Plur.		ᾧσθε	ᾧσθε		

INFINITIVVS PRAESENS.

εἶναι	Communiter.
εἶμεναι	Attice.

ἔμμεναι Aeolice.

ἔμμεν Ionice.

ἔμμεν Dorice.

Futurum eius est ἔσομαι.

COMPOSITA AB εἰμι.

ἔνεσις, possibile est, uel est praesens, uel inest.

ἔξεισι, licet.

σώεσις, coexistit, conuersatur, concluditur, disputatiue conuenit.

πρόεσις, accedit ad ea quae habeo, est & hoc cum alijs.

μέεσις, participatio est.

πᾶεσις, praesens est.

ἔπεσις, facultas est, & inexistit.

ἔϊεσις, melius, uel possessio est, uel uiuit.

ᾤεσις, longe est.

DE εἰμι, id est uado.

Sing.	} εἰμι	εἶς	εἶσι	Communiter.
		εἶ		Per syncopen.
Dua.		ἴτορ	ἴτορ	Communiter.
Plur.	} ἴμεν	ἴτε	ἴσι	Communiter.
			ἴσσι	Ionice.

Præteritum imperfectum.

Sing.	εἶπ	εἶς	εἶ
Dua.		ἴτορ	ἴτω
Plur.	ἴμεν	ἴτε	ἴσαν uel ἴσαν.

Præteritum perfectum.

εἶρα αἶς &c. ἄρῃσιν.

Medium

Medium präteritum.

Sing.	εἶα	εἶας	εἶε
	ἦα	ἦας	ἦε
	ἦια	ἦιας	ἦιε

Präteritum plusquamperfectum.

ἦκθρ ἦκας ἔσ. Atticum licet ἄρχησον.

Medium plusquam perfectum.

Sing.	ἦειρ	ἦεις	ἦει
Dua.		ἦειτον	ἦειτηρ
Plur.	ἦειμεν	ἦειτε	ἦεισαν uel ἦεισαν.

Similiter composita, ἄνῃειρ ἄνῃειρ σῶνῃειρ. Βίῃει-
σας ἔσ. Aoristi primi non sunt in usu.

Aoristus secundus mutuatur à primitiuo εἶω.

Sing.	ἴοι	ἴεις	ἴει
Dua.		ἴειτον	ἴειτηρ
Plur.	ἴομεν	ἴειτε	ἴοι.

Futurum in usu non est. Utuntur pro eo presentem tem-
pore.

IMPERATIVVS.

Sing.	ἴθι	ἴτω
Dua.	ἴτομ	ἴτωρ
Plur.	ἴτε	ἴτωσαν.

Aoristus secundus εἶ. Et componitur cum omnibus
præpositionibus, præterquam cum πρὸς ἔσ. Ie autē
est ab εἶω.

INFINITIVVS habet ἴναι communiter, Atti-

εἰμενα, Ionice ἴμερ.

Cetera in usu non sunt.

COMPOSITA ab εἶμι uado.

Συνέμι,	congregior, simul uado, coëxisto.
εἰσέμι,	ingredior.
ἐξέμι,	egredior.
πρόέμι,	prægredior.
ἀνέμι,	sursum uado.
πρόσέμι,	accedo.
κάτεμι,	descendo.
Διαέμι,	disgredior.
μέτεμι,	adsum.
ἐπέμι,	exequor.
πρόδιέμι,	obambulo.
ἀπέμι,	abeo.

Differunt	{ ἴκμι εἶμι εἰμι ἴημι ἴμενα ἴσημι }	significat	{ desydero, & mit- to. sum. eo. uado. sedeo. scio, cognosco. }
-----------	---	------------	---

Vide de his apud Urbanum copiosius.

DE VERBO φημι.

Sing.	φημι	φῆς	φῆσί
Dua.		φατόρ	φατόρ
Plur.	φάμεθ	φατέ	φασί
Futurum,		φήσω	
Aoristus primus,		ἔφησα	
Aoristus secundus,		ἔφλω, & per aphe. φλώ.	
Infinitivus,		φῶναι.	

SEQUITUR DE VER
BIS ANOMALIS.

	Præfens.	Præteritum.	Præteritum mediũ
αδμμορ προβα	Πραξεναι	Πραξεναι	Πραξεναι
αγο δι νρα	Αγαμαι	Αγαμαι	Αγαμαι
αγο δι νρα	ἄγω	ἤγαγον	
αγο δι νρα	ἄγνυμι		ἔαγα
Ελισθηλο δευτερο	ἄιρῶμαι	ἤρημαι	ἤρημαι
βενθο ραγορ/α	ἄιδάνομαι	ἤδημαι	
βενθο ραγορ/α	ἄλεξέω		
βενθο ραγορ/α	ἄζω		
βενθο ραγορ/α	ἄγρευώ	εἴρηκα	
βενθο ραγορ/α	ἄδω		
βενθο ραγορ/α	ἄλίσκομαι	ἤλιθον	
βενθο ραγορ/α	ἄμαρτάνω	ἤμαρτηκα	
βενθο ραγορ/α	ἄμεινυμι	ἤμεισάμην	
βενθο ραγορ/α	ἄνοίγω	ἄνεῶγα	ἄνεῶγα
βενθο ραγορ/α	ἄναγινώσκω	ἄνέγνωκα	
βενθο ραγορ/α	ἄναξθηνύω	ἄναξθηνύω	
βενθο ραγορ/α	ἄναξθηνύω		
βενθο ραγορ/α	ἄνιξέω		ἄνιξέω
βενθο ραγορ/α	ἄναπετανύω		
βενθο ραγορ/α	ἄναμιμνήσκω		
βενθο ραγορ/α	ἄπαυξάω		
βενθο ραγορ/α	ἄπορῶ		
βενθο ραγορ/α	ἄπεχθάνομαι	ἄπήχθημι	
βενθο ραγορ/α	ἄποδιθάσκω	ἄποθράω	

Aoristus.	Aoristus medius.	Futurum.
ἠγάθην	ἠγάσάμην	ἠγάσομαι.
ἠγόρην, ἠγάγορ. β.		ἠξώ.
ἠέξα. α.		ἠξώ.
ἠρέθην. α.	εἰλόμην. β.	αἰρήσομαι.
	ἠδοτόμην. β.	αἰδοθήσομαι.
		ἠλεξήσω.
ἠάθην ἠάθην. α.		
ἠγόρην		ἠγορεύσω.
ἠήσα		ἠήσω.
	ἠλωρέαλωρ. β.	ἠλώσομαι.
ἠμαρτηρ. β. <i>από τοῦ ἠμαρτίνου</i>		ἠμαρτήσω.
		ἠμυείσω.
ἠνέωξα ἠνεώχθην. α.		ἠνοίξω.
ἠνέγνωρ. β.		ἠαναγνώσομαι.
		ἠαναξήξω.
		ἠαναζεύξω.
		ἠαναξείξω.
		ἠαναπετάσω. <i>από τοῦ ἀναπέτασιν</i>
ἠμνήθην.		ἠαναμνήσω.
ἠπύθη.		
ἠπέχθησε		ἠαποχθήσει. <i>από τοῦ ἀποχθέν</i>
	ἠπηχθόμην. β.	ἠαπεχθήσομαι.
ἠπέδρα. α.		ἠαποδράσω.

Præfens.

Præteritum.

Præteritum mediæ

σφενδα

ἄποδακνύω καὶ ἀποδακνύμι

ταυτίο

ἄποταίνομαι

φακδο καὶ ἀπολλύμι

ἄπολέω καὶ ἄπόλεκα καὶ ἄπῶλα καὶ

ἄπολλύω ἄπολώλεκα καὶ ἄπόλωλα αἴτι

εξσφενδα

ἄποσφεννύω καὶ ἀποσφεννύμι

ἀποσφενδα

ἀποτέμνω

σφενδα

ἀλέω α β εἶλον ἀπὸ τοῦ ἔλεω σφενδα - σφενδα αἰ αἰούτ

εἰσφενδα

ἄρέσκω καὶ

ἄρέσκωμαι

σφενδα

ἄπέχω

ἄπέχηκα

ἀποκλαίω

ἄποκλαίω

αὐξάνω καὶ

αὐξάνω καὶ

αὐξέω

ἀτίρω

ἄτίρω

εὐαίω

ἄεὐαίωμαι

ἄχθωμαι

ἄχθωμαι

ἀχέω

ἄχέω

ἤκαχευ

β

ἀποσφενδα α ἀποσφενδα αἰ β ἀποσφενδα ἀπὸ κλάω - κλάω αἰ

βλάω

βλάω

βέβληκα ἀπὸ τοῦ βλάω - βλάω

βλασάνω καὶ βλαστάνω

βλασάνω καὶ βλαστάνω

βαίνω

βαίνω

βίω

βίω

βόλομαι

βόλομαι

βεβόλημαι

Aoristus.

Aoristus.

Aoristus medius.

Futurum.

ἀποδείξω. ἀπὸ τοῦ ἀποδείκνυ

ἀπκνυάμην.

ἀπωλόμην

ἀπολέσω.

ἀπὸ αὐτῆ ἀπὸ τοῦ ἀπάλλω

ἀπέσβην. β.

ἀποσβέσω.

ἀπέτεμον. β.

ἀποτεμῶκαί

ἀποτεμήσω.

ἀρέσω.

ἀρέσομαι. ἀπὸ τοῦ ἀρέβαινον ἀπὸ
συνωνυμίας

α ἢ ἀσίδχον ἀπὸ ἰσσιδχέω

ἀφέξω.

ἀποκλεύσω.

ἠύξῃσα. α.

αὐξήσω. ἀπὸ πωσάου ἀοξίω

ἀτίξω

ἀπέπην

ἀπιπῆάμην

ἠχθέσθην

ἀχθήσομαι. ἀχθήσκει

B

ἔβαλον

βαλῶ.

ἔβλασον

βλασήσω.

ἔβην ἀπὸ τοῦ βῆμι

βήσομαι. ἀπὸ τοῦ βῆμι ἀχρήσου

ἔβιον. β. ἀπὸ βίωμι ἀκρήτου

βιώσω

ἔβουλήθημ

βουλήσομαι.

Præsens. Præteritum. Præteritum mediũ

βρώσκει

Γ

Γαμέω

γίνομαι

γηθέω ᾧ

γέγηθα.

γηράσκω καὶ γηράω ᾧ.

γηγορέω

ἔγηγορα.

γίνομαι

γεγήνημαι

γέγονα.

καὶ γίγνομαι.

γινώσκω

ἔγνωνκα.

Δ

Δαίζω

δαίω

δέδασμαι καὶ δεδάημαι.

δαίω

δέδηα

δάκνω

δαῖ

δείδω

δέδεικα, καὶ
δέδισα Ionice.

δέδοικα

δέομαι

δέδηνμαι

δέχομαι

δέδεγμαι

διαζωννύω

διαλαγχάνω

διδάσκω

ἔδίδαξα

διαφθείρω

Aoristus

Aoristus.

Aoristus medius. Futurum.

βρώσω.

Γ

ἐγνώμα.α.

γαμήσω

α. ἐγνώσάμην

γνώσμαι

γνῶσσω.

ἐγνώσάμην.α.

γνηγορήσω.

γνώσομαι.

ἐγνώωρ.β.

γνώσομαι.

Δ

λαίξω.

ἐδάην.β.

λαήσω.

ἐδάκορ

δήξω.

δήση.

δείσω.

ἐδείθηρ.α.

δείσομαι.

ἐδέξάμην.α.

δέξομαι.

διαβώσω.

διέλαχορ.β.

διράξω.

διέφθορα.α.

διαφθερῶ.

Præfens. Præteritum. Præteritum mediũ

Διδάσκω

δοκέω ὦ

δέδοκῃκα.

δάω δάω

δάμι

B

βάω ὦ

ἐγκαλέω ὦ

ἐγκέκληκα

ἐγείρω

ἐγχεώ

εἶδω

οἶδα

ἔπω ἄρχωσθαι

ἔρχομαι

ἔλυθα

ἤλυθα ὦ ἔληλυθα

ἔρομαι

ἔζω

ἐκκαίω, ἢ ἐκκαώ

ἐμπίπτω

ἐμπέπτωκα

ἐμπίπτμι

ἔλπω

εὐλόπα ἤλπω

ἔρω ἄρχωσθαι ἔρω ἔρηκα

ἔπαινώ

ἐπήνεκα

ἐπώεσα

εὐρίσκω

εὐρηκα ἢ εὐρη
μαι

εὐρέθηκα.
εὐρορ. β.

Aoristus.

Aoristus. Aoristus medius. Futurum.

ἰδῆρα. α. ἰδράσω.

ἰδοῖα. α. ἰδοῖω

ἰδω. β. ἰύσω.

E

ἔιασα. α. ἔάσω.

ἔγκαλέσω

ἔγαιρα. α. ἔγερῶ

ἔνεχα ἢ ἔνεχθνα. α. ἔγχεύσω.

ἔιδον. β. καὶ εἶδον ἔϊσω.

ἔϊπα. β. εἶπον. α. *Sabinus ἔϊπω*

ἔρχομαι.

ἔλυθον ἢ λθον. β. ἔλεύσομαι.

ἔρομιρ. β. ἔρήσομαι.

ἔισα. α. ἔσω

ἔκηα ἔκκαύσω.

ἔμπεισον. β. ἔμπεσῶμαι

ἔμψήσω.

ἔπαινέσω

ἐυρήσω.

Præsens.

Præteritum.

Præteritum mediæ

ἔω ἀρχησορ

εἶκα

εἶα. ὑπῆσ. ἦερ.

ἔρῶ

ἔχω

ἔχῃκα

Ζ

ζόνγνύω

ζωνύω

Η

Ημύω

Θ

Θάπῳ

θέλω

θνήσκω

τέθνηκα καὶ

τέθναα.

Ι

ἱκνούμαι

ἴγμαι

ἱλάσκομαι

ἱπῳαμαι

Κ

καίω

κλαίω

καθέζω καὶ

καθέζομαι

Aoristus.

Aoristus.

Aoristus medius. Futurum.

	εἶσω.
	ἔξω ^ξ ώσω.
ἔρχομαι	ἔξω καὶ χήσω.

Z

	ζεύξω.
	ζώσω.

H

	ἡμύσω.
--	--------

Θ

ἔθαλα. α. ἐτάφω. β.	θάλω.
ἔθελκσα. α.	θελήσω.
ἠθέλκσα	

ἔθανορ. β.	θανῶμαι. β.
------------	-------------

I

ἰκόμην. β.	ἴξομαι.
	ἰλασάμην. α.
ἔπημι	ἰλάσομαι.
	πήσομαι.

K

ἔκάλω. β.	καύσω.
	κλαύσω καὶ
	κλαλήσω.
	καθεδῶμαι.

l

Præsens.

Præteritum.

Præteritum mediæ

κάθημαι

καθίσταμαι

κλάζω

κέκληκα

κάμνω κάμω

κέκμηκα

κείρω

κέκαρκα

κορέω ή κορευνύω

κρεμάζω, C' κρέμα

μαι, C' κρεμάω ω.

κρύπτωμαι, ή κρύ

πτω, ή κρύβομαι.

μαι.

καταδαρθάνω

καλέω

κέκληκα, από τω

κεκάλεκα

κεραυνύω

κεκέραμαι C'

κέραμαι

Λ

λαγχάνω

είληχα

λέλογχα.

λαμβάνω

είληφα Attice. λέλεφα

λαυθάνω

λέλησμαι

λέληθα

λείπω

Μ

μάω

μέμαα

Aoristus.

*λαχών. λαχάσανα**λακο λαχον τριπλις αλεφθαι
λαυθάνωμαι οβήσιον*

Aoristus.

Aoristus primus. Futurum.

καθήκα. α.	καθήσομαι.
ἔκλαγα. α.	κλάγξω.
ἔκαμορ. β.	καμῶμαι.
ἔκειρα	κερῶ.
	κερέσω.
	κερεμάσω.

ἔκρυθίω. β.	κρύφομαι.
-------------	-----------

κατέδαρθορ. β.	κατάδαρθήσομαι
	καλέσω.
	κεράσω.

Λ

ἔλαχορ. β.	κληρώσομαι	λήξω
ἔλαβορ. β.	λήφομαι.	
ἔλαβορ. β.	ἐλαθόμην	λήσομαι.
ἔλαφα. α.		λείψω.
ἔλιπορ. β.		

Μ

Præsens.	Præteritum.	Præteritum mediæ
μαθήσκω	μεμάθηκα	
μαίνομαι		μέμηνα.
μάχομαι		
μείρω	ἔμαρμαι	μέμορα καὶ ἔμμορα.
μέλωμαι ^α		μέμηλα.
μέλω		
μέλλω	ἔμελε	
μέμνημαι ^α		
μνάομαι		
μύω	μεμύηκα	
μυγνύω		
μοσγνύω		
	Ν	
νέω		
νέμω	νενέμηκα	
	Ξ	
Ξωίημι		
	Ο	
οἶχομαι		
ὄζω	ἔωδα καὶ ὄδωδα	
οἶομαι οἶμαι		Asistus

Aoristus.

Aoristus medius. Futurum.

ἔμαθον. β.

μαθήσομαι.

ἔμάνω. β.

μανῶμαι.

ἔμαχασάμην. α. μαχῶμαι καὶ
μαχέσομαι.

μελήσω.

μέλῃσαι.

ἔμνηθην. α.

μνηθήσομαι.

ἔμεινα. α.

μῶνῶ.

ἔμίγην. β.

μίξο.

μόρξω.

Ν

ἔνειμα. α.

νεύσω.

νεμῶ.

Π

ἔνωῆκα καὶ

ἔνωήκα

ξωήσω.

Ο

ἔωχόμην. β.

οἰχήσομαι.

ἔώθηρ. α.

οἰήσομαι.

1 3

Præfens. Præteritum. Præteritum mediũ

ὄφειλω καὶ

ὠφληκα

ὄφλω

ὄπῃομαι

ὄρῶ

ὄρω

Π

Πάχω

πέπονθα

πέμπω

πέπομφα

πέτανύω

πεπέτακα καὶ

πέπηκα, ἤχῃ

πέπημαι.

πέτῳ

πέσσω

πέπῳ

πέπνομαι

πέπνυμαι

πηγνύω

πέπηγα

πίνω

πέπωκα C

πέπωμαι

πίπῳ

πέπηκα

πίπνημι

πέρθω

πινθάνομαι

πέπυσμαι

πράτῳ

πέπρακα

Aoristus.

Aoristus.	Aoristus medius.	Futurum.
ᾠφλησα.α.		ὀφλήσω.
ἤᾠφελον		ὀφλήσω.
ᾠφθηρ.β.		ὀφομαι.
ᾠρουσα		ὀρούσω.
ᾠρσα		ὀρώσω.

Π

ἔπαθον.β.		πέισομαι.
ἔπεμφα.α.		πέμψω.
		πετάσω.

πέψω.

	ἐπάγω.α.	πάνομαι.
ἔπιον.β.		πέξω.
		πώσω.

ἔπεσον.β.		πέσομαι.
-----------	--	----------

ἔπραθον.β.		πρήσω.
		πέρσω.

ἔπυθόμην.β.		πέυσσομαι.
-------------	--	------------

πράσω.

l 4

Præsens.

Præteritum.

Præteritum mediæ

πρῶοίεμαι

πῆάω

P

Pωννύω

ῥωννύομαι

ῥῥῶμαι

ῥηννύω

ῥῥῶγα

ῥέω

ῥῥῶηκα

Σ

extingno place

σθεννύω

σεύομαι

ῥσνμαι

σῆπομαι

σπένδω

σένω ἢ σενάζω

σορεννύω

σρωμνύω

σμβάίνω

σμβέθηκα

σῆω

T

τάζω

τέμνω

πύχω

Aoristus.

Aoristus.

Aoristus medius. Futurum.

προηκάμω. α.

ἑπτάμω. α.

Ρ

ῥώσω.

ῥώσομαι.

ἑρξάγω. β.

ῥήξω.

ἑρξίω. β.

ῥεύσω C) ῥυήσω.

Σ

ἔσθω. β.

σθέσω, η) σθήσομαι.

ἔσθια. β. καὶ

ἔσθλω. α.

ἔσάπω

σήφομαι.

ἔσπασα. α.

σπείσω.

ἔσφρασα. α.

σενάξω.

ἔσφωσα. α.

σφρέσω.

σώεβην. β.

σφώσω.

ἔχωρ. β.

συμβήσομαι.

χήσω.

Τ

ἔταγην, καὶ

τάξω.

ἔτέταγον

ἔταμον. β.

τμήσω.

ἔτηχον. β.

Præsens.	Præteritum.	Præteritum mediũ
τήκω	τέτηκα	
τίκτω		τέτοκα.β.
ἄτρώσκω	τέτρωκα	
τίνω, Ϟ τίω		
τλάω ᾧ		
ἄτράω		
τρέχω	δέδραμνα	
τρέφω	τέτραμμαι	τέτροφα
τρώγω		
τυγχάνω	πέτυχνα	
	Υ	
ἐπιχυνᾶμαι	ὑπέχνημαι	
ὑπέχω	ὑπέχνηκα	
ὑποερίσκω		
ὑπνώττω		
ἴα		
φεύγω	πέφονκα	
φέρω	εὐώοχα αβ ἐννευχα	

Aoristus.	Aoristus medius.	Futurum.
		τήξω.
ἔπκορ β.		τέξω.
ἔτρω(α).α.		τρώσω.
		τίσω.
ἔτληρ. β.		τλήσω.
		τρήσω.
ἔδραμορ. β.		θρέξω, καὶ Δρα- μῶμαι.
ἔθρεψα. α.		θρέψω.
ἔτράφηρ. β.		
ἔφαγορ. β.		φαγῶμαι.
ἔτυχορ. β.		τεύξομαι.

I

ὑπεχίοθηρ. α.	ὑπεχόμηρ. β.	ὑποσῆσομαι ἢ ὑποχῆσομαι.
ὑπεχορ. β.		ὑφέξω.
		ὑποσερίσω.
		ὑπνώσω.
ὑσερ		ὑσα.
ἔφυγορ. β.		φεύξομαι καὶ φθνέξομαι.
λίονεγκα. α.		οἶσω.
λίονεγορ. β.		

Præsens.

Præteritum.

Præteritum mediũ

φθάνω

ἔφθακα

φθίνω

φθείρω

ἔφθαρχα

ἔφθορα

φονίκω, φονίζω

φύω

πέφυκα

φρίττω

πέφρικα

κάσχω

κέχηνα

χαίρω

χαλεπαίνω

χέω

χωννύω

κέχρωσμαι

χύνω καὶ χάω

χωνύω

ὠθέω ᾧ

ἔώσμαι

ᾠνέομαι

ᾠνήμαι, ᾠᾶνέομαι

Aoristus.

Aoristus.	Aoristus medius.	Futurum.
ἔφθασα. α.		φθάσω.
ἔφθλω		φθίσω.
		φθερῶ.
		φονίξω.
ἔφλω		φύσω.
		φρίξω.
ἔχαωρ. β.		χανῶμαι.
ἔχάρω. β.		χαρήσομαι, καὶ χαιρήσομαι.
ἔχκαλέπην α		χαλεπανῶ.
ἔχεα. α.		χύσω.
		ἄσω.
		χύσω.
		χώσω.
ἔωσα. α.		ῶσω, ὠθήσω.
		ὠνήσομαι.

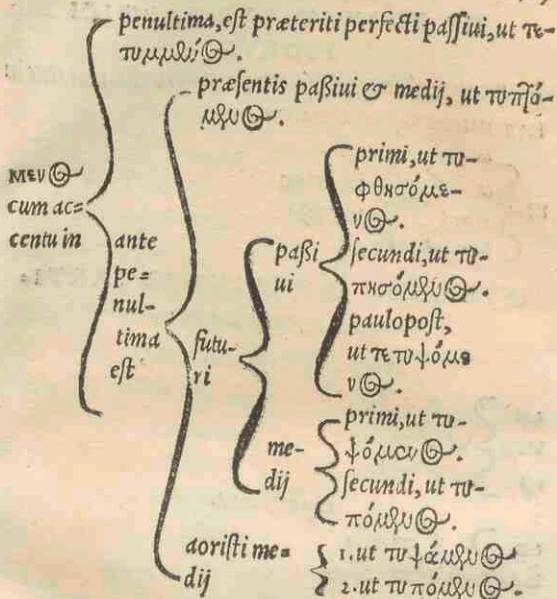

IN quibus uidendum, quæ terminationes participiorum, quæ eorum formatio, quo modo moueantur de genere in genus, quomodo declinentur, & quem tonum suscipiant.

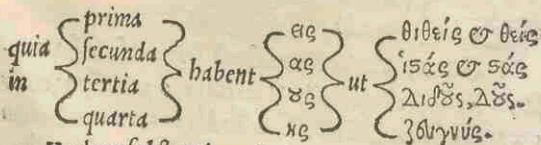
TERMINATIONES.

Participiorum terminationes unt ωρ, ως, ας, μωος, ες, & υς. Tres primæ actiuis, duæ sequentes passiuis, vs uerbis quartæ coniugationis in μι seruiunt.

Ωρ	grauitonum seruit.	}	presenti actiui	}	ut	τύπρωρ.
			futuro primo actiui.			τύλωρ.
Ωρ	Perisponmenon seruit	}	futuro secundo	}	ut	τυπώρ.
			futuro primo			λωρ.
			quintæ coniug.			αλωρ.
			presenti circumflexorum.			ωιωρ.
Ως, quod semp oxytonum, seruit præterito	}	}	actiuo	}	ut	τετυφώς.
			medio			τετυπώς.
Ας seruit aoristo primo actiuorum, ut τύλας.						

Eig seruit aoristis passivis, ut τυφθείς τυπέις.
VERBA in μι habent singulares terminationes,
secundum suas coniugationes.

Verbum sub? antiuum facit ωρ.

DE FORMATIONE PARTICI-
PIORVM.

Semper ultima syllaba temporis uerbalis mutatur in
terminationem participialem.

ut	}	ω α μαι ω	}	in	}	ωρ ωε σ αε μει ϑ αε
----	---	--------------------	---	----	---	------------------------------

QVOMODO MOVEANTVR PARTI-
cipia de genere in genus.

Ωρ grauitona sic mouentur,

ωρ	}	ut	}	τύψωρ
ῥσα	}		}	τύψσα
ορ	}		}	τύφορ

Ωρ oxytona.

ωρ	}	ut	}	τυπώρ
ῥσα	}		}	τυπούσα
ορ	}		}	τυπόρ

Ωρ perispomena sic mouentur.

ωρ	}	ut	}	ωοίωρ
ῥσα	}		}	ποιῥσα
οῶ	}		}	ωοιῶ

NOTA, Verba circumflexa seruant suas synare-
ses, ut βοῶρ βοῶσα βοῶρ. In tertia uero ἔρωρ ἔρωσα
ἔρωρ. Διδῶρ διδῶσα διδῶρ in tertia uerborum
in μι. In quarta uerborum in μι, ut ἕδωρ ἕδωσα ἕδωρ.

Ωε sic

Ως sic mouetur.
 ως }
 υα } ut { τε τυ φώς
 ος } { τε τυ φῦα
 { τε τυ φός

Ας sic mouetur.
 ας }
 ασα } ut { τῦ-ιας
 αρ } { τῦ-ιασα
 { τῦ-ιαρ

Μεν Θ sic mouetur.
 μενος }
 μνηκ } ut { τυπῶμηνΘ
 μνωρ } { τυπῶμλιν
 { τυπῶμνωρ

Εις sic mouetur.
 εις }
 εισα } ut { τυφθεις
 ερ } { τυφθειςα
 { τυφθειρ

DE DECLINATIONE PARTICIPIORVM.

Masculina & neutra sunt eiusdem declinationis: Feminina omnia sunt secundæ declinationis.

Quæ in ωρ masculina, & sua neutra in ορ faciunt genitium per ονρς, & datiuum pluralem per ουσι: ut τῦπῶρ τῦπῶντος τῦπῶσι.

Quæ in ῶρ circumflexum, uel in ους, & neutrum in ουρ, faciunt genitium per οωτος: ut ποιῶρ ποιῶτος.

Verba secundæ coniugationis circumflexorum, faciunt genitiuum per ὠντος, ut βοῶν βοῶντος.

Quæ in ας uel in αρ, faciunt genitiuum per αυτ, ut τῦ-φας τῦ-φαντος.

Quæ in ως, quando in ος neutra, faciunt genitiuum per ότος: ut τετυφώς τετυφότης.

Quæ in μων uel μωνος sunt tertiæ declinationis, per ς faciunt genitiuum.

Quæ in es uel in ep, per εντ faciunt genitiuum, ut τυφθείς τυφθέντ: Quæ in υς per ωτος.

Fœminina in $\left. \begin{array}{l} \upsilon\alpha \\ \mu\omega\eta \\ \sigma\alpha \end{array} \right\}$ faciunt genitiuum per $\left. \begin{array}{l} \alpha\varsigma \\ \eta\varsigma \\ \kappa\varsigma \end{array} \right\}$

DE TONIS PARTICI

PIORVM.

OXYTONA.

Sunt masculina quæ in ως desinunt, & neutra quæ in os. Item quæ in ωρ ab aoristo secundo.

Quæ in ες uel ερ passiuorum. Itē præsentia, & quæ ab aoristis uerborum in μι.

PAROXYTONA.

In ωρ præsentia actiuorum, futuraq; prima in ας, ab aoristo primo, In μων & præterita perfectæ passiuorum.

PROPARO-

DE PARTICIPIO.

179

PROPAROXYTONA.

Que in $\mu\epsilon\upsilon$ $\textcircled{\text{D}}$, excepto præterito perfecto, & fœminina quæ à paroxytonis descendunt.

PROPERISPOMENA.

Fœminina ab oxytonis, uel perispomenis descendentiâ.

PERISPOMENA.

In ωp à futuro quintæ coniugationis. Futura secunda, & præsentia circumflexorum.

DE ADVERBIO, CONIUNCTIONE

*& Præpositione inuenies in
sequentibus.*

PARS TER

TIA, DE CONSTRV
CTIONE.

ABITA PARTIVM ORATIONIS etymologia, syntaxis quoq; id est debita illarum cōstructio, negligenda nō est, ne solœcus sermoni incidat. Præcipue partes sunt, Nomen & Verbum. De nominibus primum.

REGVLA.

Επίθετον, id est adiectiuum & substantiuum conueniant in genere, numero, & casu: ut μέγας ἄνθρωπος, καλὴ γυνή.

ALIA.

Est & synecdochica constructio, adiectiui cum accusatiuo admodum Græcis familiaris: ut ἄνθρωπος τῶν τριῶν ἔγχεσσι δ' ὄσσεα. Rarius cum datiuo.

DE ARTICVLATIONE ADIECTIVORVM.

Sine articulis proferuntur, si uerbum ὑπεκλήσθη, id est substantiuum solum dicatur uel intelligatur: ut Σωκράτης

TERTIA PARS DE CONST. 181

κράτης ἄνευ ἀγαθός, Ἀριστοτέλης σοφός. Possunt etiā
huiuscemodi adiectiva in genitivum pluralem commuta-
ri: ut Σωκράτης τῶν ἀγαθῶν, Ἀριστοτέλης τῶν σοφῶν.

Cum articulo proferuntur, si præter substantivum
subintellectum, aliud verbum adijciatur: ut ὁ ἀγαθός
Σωκράτης φιλοσοφεῖ, subintelligitur Σωκράτης, ὁ ὦν
ἀγαθός.

Quod si proprium nomen præponatur, utrique arti-
culus præponendus erit, ut ὁ Σωκράτης, ὁ ἀγαθός φιλο-
σοφεῖ, præponitur ibi tam proprio nomini, quàm adiecti-
vo articulus.

ALIA.

Nominum ad aliquid dictorum, uel per superlationē,
uel p̄ subiectionē, alterum in genitivo ponendum: ut πα-
τρὸς ἡδὺ, ἀδελφῶν δεωότες.

Deputatur etiā genitivus genealogijs & possessio-
nibus: ut πατρὸς Σωκράτους, οἰκῆς Ἀριστοτέλους.

Datiuo iunguntur nomina differentie significatiua,
ut ἕπεσον διάφορον. Item quæ similitudinis uel equalita-
tis, uel amicitie, uel contrarietatis: ut φίλος τῷ δέσπυ,
ἴσος, γίγνων, ὁμοιοῦς, ἀντὶς, ζῴωντιος. Cōposita etiā
ex ὁμοῦ uel σῶν, ut ὁμοιοῦσι, σῶνεδροῦ.

Tanquàm ad aliquid dicta, per disiunctionem inter
se ponuntur: ut ἢ τοὶ ἡμέτεροι ὄντι, ἢ νῦν, ἢ φῶς, ἢ σκοτός.

RELATIVA coordinantur substantiuis in co-

dem genere & casu, demonstrationis uel similitudinis gratia, nonnunquam & admirationis: ut τοῖς τῷ ἡρώδῃ λέως, οἷς ἄλλας. Et hæc quia per ea demonstramus, sæpe δεκτικὰ dicuntur: Quæ autem incipiunt à τ, ut τοῖς τῷ, πηλικός, τὸς τῷ, ἀνταποδοτικά, id est redditiva uel demonstrabilia dicuntur. Aferitur illis quandoque particula δε, ut ποιός δε, possunt & cum articulis construi.

Quæ autem incipiunt à uocali, non ordinantur cum articulis. Non dicimus enim ὁ ὄσθ.

Ponuntur redditiva quandoque sine relatiuis, & relatiua quoque sine reddituis.

INTERROGATIVA in interrogatione minime cum articulis ponuntur in principio sermonis, ut πὸς, πῶς, πηλικός. In iterata uero interrogatione, ad prædictam interrogationem & articulum ponere licet: ut τὰ ποία λέγεις. Et solent uerbis substantiuis adiungi, uel uocatiuis: ut τίς ὄσιν οὗτος; ἢ τίς ὁ δε καλεῖται; Vel abiectiue substantiui, ut τίς οὗτος;

Τίς potest apponi omni uerbo: & si per pronomen respondeatur, non opus est ulteriori interrogatione: ut τίς γράφει; ἐγώ. Si autem per nomen, ultra poterit interrogari per nomen equiuocum, multæue significans: ut τίς γράφει; ἡσαίας. τίς ἡσαίας; ὁ Νικολάος.

INDEFINITA non possunt construi cum articulis. In ὄσθ & ὁ ποῖος, ὁ non est articulus.

DISTRIB-

DISTRIBUTIVA, quæ ὑπὸ μεγρομένα dicuntur, quatuor sunt, scilicet ἕτερον & ἄλλο, quæ suscipiunt articulos: ἕκατερον & ἕκασον non suscipiunt. Quæ si adiectiue cum nominibus construuntur, postulant idem genus, & eundem casum: si ad differentiam uel possessionem, genitiuum poscunt: ut ἕκασον τῶν ζώων.

PATRONYMICIS, ob maiorem declarationem, filiorum nomina adiungere decet: ut Πριαμίδης ἑκτῶν ἀτρείδης μιν ἐλάττω.

COMPARATIVI & Superlatiui ad sua substantia, de quibus dicuntur, eodem genere & casu ponuntur. Illa autē quibus comparantur, ponuntur in genitiuo: ut ἀχιλλεύς ἰχυρώτερος τοῦ αἰῶτος, καὶ ἰχυρώτατος τῶν ἐλλώων. Differenter tamen, quia comparatiuus iungitur singulari & plurali: Superlatiuus tantum plurali. Dicitur enim comparatiuus de uno uel pluribus, superlatiuus de pluribus tantum. Præterea comparatiuus non refertur ad ea solum, quæ sunt eiusdem generis, sed & ad ea quæ diuersi generis, ut αἰῶς ἰχυρώτερος τρώων: superlatiui solū ad ea, quæ sunt eiusdem generis.

Ultra, Comparatiuus patitur post se dictionem & inter se & sequentem casum, ad quem fit comparatio, ut ἀρείοσιρ ἢ ἐπὶ ἡμῶν ἀνδράσιρ ὠμίλοισι.

Et ultra admittit cum & etiam καὶ cum accusatiuo, ut πλεόν ἢ καὶ ἀνθρώπων. Et quandoque cum ὡς, ut πλεόν ὡς καὶ ἀνθρώπων.

Admittit & infinitiuum aliquando cum ἢ solo, alie

quando cum ως: ut τὸ νόσημα μᾶλλον, ἢ φέρεται, καὶ ἢ ὥστε λαύαοθαί φέρεται.

Nihil horum admittit superlativus.

SVPERLATIVVS summam intensiōnem habet, nec admittit aduerbia. Comparatiui aduerbia admittunt, ut λίαν πάνυ μάλα, uel tale quoddam.

Inueniuntur superlatiui quandoque sine genitiuo, ut ἑσπερος ὁς κάλλιστος, ἐν οὐρανῷ ἴσα τῆ ἀσπίδος. Sunt quædam absolute dicta superlatiue cōstructionis: ut κορυφαῖος, μόνος, ἕξοχος, ἄγιος.

VERBALIA & denominatiua eandem habent constructionem, quam uerba & nomina à quibus descendunt.

Impletiuæ & priuatiuæ, ut πένης πλήρης, sicut possessiuæ genitiuum requirunt.

Accusatiuo & infinitiui adiunguntur, quæ proprie adiectiuæ & relatiuæ: ut καλὸς δ' εἶδος, id est καλὸς ἰσθμῶνος ἔπειρ.

Collectiuæ, quæ in singulari pluralem numerum notant, singularibus & pluralibus uerbis adiunguntur: ut ὁ δῆμος εἶπερ, uel ὁ δῆμος εἶπορ.

Alias omnia nomina singulariter prolata, singularibus adiunguntur uerbis: dualia uero dualibus, pluralia pluralibus.

NOTA tamen, quod Attici nominatiuos plurales neutri generis, construunt cum singularibus uerbis: ut παύσα τὰ παιδία. Et si sint aliqua formatione pluralia,

lia, significatu uero singularia uel dualia, non oportet ea adiungere in significatu singularibus uel dualibus uerbis, sed pluralibus: ut ἀδελφῶν εὐλοσοφίαν διέτριβον, non διέτριβε, ἔμφότεροι γράψον, ἢ γράφειν.

Ἄμφω autem ἔδω dualia in significatu ἔ uoce, dualibus ἔ pluralibus adiunguntur uerbis: ut ἔμφω τρέχειν, uel τρέχουσι.

DE CONSTRUCTIONE VERBORVM
IN REGIMINE, VEL PER
TRANSITIONEM.

Cum uerbis nominatiuus construitur sine transitione: Obliqui autem cum transitione.

SPECIES constructionis uerborum cum obliquis sunt septem. Tres simplices, quatuor compositæ.

PRIMA est cum accusatiuo, ut διδάσκωσθε, διδάσκω γράμματα.

SECUNDA est cum genitiuo, ut δέομαισθε.

TERTIA cum datiuo, ut δίδωμι σοι. Et illæ tres sunt simplices.

PRIMA ex compositis dicitur διαβαλόντες, hoc est transitiuæ: quando ad aliquam illarum trium simplicium fit transitio per accusatiuum. Exemplum primæ, διδάσκωσθε τὰ γραμματικά. Exemplum secundæ, δέομαισθε τὰ δίκαια. Exemplum tertιæ, δίδωμι σοι χρυσίον.

SECUNDA ex compositis dicitur αἰτιολογικός, uel ἑξαιρητικός, quando præter simplicem constructionem fit transitio ad genitiuum. Exemplum primi, διδάσκω σε τὸ καλὸν, δέομαι σου ἐν χρείᾳ. Exemplum tertij, μεταδίδωμί σοι ἐν χρείᾳ. Vocatur αἰτιολογικός, id est causatiua species, quia causam rei indicat: Et dicitur ἑξαιρητικός, id est defectiua, quia deest gratia uel causa.

TERTIA dicitur ὄργανικός, id est instrumentalis, qua præter simplicem constructionem transitus fit ad datiuum qui significat instrumentum. Exemplum primæ, διδάσκω σε τὴν ἀγαθὴν. Exemplum secundæ, δέομαι σου ὅλη ψυχῆ, δίδωμί σοι χεῖρ.

QUARTA, qua præter constructionem præcedentem transit ad infinitiuum: & est duplex. Dicitur enim uel τελικός, id est finalis, quando scilicet infinitiuus potest resolui per ἵνα, id est, ut, quod scilicet finem denotat: ut διδάσκω σε διαλέγεσθαι, exponitur, doceo te disputare, id est ut disputes. δέομαι σε βοηθῆσαι, id est precor te ut iuues. δίδωμί σοι πρῖνα, id est do tibi ut compares. Alia pars est, & dicitur εἰδικός, resoluitur per ὅτι, id est, quod, ut λέγω Σωκράτην γεγονέναι σοφόν, id est dico quod Socrates factus sit, uel fuerit sapiens.

Est & alia species, qua dicitur ἑξαιρητικός δεύτερος, qua declaratur quantitas temporis: ut ἔζησε πέντε ἑβδομάς, uel aliquid agentis aut patientis, ut φθείρεται τὰ κοινὰ τὸ σὸν μὲνός. Vel quod secundum aliquid, ut σοφός τὰ

Φὸς τὰ μηχανικά. Vel causam non multum organice, aut instrumenti ab similem: ut πάντα δὲ ταῦτα γέγραφε ἔρ ειρημλίον ἑόπορ ὡς ἀρεῖς βιβλίον κατὰθετο.

Est et alia species, quæ dicitur προσρημαλικόν, si uerbo cōiungantur aduerbia, διδάσκω σε νῦν ἢ ἡδέως.

ADDITVR his et συγκατηγορημαλικόν, quādo præpositionibus utimur, ut ἀθενῆς ἢρ δι ἀρχηματαίαν.

COMMISCENTVR sepe plures constructiones, ut in hoc exemplo, διδωμί σοι, χυσιόν, ὅτι χείρας, χεῖρ τῆ ἐμαυτοῦ, πρὶαθαῖ, ὡρ ἀρ δέη.

Ad primum comma est tertia species simplicium, Ad secundum est prima compositorum, Ad tertium secunda compositorum, scilicet ætiologica: Ad quartum tertia cōpositorum, scilicet organica: Ad quintum est quarta compositorum, scilicet τελικόν: Ad sextum est συγκατηγορημαλικόν.

INSERVNTVR quandoque aduerbia, præpositiones, coniunctiones, maioris declarationis gratia, ut in prædicta oratione dici potest, διδωμί σοι χυσιόν, ὅτι πρὸς τῆς ἐνεκα χείρας, ὅπως πρὶαθῆμος ὡρ ἀρ δέη ἔχεις.

ATTICA phrasis est, dicere cum operatione uerbum, quod ab operatione deducitur: ut δαλένω δαλείων, μάχομαι μάχην.

LOCI PRIMAE SPECIEI SIMPLI

cium, id est quae uerba cum accusatiuis construantur.

Quaecumque ad corporalem affectionem referuntur, ut γυμνάζω, κινῶ, νίπτω, πλήπτω, φθείρω, δύνω, δέσσω, βρέχω, ειάζομαι, τρίβω, κρατῶ, κείρω, θερίζω, καίω.

Quae in animalem et moralem affectionem referuntur, ut ειλῶ, ἀγαπῶ, σέβω, δικάζω, ἀδικῶ, βλάπτω, ὠφέλω, ὑβρίζω, ἀνιῶ, λοιδορῶ.

Item demonstratiua, ut ἐπαυῶ, ἐγκωμιάζω, ὑμνῶ, ἄδω, εὐλέγω.

Adoratiua, ut ἡμῶ, σεβῶ, προσεβεύω, προσκυνῶ, κολακεύω, αἰδέομαι.

Item excogitatiua, opinatiua, cognitiua: ut νοῶ, κρινῶ, οἶδα, οἶομαι, ὑφορῶμαι.

Itē προαιρετικά, ut ἐδόμομαι, προαιρέσομαι ἐθέλω.

Inquisitiua, ut ζητέζω, ἀνακρίνω, ἐρωτῶ, ἐρυνῶ, εὑρίσκω.

Obtentiuā, ut ἔχω, φυλάσσω, ἀναγκάζω, εἶργω, ἐλαύνω, νικῶ.

Hortatiuo, ut παροτρύνω, ἐρεθίζω, προτρέπω, παροτρύνω, παροξύνω.

Vocatiua, φωνῶ, ὀνομάζω, καλῶ.

Artificialia, ὀκοδομῶ, σκυτοτομῶ, ἰατρειύω.

Delusiua, πλανῶ, δζαπατῶ, φενακίζω, κλέπτω, παρολογίζομαι.

praecipiua,

Præceptiua, uel affectiua, παιδεύω, σωφρονίζω, πείθω, διδάσκω, ψύχω, θερμαίνω, διατίθημι.

Commiseratiua, ὀδύρομαι, κλαίω, θρῆνώ, οἰκτιρίζω, ἐλεῶ.

Supplicatiua, γαῖμα, λιτανεύω, ἀνύβολῶ, ἱκετεύω, ἐκλιπαρῶ.

Commerciorum significatiua, ut πολῶ, ἀγοράζω, συμβάλλω.

Naturalia, ut φύω, γυῶ, αὔξω. Et hæc ἔ horum similia accusatiuo coniunguntur.

QVAE CVM GENITIVO CONSTRV
ANTVR EX SECVNDQ OR
DINE SIMPLICIVM.

Que significant apprehensionem per sensum, ut αἰθάνομαι, ἀκούω, ἀπθῶμαι, γύνομαι, ὀσφραίνομαι, ἐρῶ, ὑπλήθω. Ὄρῶ autem ἔ sua synonyma, ut ὄρῶμαι, θεῶμαι, βλέπω, descriuunt accusatiuo.

Curatiua ἔ robesiua, φροντίζω, ὑπὸ μέλομαι, φείδομαι, ἀπολαύω, κοινονῶ, μετεχῶ, μέμνημαι.

Dominatiua, βασιλεύω, λεπτόζω, κυριεύω, πρῆξανα ἢ ἀρχῶ κηστώ.

Differētiua, discepsiua, ut διαφέρω, χωρίζομαι, ἀπέχω, σέρομαι, ἀμαρτάνω.

QVAE CVM DATIVO CONSTRV
ANTVR EX TERTIO
ORDINE.

Acquisitiua, ut δίδωμαι, πέμπω, χαρίζομαι.

Quasi acquisitiua, δουλεύω, πωσεύω, ὑπηρετῶ, ἀκούω.

Aduersatiua, λέγω, ἀνἀλέγω, παλαίω, ἐναντιάζομαι, ἀμεισθεῖν, μάχομαι.

Generaliter, omne uerbum potest esse quasi acquisitiuum, & sic cum datiuo construi: ut διδάσκω τὸν νεόν, uel διδάσκω σοι τὸν νεόν.

LOCI SECUNDAE SPECIEI COM
POSITORVM.

Si quae permutatorie dicantur, uel appreciatiue: ut ὄντωμαι, πολῶ, ἀλλάτῶ, ἀπολαμβάνω.

Si impletive, ut γεμίζω, πληρῶ, κενῶ.

Si separatiue, ut γύμνω, ἀπαλλάτῶ, ἀλείψω, ἀπώλυνω, κωλύω, ἀνασέλω, συγχωρῶ, ὑπέκω, κωλύω, ἀμβλύνω, καθαίρω, ἠραιρῶ, φεύδω. Horum aliqua exceptiua sunt.

Si laudatiua, ut ἐπαινῶ, θαυμάζω, εὐδαιμονίζω, ἰσχυρίζομαι, ἀποδέχομαι.

Si communicatiua, ut κοινονῶ, μετέχω, μεταδίδωμι, ἀξιῶ.

Si amica,

Si amica, uel commiseratiua: ut *Είλω ἀγαπῶ, ἐλεῶ, ὀικτερῶ.*

Et generaliter, si causa obijciatur: ut *μέμφομαί σοι, ἀχαρισίας κατηγόρῶσθε κλοπῆς.*

Item si negetur tempus, uel si propè fieri, uel per breue tempus quid accidisse declarctur. Exemplum primi, *οὐκ εἶπορ χρόνον πολλόν.* Exemplum secundi, *μικροῦ πρῶτον.*

Item si determinetur tempus, ut *χρῆμῶνος καὶ ἕαρος αἰκοιλίαι θερμοαί εἰσι, ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς ἐργάζετη.*

Item si quid à parte dicatur, ut *κρεμῶσε τῶ ποσῶσ τῶνω τῶ ὕδατος, Δρέπομαι ἄνωθῶρ.*

Et hæc de actiuis dicta sint.

DE PASSIUIS.

Passiuum toties dicitur, quoties actiuum. Sed quod nomen prius ponebatur in recto, in obliquum uertitur apud passiuum mediante præpositione ὑπὲρ uel πρὸς: & obliquus apud actiuum uertitur in rectum, ut *Σωκράτης ἐλάφ φαίδρος, φαίδρος ἐλάτται ὑπὲρ Σωκράτους.* In uerbis uocatiuis nominatiuis etiam postponi potest, ut *ἐγὼ καλῶμαι πέτρος.*

DE NEUTRIS.

Neutorum aliud est ὑπὲρ κληρόν, id est substantiuum,

aliud non. Substantiua uerba sunt, εἰμί, πείλω, τυγχάνω, eandem constructionem habent, quam Ἔ actiua.

Neutra diuiduntur in αὐτοουδέτερα, id est per se neutra, quorum constructio absoluta est. In ὀλοενεργητικά, id est totaliter actiua, que constructionem habent cū accusatiuo: ut φεύγω σε, τρέχω ἃ σάδιον. Et in αὐτοπαθητικά, per se passiuua, ut πάσχω, Ἔ habent constructionem passiuorum, ut πάσχω ὑπὲρ τοῦ ποιοῦντος Ἔ. Habent Ἔ transitiuam, ut πάσχω ταῦτα, νοσῶ, νόσον, ἀλλῶ πῶς κεφάλῳ.

DE VERBIS ME-

DIIS.

Habent constructionem nunc actiuorum, nunc passiuorum: ut βιάζομαι τὸν ἐχθρόν, Ἔ βιάζομαι ὑπὲρ τοῦ ἐχθροῦ.

DE VERBIS DEPONEN-

TALIBVS.

Alia sunt αὐτοενεργητικά, per se actiua, quamuis sub uoce passiuua, ut μάχομαι γίνομαι. Et constructionem habent actiuorum supra positam. Alia sunt ὀλοπαθητικά, id est prorsus passiuua, uoce Ἔ significatu. Et passiuorum imitantur constructionem, ut γίνομαι κοιμῶμαι.

DE

DE VERBIS IMPERSONALIBVS.

Ex his aliqua omnino nullam admittunt constructionem, nempe passiuæ: ut λέγεται, εἶρηται, εἰρηόω, & similia. Alia uero admittūt, ut possessiuæ uel acquisitiuæ: cōstruuntur enim cum genitiuo, & datiuo, ut μέγιστοι τῶν ἐμοί. Vel quasi acquisitiuæ, quæ cum datiuo & infinitiuo construuntur: ut ὡς εἰκόσ. ἔξεισι, συμβάνα, προσήκει, πρὸς τὴν δοκίαν τῆς βασιλῆος καὶ τοῦ δῆμου πείσασθαι. Alia transitiuæ, cum infinitiuo solo construuntur, ut δὲ φάσθαι, ἢ λαβῆναι, ἢ δέχεται εἶναι, εἰδέναι ἢ εἶδεναι, δὲ εἶπερ. Oportet autem huiusmodi infinitiuos esse præteriti perfecti, uel præsentis, nunquam uero futuri temporis.

DE MODIS VERBORVM.

Indicatio potest adiungi aduerbium negandi οὐ, sed non alijs modis, immo nec infinitiuo: nam adiungitur eis negatio μή: ut μή γνοίης, μή γνῶς, quia solus indicatiuus est proprie affirmatiuus.

Imperatiuis additur aduerbium ἄγε.

Optatiuo uero εἴθε, quod tamen & alijs modis additur.

Subiunctiuo additur coniunctio εἴε, uel ἴνα.

Infinitivum solum Stoici uerbum dicebant. Plerumq;
apponitur ei articulus, quasi sit nomen neutri generis: ut
τὸ ἄνθεον δ' ὀνομάζονα. Accipit & accusatiuum ante
se, & post se eandem constructionem habet, quam suus in-
dicatiuus. Construitur item cum omnibus modis uerba-
libus.

Subiunctiuus poni solet in interrogationibus & du-
bitationibus.

Infinitiuus amat construi cum uerbis proæreticis, id
est electiuus: ut θέλω γράφειν ποθῶ ἰδέσθαι. Item cum im-
personalibus, ut δεῖ γένεσθαι. Item cum uerbo μέλλω, ut
μέλλω δεῖσθαι, ἐλπίζω ὄψεσθαι.

DE PARTICIPIIS.

Participia inter se, & cum uerbis ac nominibus ean-
dem constructionem habent, quam habent uerba à
quibus descendunt: ut dicimus γράφειν θέλω, sic & γρά-
φειν θέλω.

Elegātiā habet futurum participiale, ut ἕκω ἐσῶ.

Participia iisdem casibus aptantur, quibus sua uerba.
Sic fieri solet in participialibus, alia autem deriuatiua
genitiuis semper astruuntur: ut κόπῳ τῷ τῷ, κοπεύς
τῷ τῷ.

INVENTA sunt participia in leporem & bre-
uitatem sermonis. Elegantius dicitur γράφω καίρω,
quàm γράφω καὶ κοίρω.

Frequens

Frequens est usus participiorum in obliquis, ut ἐμὸν
 διδάσκοντος ἢ καὶ σωκράτης.

DE ARTICVLIS.

PRæpositiuo articulo utimur ad certitudinem rei in-
 dicandam, & recordationem præmemorati: ut si
 quis dicat ἄνθρωπος, incertum est quem dicat: Si autem
 ὁ ἄνθρωπος, certum est esse cum cuius mētio habita est.

Præpositiuo omnibus nominibus præponuntur. Sub-
 iunctiuus autem soli indefinito τις, ut ὁ ἄνθρωπος. Et coniun-
 ctionibus πρὸς, γὰρ & πρὸς: ut ὁ παῖς, ὁ σὺς, ὁ παῖς. Poëta
 etiam ὁ σὺς, ὁ σὺς, ὁ σὺς.

Præpositiuo præponuntur nominibus & participijs,
 nunquam autem pronominiibus: Subiunctiuo subiungun-
 tur nominibus, participijs, & uerbis.

FREQVENS est usus articulorum in distribu-
 tione casualium, cum partitiuis coniunctionibus μὲν &
 δὲ. Vel enim apponuntur ad nominatiuum, ut ἄνθρωποι
 οἱ μὲν ἴδον ἐπὶ τῆς πόλεως, οἱ δὲ πρὸς τὸν ἄνθρωπον. Vel ad ge-
 nitiuum, ut τῶν ἀνθρώπων, οἱ μὲν ἔδωκεν, οἱ δὲ βία
 ἔλαβον. Vel ad accusatiuum, ut τοὺς στρατοὺς, τοὺς μὲν
 ἔλαβον, τοὺς δὲ λαβὼν οὐδὲ μὲν ἔδωκεν.

Quod sanè & in prolepsi multipliciter contingit.
 τὸ omnibus partibus orationis præponitur, & facit cas-
 neutri generis, & indeclinabiles, quod quidem barbare
 dicunt ly.

NOTA, quod subiunctiuus articulus Attice non ad casum, quem postulat subsequens uerbum construitur, sed cui adiungitur: ut ἔχω βιβλίους, καὶ ἀπὸ λαῶν ἔχω ἀγαθῶν, quod Atticum est.

NOTA, quod sæpe ad pluralem singularia constructa inuenimus, ut ἀνθρώπους τίνωνται, ὅλας ἐπίσκοπος ὁμολοῶ. Et è diuerso, ut μή τις ἀχάων ἐνθάδε ἐπέλθῃ βεληφόρος οἱ τέ μοι ἀεὶ βελάς βελεύσει.

DE PRONOMINIBVS.

PRONOMINIBVS possessiuis articulus præponitur, ut ἔμοῦ οἴκου ἢ ἡμετέρου μίτης.

NOTA, quod primæ & secundæ personæ possessiuæ recte coniunguntur alijs etiam personis, ut ἔμοῦ πατρὸς σὺ ἢ ἐκείνου φίλῃ. Quæ autem sunt tertiæ personæ, cum alia persona construui nolunt, absque alio possessiuum declarante. Solæcismus enim est, ὁ σφέτερος πατρὸς φίλῃ ἐμὲ. Est ergo dicendum, ὁ σφέτερος αὐτῶν πατρὸς, uel ὁ πατρὸς αὐτῶν, sine possessiuo. Et per ἀντιμετάθεσιν, id est reciprocationem, bene dicitur, δεόντά σου τοῖς σφέτεροις ἐπικουρῆσαι. Indifferenter dicitur, φῶς τῶν ἐμῶν ὀφθαλμῶν, uel τὸ ἐμὸν φῶς τῶν ὀφθαλμῶν.

Primitiua construuntur cum uerbis, nominibus, & participijs. Deriuatiua autem cum solis nominibus.

DE ADVERBIIIS.

A Duerbiorum aliqua sunt temporis significatiua, ut ναῦν, τότε, ὡς τότε, ἡδὴ, ἄρτι, αὐτίκα, πρόσχρημα, αὐτίς, ὄξαιφικε. τέως, ἕως, ἡνίκα, ἔπειτα, μετὰ πρῆτα, ἐπεὶ, ἐπὶ δὴ, ἐπὶ δὴμ, σήμερον, αὐριον, μεταύριον, χθές καὶ ἐχθές, πρόσχρημα, πάλαι, ἄρτίως, εὐθύς καὶ εὐθέως, πρώτιστα, ἑσπέρα, ἐφόσον, αἰεὶ, αἰεὶ, αἰεὶ, ὄφρα, τόφρα.

Aliqua autem loci, ut ἐνταῦθα, ἐκεῖ, ἐκεῖσε, ἐκεῖθεν, εἴσω καὶ ἔσω, ἔξω, αὐτῷ, ὡς, ὅπου, ὅθεν, πόθεν, αὐτόθεν, ἐκεῖθεν, αὐτόθι, δεύρω, αὐτόσε, ἄνω, κάτω, ἐμπροσθεν, ὀπίσθεν, ἐγγύς, πόρρω, πρὸ, οὐραμῶ, οὐραμῆ, ὀπίσθεν, ἔνθεν, ἐπέκεινα, μακρὰν, ἐκδεξιῶν, δεξιῶν.

Qualitatis, εὖ, καλῶς, ἡδέως, σοφῶς, ὡς παιδὸν ἢ μλιῶς, ἀπαδείτως, ὡραῖως, ἀχρῶς, ἰκανῶς, πλοσίως, ἀφθόνως, ῥαδίως, εὐχερῶς, λεπῶς, ταπανῶς.

Quantitatis, ἅπαξ, δύο, τρεῖς, τετράκις, ὡς δάκτυλις, ὀλιγάκις.

Congregationis, ἅμα, ὁμοῦ, συλλήθδην, ἀθρόως.

Hortationis, εἶα, ἄγε, ἄγετε, εὐγε, φέρε.

Diuisionis, ἄνω, διχῆ.

Exceptionis, πλὴν.

Ordinis, ἐξῆς, ἐφεξῆς, εὐθύς, εὐθέως, λοιπὸν.

Similitudinis, ὡς, ὡσπερ, οὕτως, καθὰ, ἢ ἕκαστος, ὡς γὰρ, ὡς τὸ πορ.

Separationis, ὡς τε.

Comparationis, μάλλωρ, πλέωρ, ἤττωρ.

Intensionis, λίαν, ἄγαρ, πάντη, πᾶντελώς, πᾶντᾶ-
πασι, πάνυ, σφόδρα, μάλισα.

Remissionis, ἥρέμα, ἡσυχῆ, μόριε, μόλις, καταμίσ-
κρῶρ, βάδην, βαδέως, ὥσει.

Confirmationis, δηλαδῆ, δήπυθερ, πάντως, ὄν-
τως, ἤ.

Iurandi, ναί, νῆ.

Abiurationis, μᾶ, μῆ.

Negandi, οὐ, οὐχι, οὐκῶρ, οὐδαμῶς, ἥμισα, οὔτε,
οὐδέ.

Euentus, ἴσως, τάχα, τυχῶρ.

Interrogationis, πόθεν, πῶ, ποῖ, πῶς.

Demonstrationis, ἴδ᾽, ἠνί, ὧδε, ἐκεῖ, ἐνθάδε.

Vocandi, ὦ, ὄ.

Declarationis, ἤγερ, οἶορ, τῶτ ἔσι.

Positionis, πλῆυτέορ, γεαπῆέορ, ἔσ.

Voti, εἴθε, ὦ φελορ.

Exclamationis, ὦ, ἰού, οἴμοι, αἶ, ἰῶ.

Admirationis, ὦ, φεῦ.

Furentis, εὐοῖ, εὐάρ.

Perculsionis, ἄ, ἄ, ἡρέκλαε.

Aduerbia	}	in loco de loco ad locum	}	ut	}	οἴκοι οἴκοθεν οἴκαδε.
----------	---	--------------------------------	---	----	---	-----------------------------

DE CONSTRUCTIONE AD-
VERBIORVM.

Aduerbia, quæ sunt adiectiua uerborum, construuntur cum uerbis, præterquam uocatiua, quæ cum uocatiuo: ut ὦ Ἰλῆ. Et admiratiua & commiseratiua cum genitiuo, ut φεῦ τῷ κκαῶν, ὦ τῷ μεγέθυς. Et positiua, quæ cum accusatiuo uel datiuo ponuntur, ut γρᾶπῆς ορ ἢ μῆρ, γρᾶπῆς ορ ἢ μάς. Quandoque tamen sine casibus illa ponuntur.

Νῶν præterito plusquam perfectō adiungi nequit, proprie additur præsentī. Et non est inchoatiuum sermonis, sed semper coniunctioni δὲ coniungitur: ut ὦ μω ταῦτ' ἐκείν ορ ἐξείρ, νῶν δὲ οὐδέρ τῶτωρ εἰρηκερ. Eodem modo habet se ἄρ' ἄ ad præteritum perfectum, αὐτίκα ad futurum.

Ὅτε & τότε communia sunt temporibus, præterquā præterito: πρῶτω autem & πάλα proprie seruiunt præterito.

Ἡδὲ commune est futuri & præteriti.

πρῶτ' cum præterito imperfecto, & cum infinitiuis iunguntur, ut πρῶτ' εἰ περ: & cum futuro cum αρ, ut πρῶτ' ἄρ γένη: Sicut & εως, cum suis equipollentibus admittit ἄρ.

Οὐδέποτε soli præterito. Εἰσαεὶ & αὐθις soli futuro. Οὐπω præterito & præsentī adijcitur.

Quæ & cum genitiuo cōstruuntur, ut οὐδέποτε τῶν
 ἡθόνων.

ADVERBIA intensionem significantia, cum ad-
 iectiuis nominibus cōstruuntur, & superlatiuorum ui-
 cem tenent, ut λίαν σόφος. Et nonnunquam aduerbijs
 ipsis adiunguntur, ut γράφει πάνυ ταχέως. Dicuntur
 & sine nominibus. Cōstruuntur autem sicut nomina, un-
 de deducūtur, ut ἀξίως λόγος, sicut ἀξιορ λόγος, & ὁμοί-
 ως τοῖς ἄλλοις, sicut ὁμοιορ τοῖς ἄλλοις.

Localia cum genitiuo cōstruuntur, ut πᾶς γῆς, simi-
 liter comparatiua & superlatiua, similiter & occultati-
 ua, ut λάθρα τῶν ἄλλων: & separatiua, ut χωρὶς: &
 quantitatis, ut ἀπαξ ἢ ἡμέρας, τρις ἢ μηνός. Ordī-
 natīua, ut ἐφεξῆς τῷ ἐνός.

Collectiua datiuo cōstruuntur, ut ἅμα τοῖς ἄλλοις.
 Iuratiua accusatiuo, ut μά δία.

DE CONIUNCTIONE.

Coniunctionum aliquæ sunt copulatiuæ, ut καί, &c.
 τέ, καί, ἀλλά, ἀτάξ, ἀντάξ, ὅτι.

Aliquæ disiunctiuæ, ut ἢ ἢ τῆ, ἢ &c.

Continuatiuæ, εἰ, εἰπερ, εἰδὲν, εἰδὲν ἢ περ.

Subiunctiuæ, ἐπεί, ἐπεὶ περ, ἐπεὶ δὲ, ἐπεὶ δὲ περ.

Causales, ἵνα, ὅπως, ὅφρα, γὰρ, ὅτι, Διότι, καθότι,
 ἐνεκα, οὐνεκα.

Dubitatiuæ, ἄρα, εἴτα, μῶρ, μή.

Collectiuæ

DE CONSTRUCTIONE. 201

Collectivæ siue rationales, ἄρα, ἀλλὰ, ἀλλὰ μὲν, οὐρ.
 τίνω, τοι γάρ τοι, τοι γὰρ οὐ.

Repletivæ, ἄ, θήρ, νύ, πού, τοί, αὐ, πέγ, πῶ, μήρ, Δύ-
 τα, γέ.

Potestatis, ἄρ, κέ, κέρ.

Discretivæ siue electivæ, ἢ

Extenuativæ, siue diminutivæ, γῆρ, γέ.

Aduersativæ, ὁ μὴ, καί τοι, καί πο, ἔμπης, εἰ καί.

DE EARVM CONSTRV-
 CTIONE.

Μὲν non est inceptivum dictionis, sed orationis. Δὲ
 subiectivum sermonis & dictionis.

Ατὰρ & αὐτὰρ inchoativa sunt, sed ἀλλὰ subiu-
 ctivum.

Ἡμῶν inchoat sermonem & dictionem, ἢ δὲ dictionem
 tantum. Poëtica sunt.

καὶ præponitur dictionibus, τε vero subiungitur
 enclitice, ut θεοί τε & ἀνέρες.

Quando καὶ est inchoativum, oportet & aliud & ac-
 cedere.

DE PRÆPOSITIONIBVS.

A Liæ deseruiunt soli genitivo, scilicet ἐξ, ut ἦ ἀτ
 ἀκῆς. aliàs ἐκ. πρὸ, ut πρὸ τῶ θύρῳ. ἀνὰ,

ut ἀνά πολλῶν, id est pro. Ἀπὸ, ab, ut ἀπὸ δικαίων.

ALIAE soli datiuo, scilicet ἐν, id est in, ut ἐν οἴκῳ. genitiuo tamen ἐξαπτηκῶς.

Σύν, id est cum, ut σύν θεῶ. Attice ζών.

ALIAE semper accusatiuo, ut εἰς ἀγορὰν, id est ad. Vtimur ea in rebus inanimatis.

Ἀνὰ, id est per, ut ἀνὰ σφάρον: Vc etiam in, ut ἀνὰ σόμα.

ALIAE deseruiunt genitiuo & accusatiuo, ut κατὰ, quod genitiuo adiunctum, ualet contra, & hoc in accusatioue uel delatione: uel super, ut κατὰ γῆς, κατὰ ἀρχίνε. uel circa aliquid, uel de aliquo, ut κατὰ τῶ ἀνθρώπου. Accusatiuo uero, quando similitudinem, id est secundum, ut κατὰ δημοσθένω: uel tempus, uel motum, id est per, uel circa.

Διὰ constructum cum genitiuo, significat actionem, id est per: ut διὰ σοῦ ταῦτα, uel medium, ut per. Accusatiuo uero, causam: ut διὰ σέ ταῦτα γράφω, id est propter.

μετὰ construitur cū genitiuo, quādo significat unionem, id est cum: ut ἡδὺς μετὰ ἑλῶν βίος. Accusatiuo, quando significat post, ut μετὰ τῶ εὐστῶ.

Ἰπὲρ genitiuo constructum, significat auxilium: ut ἰπὲρ κτεσιφῶντος, id est pro, uel super, id est de. Accusatiuo adiunctum ualet plus & ultra.

ALIQVAE deseruiunt genitiuo, datiuo, & accusatiuo, scilicet

Πρός genitiuo, quando significat motum à persona, ut
 πρὸς θεῶν, id est à : aliquando iurantis est, ualet per, ali-
 quando coram, aliquando est officij, οὐ πρὸς ἰάτρῳ, id est
 non est medici. Datiuo, quando significat prope : ut πρὸς
 ποσσίν, id est ad pedes. Vel ualet σὺν. Accusatiuo, quan-
 do significat motum ad animatum, ut πρὸς τὸν ἄρχοντα,
 id est ad magistratum, uel proportionem, uel exemplar.

Παρά genitiuo, quando significat motum à persona:
 ut παρὰ θεοῦ, id est à deo. Datiuo, id est prope, ut παρὲς
 ἐμοί, id est prope me. Accusatiuo, cum motum ad aliquid:
 ut παρὰ σὲ ἔρχομαι, id est ad te, uel propter aliquid, ut
 παρὰ τὸ ἀδικεῖν ἡμῶν.

Ἐπὶ cum genitiuo, significat tempus : ut ἐπὶ ἄρχου-
 τῶν, id est imperante: uel circa aliquid, uel in aliquo, ut
 ἐπὶ πολλῶν, id est circa, uel in multis: uel super, ut ἐπὶ
 γῆς, id est super terram. Accusatiuo, significat motum ad
 locum, ut ἐπὶ τῶν ἀρκῶν. Datiuo, quādo significat cau-
 sam: ut ἐπὶ ἀγαθῶν, uel in potestate aut arbitrio, uel post
 uel super, uel insidias, uel contra.

Περί genitiuo, quando significat causam, id est pro uel
 de. Datiuo prope idem, sed poetice uel circa. Accusatiuo,
 significat circa uel prope.

- Ἀμφὶ eodem se modo habet, sicut περί.

Ἰπὲρ genitiuo adiunctum dicit causam, id est ob uel pro
 pter, uel sub uel à: datiuo aut ὑπὲρ accusatiuo semper signi-
 ficat sub.

PRAEPOSITIONES cum intrans in compositionem uerborum, aliud significant quàm in constructione casuali.

ΕΞ significat ἔμφρασις, ut ἔζεφαρον, id est usq; ad finem comederunt. Significat etiam extra, ut ἐκφρων, id est extra mentem.

Πρό quandoque ἔμφαλκῶς, ut προπετής, id est petulans.

ΑΥΤῶ in compositione significat contrarium.

Περί significat circa. Item praestantiam, ut ὁ ἀχιλλεύς περιέγειτο τῷ ἔκτορ: περίμι, id est antecello. Item multitudinem & copiam.

Αἰὲν significat negationem, priuationem, ἔμφρασις, ut ἰν' ἀπεργάζομαι.

Ἦν nunc clàm significat, nunc uero diminutionem, nunc mediocritatem.

REGVLA.

Præpositiones compositæ cum uerbis, propriam seruantes significationem, suum exigunt casum, ut καθήγορῶς. Præter possessiua & acquisitiua.

D R A G M A T V M G R A E
C A E L I T E R A
T V R A E,
F I N I S.

EX INCLYTA GERMANIAE BASI-
LEA, IN AEDIBVS ANDREAE
CRATANDRI, MENSE A-
PRILI, ANNO VIR
GINEI PAR-

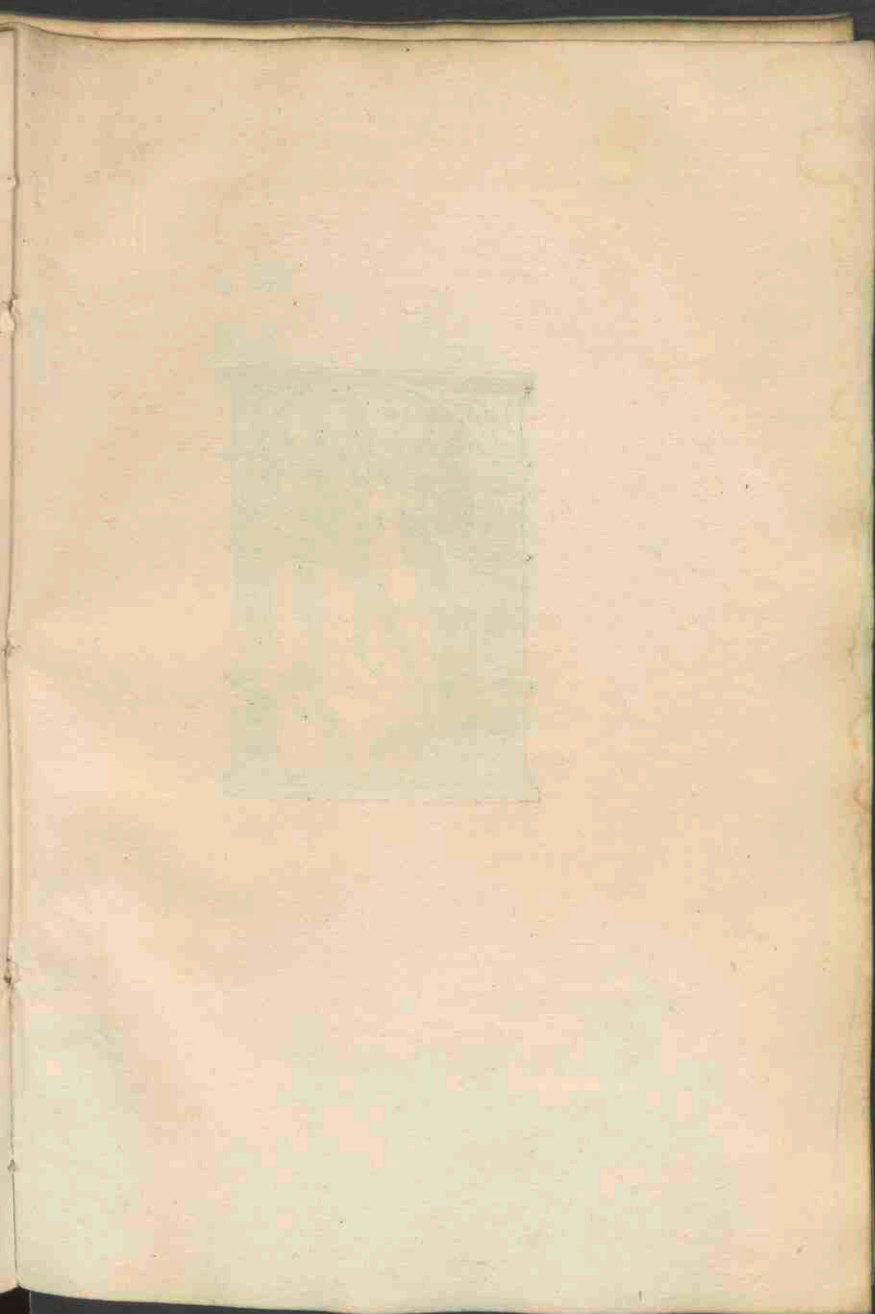
TVS

M.

D.

XXIII.

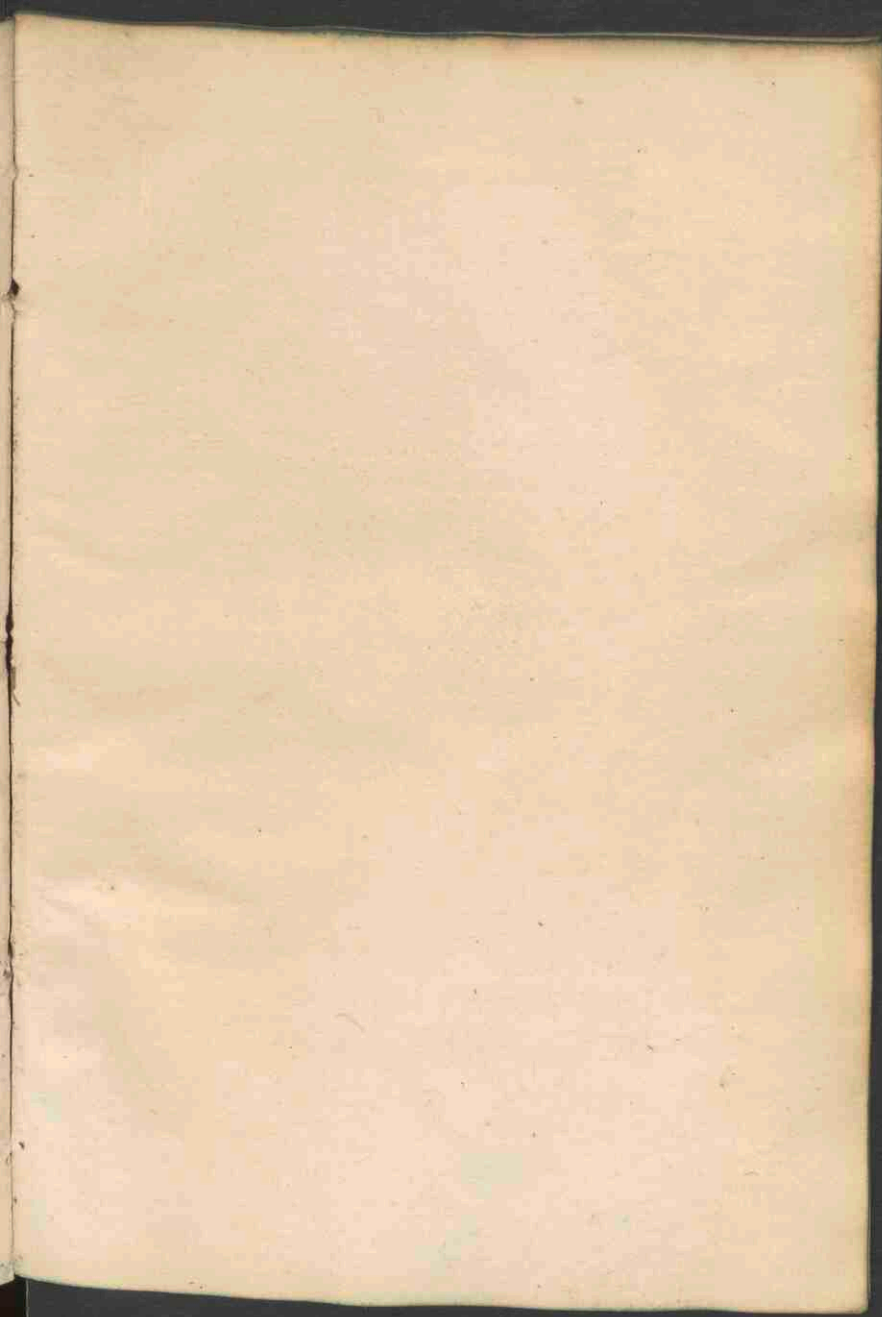
THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637
U.S.A.

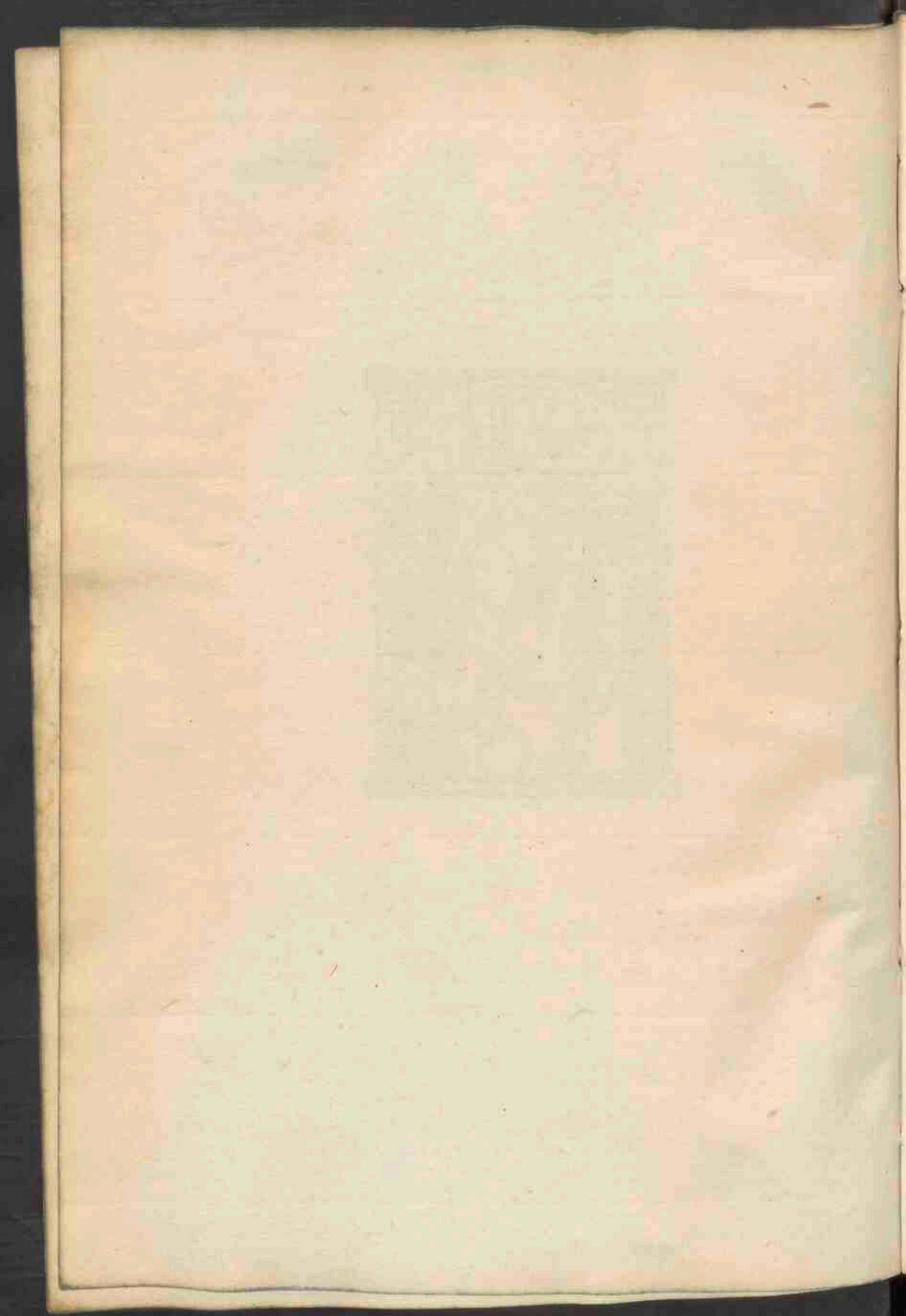

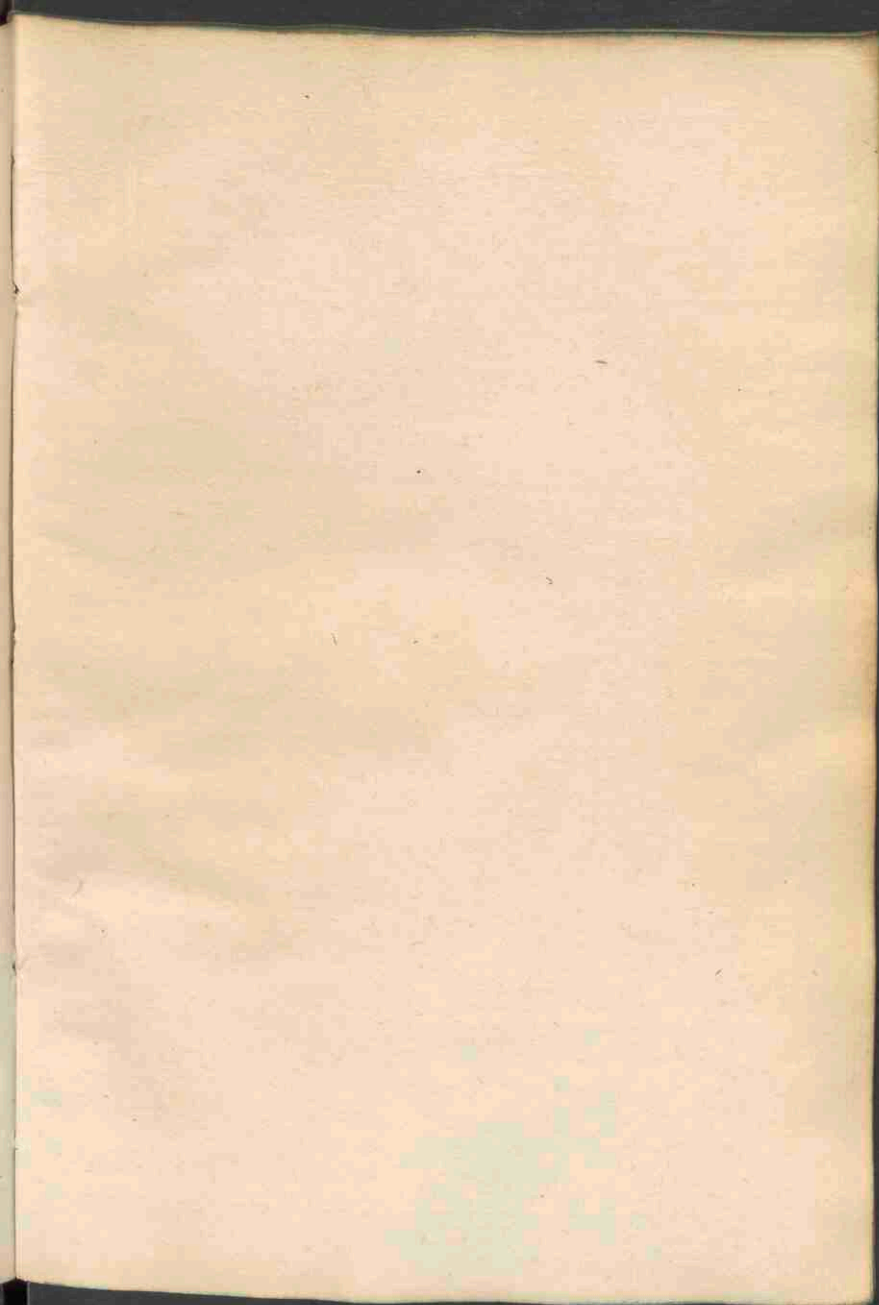
OCN 44662554

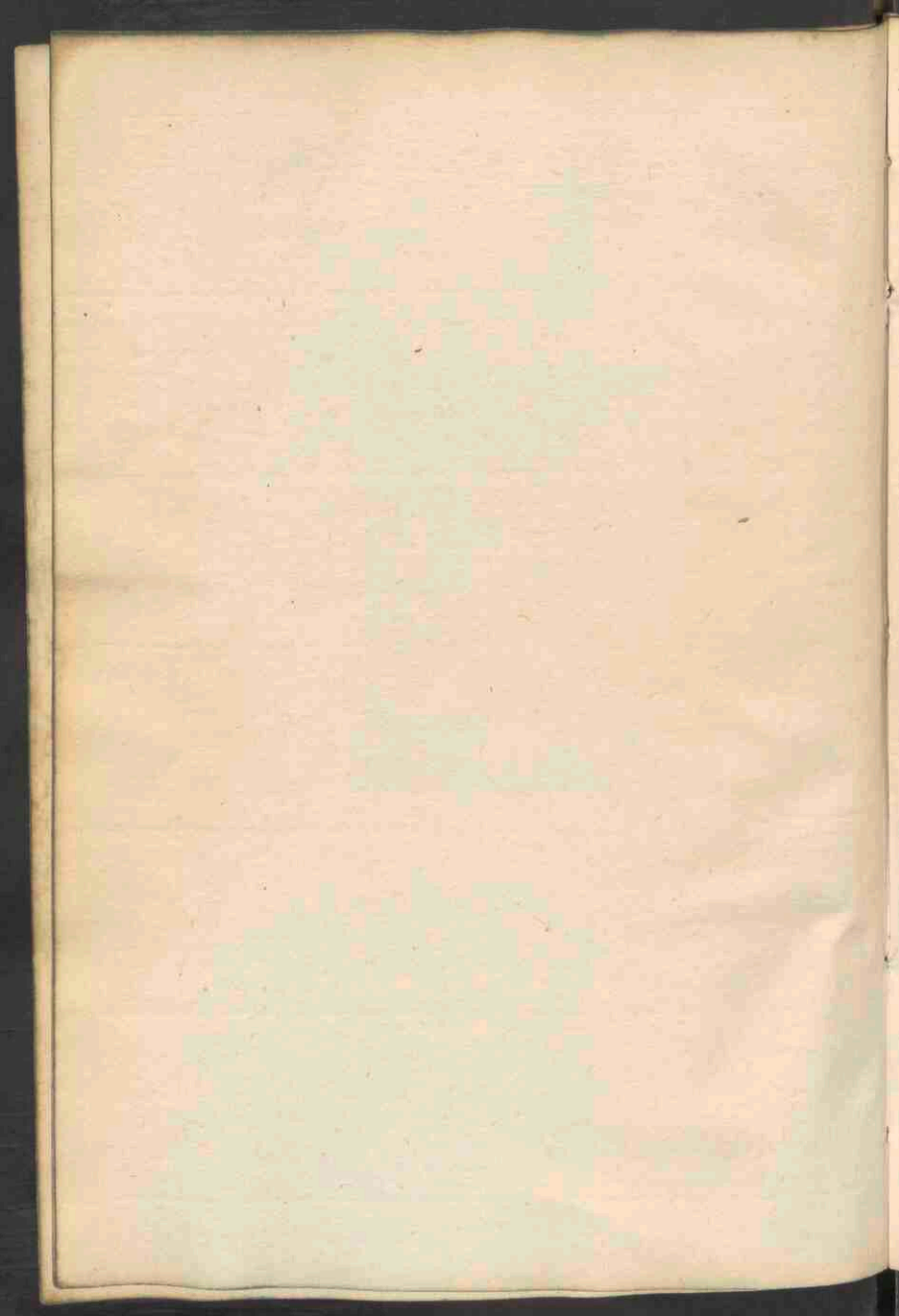
6779-E

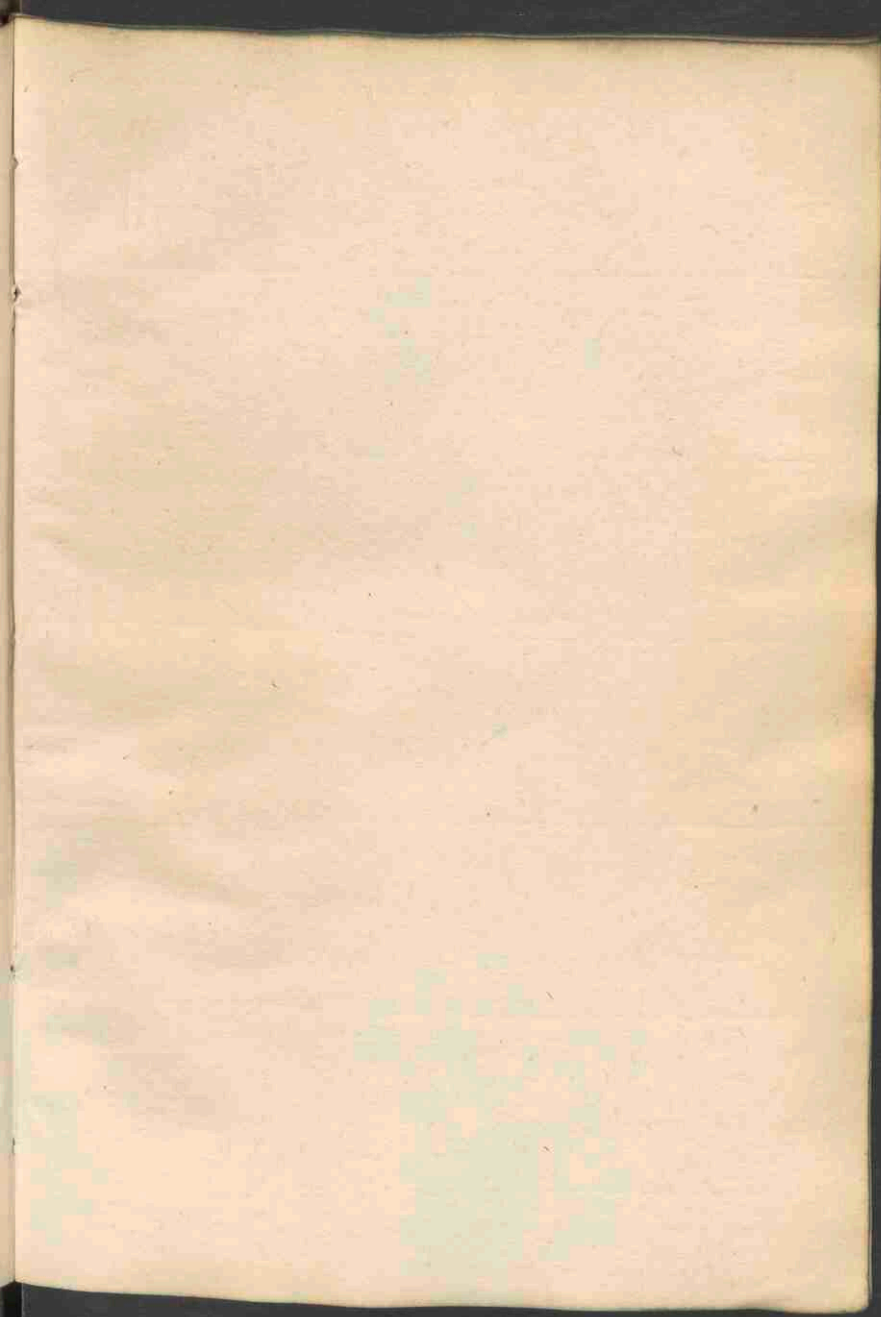

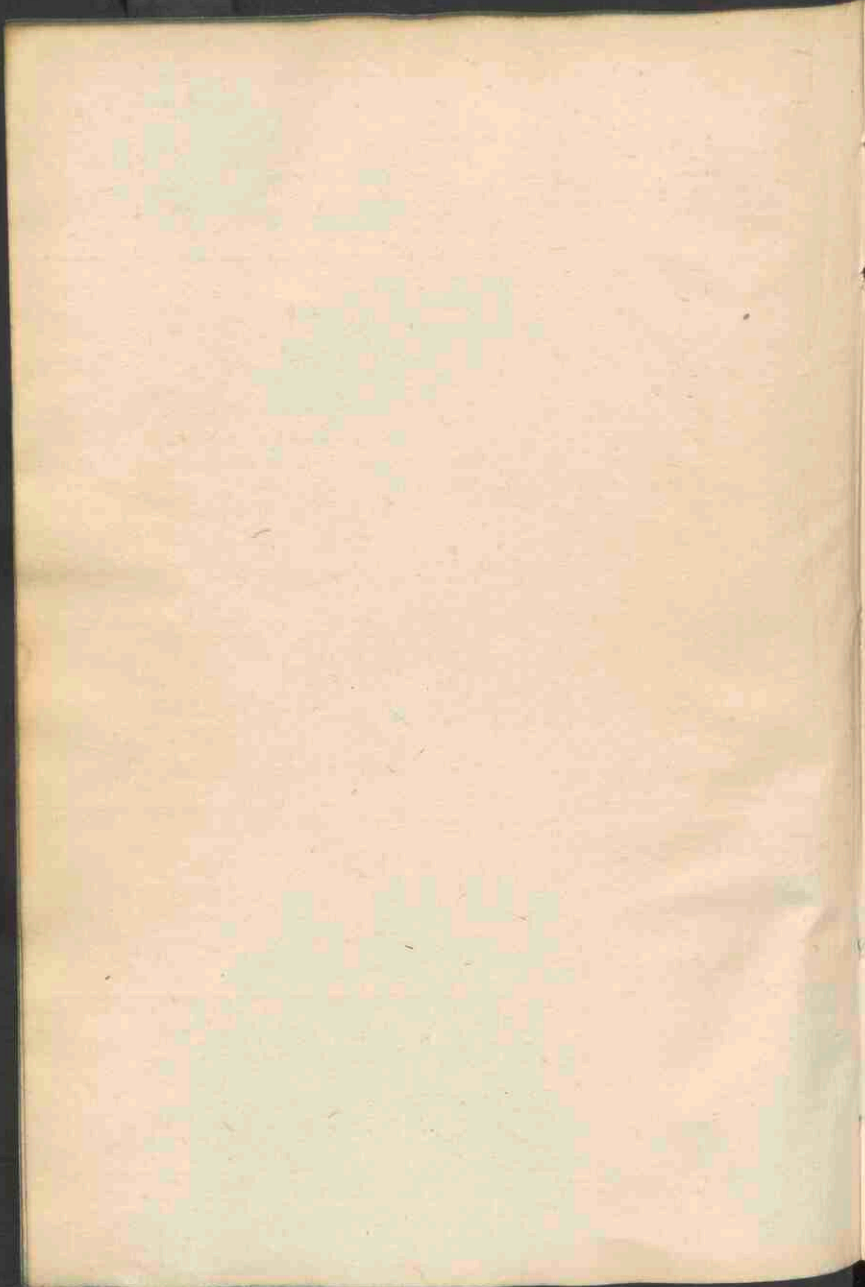

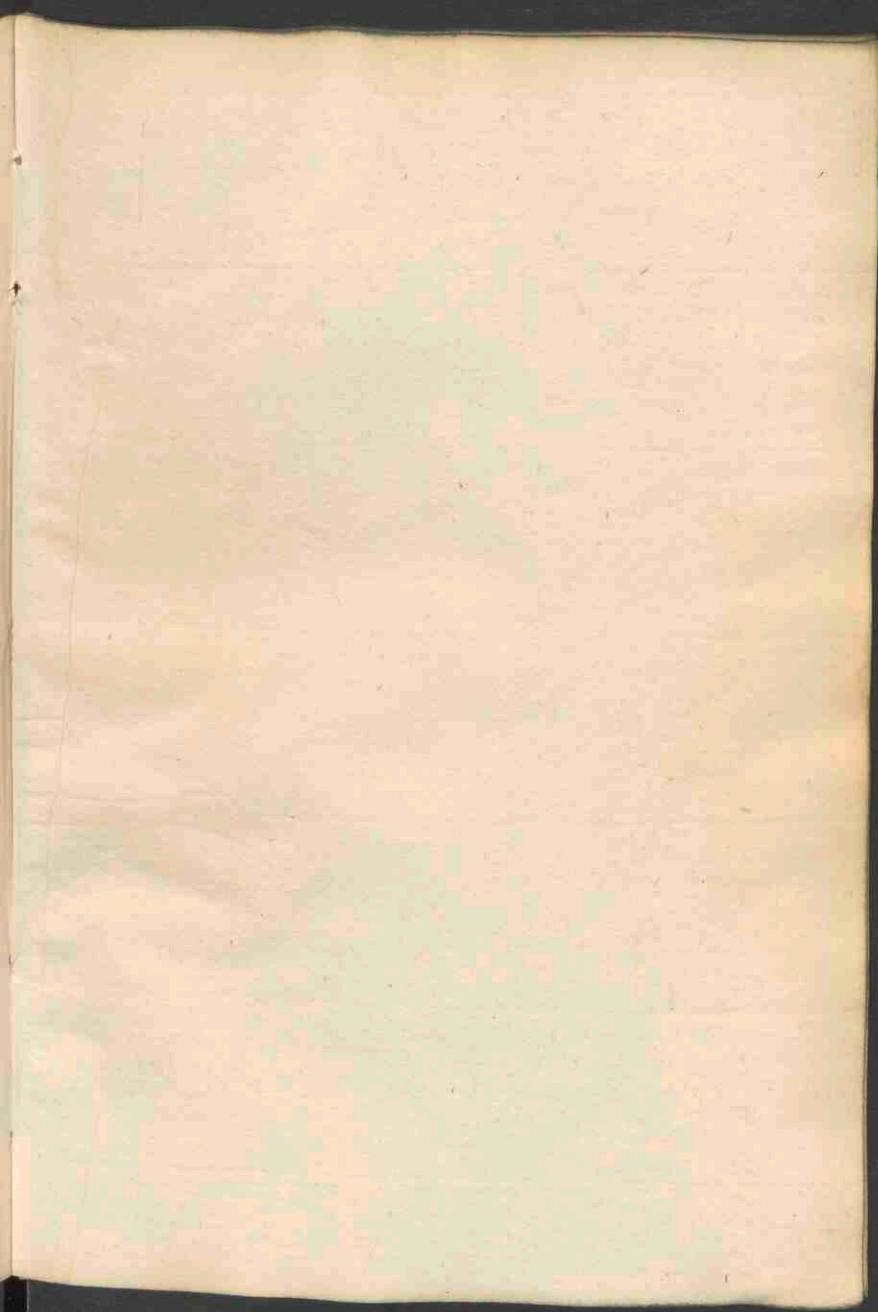

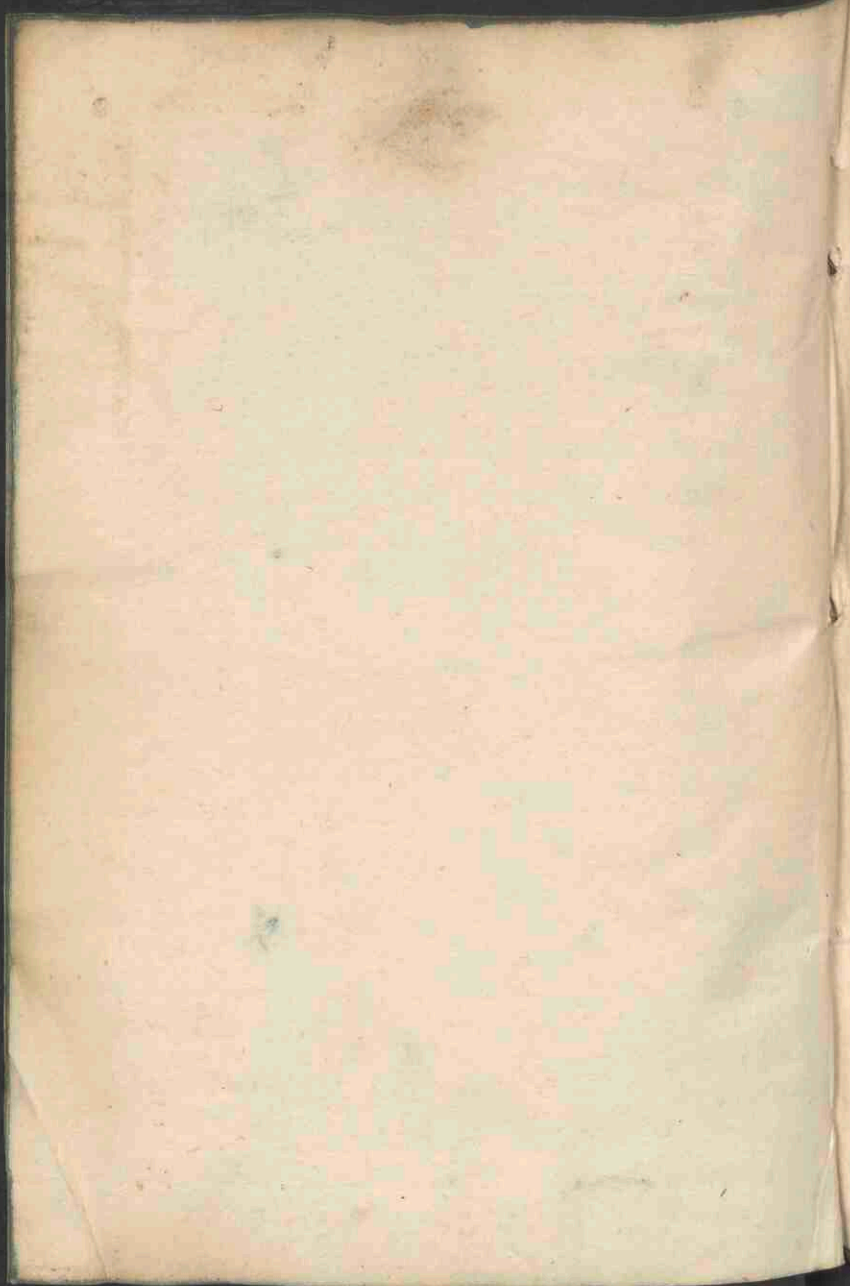

7488.

